ΑΡΚ. ΓΑΙΝΤΑΡ.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΙΣΤΙΚΟ

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—[illegible]

Α. ΓΑΙΝΤΑΡ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΙΣΤΙΚΟ

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1936

А. ГАЙДАР

ВОЕННАЯ ТАЙНА

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1936

Για κάπιο εμπόδιο το τρένο διο όρες χασομέρισε στι στάσι κε έφτασε στι Μόσχα μόνο στις τρις κε μισί.

Αφτό πίκρανε τι Νάτκα Σεγάλοβα, γιατί το σεβαστοπολίτικο γλίγορο τρένο έφεβγε ακριβός στις πέντε κε δεν τις έμενε κερός να επισκεφτί το μπάρμπα-τις.

Τότε με το αφτόματο μέσον του τιλεφονικού κέντρου του επιτελίου του στρατιοτικού σόματος ζίτισε το καμπινέτο του διικιτί Σεγάλοφ.

— Μπάρμπα!—φόναξε λιπιμένι ι Νάτκα,—βρίσκομε στι Μόσχα!.. Μα νε: ίμε ι Νάτκα. Μπάρμπα, το τρένο φέβγι στις πέντε, κε λιπάμε πολί, πάρα πολί, που έτσι κε δε θα μπορέσο να σε δο.

Για απάντισι, όπος φένετε, μαλόσανε τι Νάτκα, γιατί γλίγορα ξεσφεντόνισε τις δικεολογίες-τις. Μα ίστερα τις ίπανε κάτι, που τιν έκανε αμέσος να χαρί κε να χαμογελάσι.

Βγένοντας απτο διαμέρισμα του τιλέφονου, ι κομσομόλα Νάτκα λαφρούτσικα σφίριξε, διόρθοσε το μαβί φακιόλι-τις κ' έριξε στους όμους-τις τον όχι κε τόσο τεντομένο σάκο-τις.

Δε χριάστικε να περιμένι πολίν κερό. Σε λίγο αντίχισε ι σιρίνα, στιν ίσοδο του σταθμού σταμάτισε ένα αφτοκίνιτο, κ' ένας γερός γέρος με παράσιμο ολάνιξε τιν πόρτα μπροστά στι Νάτκα.

— Μα τί φούρια σε έπιασε;—μάλοσε τι Νάτκα.—Θα μπορούσες νάφεβγες κι' άβριο. Νά-σου «μπάρμπα», «λιπάμε»... «το τρένο στις πέντε»...

— Μπάρμπα,—με ίφος φτέχτι κε ζοιρά μίλισε ι Νάτκα.—Για σένα ίνε καλά—«'Αβριο». Μα εγό κε έτσι τρις μέρες καθιστέρισα. Μια το Γορκόμ σε λέι «άβριο», άξαφνα ι μιτέρα παρακαλί για «άβριο». Κε νά το τρένο αργί διο όρες .. Εσί, μπάρμπα, ίσουνα πια καμιά εκατοστί φορές στιν Κριμέα κε καμιά εκατοστί φορές στον Κάφκασο. Ταξίδεψες κε με θορακισμένο τρένο κε με αεροπλάνο. Μια φορά, μπάρμπα, ίδα το πορτρέτο-σου. 'Ισε βγαλμένος στι φοτογραφία μαζί με τον Μπουντιόνι κι' ακόμα κε κάπιου άλι αρχιγί. Μα εγό πουθενά, με τίποτα καμιά φορά δεν ταξίδεψα. Πόσο χρονό ίσε, μπάρμπα; Περισότερο από πενίντα, μα εγό ίμε

Για κάπιο εμπόδιο το τρένο διο όρες χασομέρισε στι στάσι κε έφτασε στι Μόσχα μόνο στις τρις κε μισὶ.

Αφτό πίκρανε τι Νὰτκα Σεγάλοβα, γιατί το σεβαστυπολίτικο γλίγορο τρένο έφεβγε ακριβός στις πέντε κε δεν τις έμενε κερός να επισκεφτί το μπάρμπα-τις.

Τότε με το αφτόματο μέσον τυ τιλεφονικύ κέντρυ τυ επιτελίυ τυ στρατιοτικύ σόματος ζίτισε το χαμπινέτο τυ διικιτί Σεγὰλοφ.

— Μπάρμπα!—φόναχσε λιπιμένι ι Νὰτκα,—βρίσκομε στι Μόσχα!.. Μα νε: ίμε ι Νάτκα. Μπάρμπα, το τρένο φέβγι στις πέντε, κε λιπάμε πολί, πάρα πολί, πυ έτσι κε δε θα μπορέσο να σε δο.

Για απὰντισι, όπος φένετε, μαλόσανε τι Νὰτκα, γιατί γλίγορα χσεσφεντόνισε τις δικεολογίες-τις. Μα ίστερα τις ίπανε κάτι, πυ τιν έκανε αμέσος να χαρί κε να χαμογελάσι.

Βγένοντας απτο διαμέριζμα τυ τιλέφονυ, ι κομσομόλα Νάτκα λαφρύτσικα σφίριχσε, διόρθοσε το μαβί φακιόλι-τις κ' ὲριχσε στυς όμυς-τις τον όχι κε τόσο τεντομένο σάκο-τις.

Δε χριάστικε να περιμένι πολίν κερό. Σε λίγο αντίχισε ι σιρίνα, στιν ίσοδο τυ σταθμύ σταμάτισε ὲνα αφτοκίνιτο, κ' ένας γερός γέρος με παράσιμο ολάνιχσε τιν πόρτα μπροστά στι Νάτκα.

— Μα τί φύρια σε έπιασε;—μάλοσε τι Νάτκα.—Θα μπορύσες νὰφεβγες κι' άβριο. Νά-συ «μπάρμπα», «λιπάμε»... «το τρένο στις πέντε»...

— Μπάρμπα,—με ίφος φτέχτι κε ζοιρά μίλισε ι Νάτκα.—Για σένα ίνε καλά—«'Αβριο». Μα εγό κε έτσι τρις μέρες καθιστέρισα. Μια το Γορκόμ σε λέι «άβριο», άχσαφνα ι μιτὲρα παρακαλί για «άβριο». Κε νά το τρένο αργί διο όρες. Εσί, μπάρμπα, ίσυνα πια καμιά εκατοστί φορές στιν Κριμέα κε καμιά εκατοστί φορές στον Κὰφκασο. Ταχσίδεπσες κε με θορακιζμένο τρένο κε με αεροπλὰνο. Μια φορά, μπὰρμπα, ίδα το πορτρέτο-συ. 'Ισε βγαλμένος στι φοτογραφία μαζί με τον Μπυντιόνι κι' ακόμα κε κάπιι άλι αρχιγί. Μα εγό πυθενά, με τίποτα καμιὰ φορά δεν ταχσίδεπσα. Πόσο χρονό ίσε, μπάρμπα; Περισότερο από πενίντα, μα εγό ίμε

δεκαοχτό χρονό. Κε ςι όλο μυ λες «άβριο» κι' «άβριο» Αχ! εςί..

— Οι, Νάτκα,—ςχεδόν κςιπαζμένος απάντιςε ο Σεγάλοφ, ςαςτιζμένος απτιν π αράλογι θοριβόδικι ορμί.—Οι, Νάτκα πόςο μιάζις με τι δικί-μυ τι Μαρύςια!

— Γέραςες, μπάρμπα,——κςακολύθιςε ι Νάτκα.—Κςέρις πός ακόμα ςε θιμάμε; Με μάβρι παπάχα, ςτι μέςι-ςυ μακρί ςτραφτερό ςπαθί. Τα ςπιρύνια: γροχ, γροχ. Από πύ μας ερχόςυνα; Το χέρι-ςυ ίτανε πλιγομένο από βόλι. Κάπια φορά πυ κςαπλόθικες να κιμιθίς κε εγό με ένα ακόμα κοριτςάκι, τι Βέρα, αγάλια-αγάλια βγάλαμε το ςπαθί-ςυ, κριφτίκαμε πίςο απτιν πέτζκα κε το κιτάζαμε. Κ' ι μιτέρα μας ίδε κε μας άρχιςε με τι βέργα. Πατίςαμε τα κλάματα. Εςί κςίπνιςες κε ρότιςες τι μιτέρα: «Γιατί, Ντάςςα κλένε τα κοριτςάκια;»—«Τα καταραμένα βγάλανε το ςπαθί-ςυ. Κίτα να μι ςυ το ςπάςυνε». Μα εςί γέλαςες: «Αχ! Ντάςςα, τί ςπαθί θάτανε ςαν το ςπάνανε τέτια κοριτςάκια. Μιν τα πιράζις, ας πάνε να δύνε». Το θιμάςε αφτό, μπάρμπα;

— 'Οχι, δεν το θιμάμε, Νάτκα,—χαμογέλαςε ο Σεγάλοφ. 'Ιτανε προπολύ, ακόμα ςτα 1919. Ερχόμυνα τότε απτι Βεςαραβία.

Τ' αφτοκίνιτο αγάλια-αγάλια προχορύςε ςτι Μιαςνίτςκαγια. 'Ιτανε ι όρα, όταν ι άνθροπι γιρίζανε απτι δυλιά. Ακατάπαφςτα βροντοθοριβύςανε τα λεοφορία, τα φορτιγά κε τα τραμ. Μα όλα αφτά αρέζανε τις Νάτκας,—κι' ο ανθρόπινος χίμαρος, κε τα ςκονιζμένα κίτρινα λεοφορία, κε τα τραμ με τα κυδυνίζματά-τυς, πυ μια ανταμονόντανε κε μια χοριζόντανε απτυς μπερδεμένυς-τυς δρόμυς για κάπια απόκεντρα άγνοςτα γι' αφτίν μέρι: προς τι Νταγανέροφκα, προς τι Ντορογομίλοφκα, προς το Σοκόλνικι, προς τιν Τιυφέλεβαγια κε τι Μαρίινα ρόςτζα κι' ακόμα, κι' ακόμα για κάπυ.

Κι' όταν ςτρίβοντας απτι ςτενί Μιαςνίςκαγια προς το Ζεμλιανόι βαλ, ο ςοφέρ ανάπτικςε τι γλιγοράδα έτςι, πυ το αφτοκίνιτο μ' αλαφρό εφκολολίγιςτο ζυζυνιτό ορμιτικά τράβικςε μπροςτά πάνο ςτο αςφαλτομένο λιθόςτροτο, πυ ίτανε πλατί κε νκρίζο ςαν τεντομένι τςόχινι κυβέρτα.

Ι Νάτκα πέτακςε το μαβί μαντίλι, για να χτιπάι ο αέρας πιο δινατά κε να αερίζι, όπος ίθελε, τα μάβρα μαλιά-τις.

Περιμένοντας το τρένο, καθίςανε ςτι ςκιόδικι ταράτςα τυ μπυφέ τυ ςταθμύ. Από 'δο βλέπανε τις ςιδεροδρομικές γραμές, τυς ζοιρύς ςιματοφόρυς κε τις απότομες αςφαλτομένες πλατφόρμες, πυ πάνο-τυς βιαζόντυςαν ι άνθροπι για τα εκςοχικά τρένα.

Εδό ο Σεγάλοφ παράνκιλε διο γέβματα, μια μποτίλια μπίρα κε παγοτό
— Μπάρμπα,—σιλογιζμένι ίπε ι Νάτκα,—τρία χρόνια πριν
σΰλεγα, ότι θὲλο να γίνο αεροπόρος ίτε καπετάνιος θαλασοκάραβυ.
Μα σινέβικε έτσι πυ με στίλανε πρότα στο σοβιετικό κοματικό
σκολιό, να σπυδάσις, συ λένε στο κοματικό σκολιό, κε τόρα με
στίλανε για πιονέρικι δυλιά, πάνε, συ λένε, κε δύλεβε.
I Νάτκα παραμέρισε το πιάτο, πὶρε το πιατάκι με το τριαν-
ταφιλί παγοτό, πυ έλιονε γλίγορα κε κίτακσε το Σεγάλοφ έτσι
σα να περίμενε απὰντισι στιν ερότισι πυ έκανε.
Μα ο Σεγάλοφ ίπιε ένα ποτίρι μπὶρα, σκύπισε με τιν πα-
λάμι τα τραχιά μυστάκια κε περίμενε τι θα έλεγε αφτί παρακάτο.
— Κε με στίλανε για πιονέρικι δυλιά,—με πίζμα επανέλαβε
ι Νάτκα.—I αεροπόρι πετάνε στο δρόμο-τυς στον αγέρα. Τα βα-
πόρια τακσιδέβυνε τις θάλασές-τυς. I Βέρα, εκίνι, πυ μαζί-τις
κλέπσαμε το σπαθί-συ ίστερα από διο χρόνια θα γίνι ινζιενιέρος.
Κ' εγό απόμινα στιν πιονέρικι δυλιά κε δεν κσέρο γιατί.
— Δεν αγαπάς τι δυλιά-συ;—ρότισε προσεχτικά ο Σεγάλοφ.
—Δεν τιν αγαπάς κε δεν τα καταφέρνις;
— Δε τιν αγαπό,—το παραδέχτικε ι Νάτκα.—Κε μόνι-μυ
μπάρμπα, το κσέρο, ότι ίνε χριαζόμενι κε σπυδέα... Όλα αφτά τα κσέρο
μόνι-μυ. Μα μυ φένετε, πος δε βρίσκυμε στι θέσι-μυ. Δεν καταλαβένις;
Νά λιπόν, για παράδιγμα, όταν κσέσπασε ο εμφίλιος πόλεμος, να
σε πέρνανε κε να λέγανε: μιν ανκίζετε, Σεγάλοφ, το όπλο, αφίστε
το σπαθί κε να πάτε στο τάδε σκολιό για να μαθένετε στα πεδιά
γραματικί κι' αριθμιτικί. Τὶ θα έκανες;
— Από μένα καλός δάσκαλος γραματικίς δε θάβγενε,—
με επιφιλακὶ αστιέφτικε ο Σεγάλοφ.—Σόπασε, θιμὶθικε κε, αφύ
χαμογέλασε, ίπε:—Νά πυ κάπια φορά μ' ανακαλέσανε απτο απὸ-
σπαζμα, μ' ανακαλέσανε απτο μὲτοπο. Κε ολόκλιρυς τρις μίνες,
στι φύρια τις δυλιάς, μετρύσα βαγόνια με βρόμι κε σανό, έστελνα
σακιά μ' αλὲβρι, φόρτονα βαρέλια με τυρσί λάχανα. Κε το απὸ-
σπαζμά-μυ προπολύ το σπὰσανε. Κ' ι δικί-μας προπολύ πια τραβί-
κσανε μπροστὰ. Κε τυς δικὺς-μας προπολύ τυς σκορπίσανε. Κ'
εγό όλο κε περπατύσα, μετρύσα, ζίγιζα, έστελνα, με πιότερι ακρί-
βια, περισότερα, καλίτερα. Αφτὸ πός το καταλαβένις;
Ο Σεγάλοφ κίτακσε στο πρόσοπο τις κατσυφιαζμένις Νάτκας
κε κσαναρότισε καλὸκαρδα:
— Δεν τα καταφέρνις; Λιπόν, κορίτσι-μυ, να μάθις, να
διορθοθίς. Εγό ο ίδιος πριν τα τυρσί λάχανα τάτρογα μόνο απτι
στρατιοτικί σύπα. Μα αργότερα ίχα να κάνο με βαγόνια λάχα-

να, με καπνό κε πσάρια. Διο κλιμάκια μισοπσόφια ζόα κε κίνα τα διαφίλακσα, τα τάγιςα, τάφτιακσα. Ίρθανε απτο μέτοπο απτι δεκάτι έκτι στρατιά παραλίπτες. Βλέπανε τα ζόα ίνε παχυλά, καλοθρεμένα. «Θεέ-μυ,—λέγανε,—μα από πύ μας ίρθε τέτιο πράμα; Κε σε μας τα σιντάγματα τρέφοντε μόνο με πατάτες, ίνε κυραζμένα, αδινατιζμένα». Θιμάμε ένας ανίςιχος κομιςάρος έτσι κε τυ έρχετε, έτσι κε τυ έρχετε να με φιλίςι.

Εδό ο Σεγάλοφ σταμάτιςε κε κίτακςε σοβαρά τι Νάτκα.

— Να φιλιθό μαζί-τυ εγό, βέβεα, δεν ίθελα, ο χαραχτίρας-μυ δε το επέτρεπε. Φάτε,—λέγο,—σίντροφι, στιν ιγία-σας. Νε.. μα νά. Για τί λέγυ; Εςί κάνε κυράγιο Νάτκα, τότε όλα θα πάνε καθός πρέπι. Κε, κιτάζοντας δίπλα στι θιμομένι Νάτκα, ο Σεγάλοφ, δίχος να βιάζετε, χερέτιςε ένα κομαντίρο, πυ πέραςε από σιμά.

Ι Νάτκα κίτακςε δίςπιστα το Σέγαλοφ. Τί αφτός δεν κατάλαβε ίτε επίτιδες τόκανε;...

— Πός δεν τα καταφέρνο;—με αγανάχτιςι ρότιςε.—Πιος το ίπε; Αφτό εςί το σοφίστικες. Νά πιος.

Κε κοκινιζμένι, πιραγμένι, τύρικςε ολόκλιρι δεκάδα δικεολογίες για το ότι αφτί καταφέρνι τι δυλιά-τις. Κε τα καταφέρνι όχι άςχιμα, τα καταφέρνι καλά. Κε ότι στο διαγονιζμό για τιν καλίτερι προετιμαςία τον καλοκερινόν καταςκινόςεον στο κράι-τυς βγίκε πρότι. Κε ότι γι' αφτό κέρδιςε αφτό το δελτίο τις άδιας για ανάπαπςι στιν καλίτερι πιονέρικι καταςκίνοςι, στιν Κριμέα.

— Ε, Νάτκα,—τι ντρόπιαςε ο Σεγάλοφ.—Πρέπι να χέρεςε, μα εςί...Σε κιτάζο...μα πόςο μιάζις, Νάτκα, τι Μαρύςα-μυ...Κι' αφτί ίτανε αεροπόρος!—με λιπιτερό χαμόγελο τέλιοςε κε, χτιπόντας τα σπιρύνια, σικόθικε απτιν καρέκλα, γιατί χτίπιςε ι καμπάνα κε τα μεγάφονα φονάκςανε δινατά, ότι άρχιςε ι επιβίβαςι στο Σεβαστοπολίτικο № 2.

Απτο τυνέλι βγίκανε στιν πλατφόρμα.

— Σα θα γιρίςις πίςο, τιλεγράφιςε,—έλεγε αποχερετόντας ο Σεγάλοφ.—Αν εφκερίςο θάρθο να σε προιπαντίςο, αν όχι—τότε θα στίλο κανένα άλο. Θα ίςε διο-τρις μέρες μυςαφίριςα, θα δις τι Σεύρκα. Τόρα δε θα τι γνορίςις. Λιπόν, αντίο!

Αγαπύςε αφτί τιν καστανόματι ανεπςιά-τυ, γιατί τυ θίμιζε πολί τιν πρότι-τυ κόρι τι Μαρύςκα, πυ ίρθε κε τυς βρίκε στο μέτοπο κε σκοτόθικε κίνες τις μακρινές μέρες, όταν αφτός ακόμα γίριζε στυς κάμπυς τις Υκρανίας, πυ βροντολαλύςαν κε στα σίνορα τις φλογιζμένις Βεςαραβίας.

Το προί ι Νάτκα πίγε στο βαγόνι ρεςτοράν. Εκί ίτανε ερι-

μιά. Καθότανε ένας πιρομάλις κσένος κε διάβαζε εφιμερίδα. Διο στρατιοτικί πέζανε σκάκι.

Πάνο στο τραπέζι ίτανε μια γλάστρα με λουλούδια κε ένα μεγάλο γιάλινο βάζο στιβαγμένο ος τα χίλι από πολί νόστιμες, μα ακριβές πάστες.

Ι Νάτκα έσπροκσε παραπέρα το βάζο, κε ζίτισε βραστά αβγά κε τζάι.

Περιμένοντας να κριόσι το τζάι, πίρε ένα περιοδικό, πυ κάπιος το κσέχασε πίσο απτο λουλούδι. Το περιοδικό έτιχε να ίνε περσινό. «Μα νε...όλα ίνε παλιά: «Τυφεκιζμός τις εργατικίς διαδίλοσις στιν Αφστρία», «Απεργία τον ναφπιγόν τις Μασαλίας».— Γίρισε τι σελίδα κε κάμισε τα μάτια-τις.—Κι' αφτό...Αφτό πάλι ίνε πια παλιό».

Μπροστά-τις κιτότανε μια φοτογραφία με μάβρο πένθιμο περιθόριο: ίτανε ι ρυμανέζα, πιο σοστά μολδοβανέζα εβρέα κομσομόλα, ι Μαρίτσα Μαργύλις. Καταδικαζμένι σε πέντε χρόνια κάτεργα, έφιγε, μα ίστερα από ένα χρόνο πάλι τιν πιάσανε κε τι σκοτόσανε μέσα στυς σιοπιλύς πίργυς τις φιλακίς τυ Κισινιόβ.

Μελαχρινό πρόσοπο με μαλακές, όχι πολί κανονικές γραμές. Πικνά, λιγάκι μπερδεμένα μαλιά κε ζοιρά κε ίσιχα μάτια πυ κιτάζανε ίσια στο πρόσοπο.

Νά τέτια, όπος φένετε, κε στεκότανε, έτσι, όπος φένετε, κε κιτύσε σαν τι φέρανε για τιν πρότι ανάκρισι στυς στραφτερύς ακσιοματικύς τις χοροφιλακίς ίτε στυς ανακριτές τις αμίλιχτις σιγυράντζας [1]).

....ι Μαρίτσα Μαργύλις.

Ι Νάτκα έκλισε το περιοδικό κε τόβαλε στιν προτινί-τυ θέσι.

Ο κερός άλαζε. Φισύσε αγέρας, κι' απτον ορίζοντα σιμόνανε ορμιτικά, βαριά σίνεφα. Ι Νάτκα πολίν κερό κίταζε πος ενόνοντε, μαβρίζυνε, ίστερα κινύντε μαζί κε ταφτόχρονα σα να γλιστράνε το ένα μέσα από το άλο κε με πίζμα μαζέβοντε σε σίνεφα μπόρας.

Σίμονε ι κακοκεριά, κε ι σερβιτόρι κλίνανε βιαστικά τα βαριά σκονιζμένα παράθιρα.

Το τρένο απότομα φρέναρε μπροστά σ'ένα μικρό σταθμό. Στο βαγόνι μπίκανε ακόμα διο: ένας αψιλός, νκριζομάτις, με σταβροτί κοπσιά παρακάτο απτο αριστερό μιλίνκι, κε μαζί-τυ ένα εκσάχρονο, πάλι κσανθόμαλο, πεδάκι, μα με μάτια μάβρα κε χαροπά.

— Εδό,—ίπε το πεδάκι, δίχνοντας το άδιο τραπέζι.

---

1) Σιγυράντζα—ρυμάνικί μιστικί αστινομία, πυ καταδιόκι τυς επαναστάτες.

Βγίκε ζβέλτα πάνο ςτιν καρέκλα κε γονατιςτό τράβικςε ςιμά-τυ το γιαλένιο βάζο.

— Μπαμπά,—ζίτιςε, δίχνοντας με το δάχτιλο το μεγάλο κόκινο μίλο.

— Καλά, μα ίςτερα,—απάντιςε ο πατέρας.

— Καλά, ίςτερα,—ςιμφόνιςε το πεδάκι κε πέρνοντας το μίλο, το έβαλε δίπλα ςτο πιάτο.

Ο άνθροπος έβγαλε ένα τςιγάρο.

— 'Αλκα, — ζίτιςε, — κςέχαςα τα ςπίρτα. Πάνε να τα φέρις.

— Πύ ίνε;—ρότιςε το πεδάκι κε γλίγορα πίδιςε απτιν καρέκλα.

— Στο κυπέ πάνο ςτο τραπεζάκι, κι' αν δεν τάβρις ςτο τραπεζάκι, θα ίνε ςτιν τζέπι τυ παλτύ.

—Στιν τζέπι τυ παλτύ,—επανέλαβε το πεδάκι κε κατεφθίνθικε προς τιν ανιχτί πόρτα τυ βαγονιύ.

Ο άνθροπος με το νκρίζο φρεντζ άνικςε μια εφιμερίδα, κ'ι Νάτκα πυ με περιέργια άκυε όλι αφτί τι μικρί κυβέντα, τον λοκςοκίτακςε με αποδοκιμαςτικό βλέμα.

Μα νά πίςο απτο παράθιρο, δίνοντας το ςινιάλο τις κςεκίνιςις, ο κοντύκτορας ςφίρικςε. Ο άνθροπος με το φρεντζ έρικςε ςτιν πάντα τιν εφιμερίδα κε γλίγορα βγίκε. Γιρίςανε πια κ' ι διότυς.

— Εςὶ, γιατί ίρθες; Εγό κε μόνος-μυ τάφερνα,—ρότιςε το πεδάκι, ανεβένοντας πάλι με τα γόνατα πάνο ςτιν καρέκλα.

— Αφτό το κςέρο,—απάντιςε ο πατέρας.—Μα θιμίθικα, ότι κςέχαςα τιν άλι εφιμερίδα.

Το τρένο περίςεπςε τιν ταχίτιτά-τυ. 'Ετρεκςε με βοί πάνο απτο γιοφίρι. Ι Νάτκα κίτακςε ςτο ποτάμι, ςτα λιβάδια, πυ τάδερνε ι μπόρα. Κι' άκςαφνα ι Νάτκα παρατίριςε, πος το πεδάκι ροτόντας για κάτι τον πατέρα, έδικςε με το χέρι προς το μέρος-τις. Ο πατέρας, δίχος να γιρίςι, κύνιςε το κεφάλι.

Το πεδάκι, βαςτόντας τις καρέκλες απτα ακυμπιςτίρια κατεφθίνθικε προς τι Νάτκα κε φιλόφρονα χαμογέλαςε.

— Αφτό το βιβλίο ὶνε δικό-μυ,—ίπε, δίχνοντας ςτο περιοδικό πυ εκςίχε πίςο απτο λυλύδι.

— Γιατί ίνε δικό-ςυ;—ρότιςε ι Νάτκα.

— Γιατί εγό το κςὲχαςα. Νά το κςέχαςα το προί,—εκςίγιςε, ιποψιαζμὲνος, ότι ι Νάτκα δε θέλι να τυ δόςι το βιβλίο.

— Ε, λιπόν, πάρε-το, αν ίνε δικό-ςυ,—απάντιςε ι Νάτκα,

παρατιρόντας, ότι στράπσανε τα μάτια-τυ κε κυνιθίκανε γλίγορα τα φρίδια πυ μόλις διακρίνονταν.—Πός σε λένε;

— 'Αλκα,—καθαρά πρόφερε κε αρπάζοντάς το περιοδικό, έφιγε στι θέσι-τυ.

Ακόμα μια φορά ι Νάτκα τυς ίδε πια τότε, όταν βγίκε απτο τρένο στι Σιμφερύπολι. Ο 'Αλκα κίταχσε απτα ολάνιχτα παράθιρα κε κάτι έλεγε στον πατέρα, δίχνοντας με το χέρι-τυ τις γαλάζιες βυνοκορφές πυ ίτανε πια σιμά.

Το τρένο έτρεχε παραπέρα για τι Σεβαστύπολι, κ' ι Νάτκα ρίχνοντας το σάκο στον όμο, τράβιχσε για τιν πόλι να φίγι τιν ίδια μέρα με το πρότο αφτοκίνιτο στιν ακρογιαλιά τις άγνοστις γι' αφτίνα θάλασας.

I Νάτκα Σεγάλοβα φορύσε μαβί μπανιερό κε φανελίτσα, κε κατέβενε στιν πλαζ απτα κανκελοτά μονοπάτια με πετσέτα στο χέρι.

'Αμα βγίκε στι δεντροστιχία πυ ίτανε φιτεμένι από πλατάνια ι Νάτκα ίδε ολόκλιρο τσύρμο πεδιά, πυ ανεβένανε τον ανίφορο. Πιγένανε με μικρύς μπόγυς, με βαλιτσάκια κε καλαθάκια, χαρύμενα, σκονιζμένα κε κυραζμένα. Βαστύσανε μαζί-τυς στρονκιλά πετραδάκια κε εφκολοτσάκιστα κοχλιδάκια, πυ τα μαζέπσανε στα γλίγορα κε πολά απ' αφτά προφτάσανε πια να γιομίσυνε τα στόματάτυς με κσινά σταφίλια, απτις πάντες τυ δρόμυ.

— Γιά-σας, πεδιά! Από πύ;—ρότισε ι Νάτκα, πυ έφτασε ίσια με το θοριβόδικο πολιπίκιλο τσύρμο.

— 'Ιμαστε απτο Λενινγράντ!.. απτο Μύρμανσκ!..—τις απαντίσανε πρόθιμα.

— 'Ιρθατε με αφτοκίνιτο,—ρότισε ι Νάτκα,—ίτε με το βαπόρι;

— Με βαπόρι, με βαπόρι!—μονιαζμένα, σα να χαρίκανε απτα καλά λόγια, θοριβίσανε τα πεδιά, πυ μόλις φτάσανε με το βαπόρι.

— Λιπόν πιγένετε, μα να πάτε όχι απτι δεντροστιχία, μα στρίπστε αριστερά, προς τα πάνο απ' το μονοπάτι, από δο ίνε πιο σιμά.

'Οταν ι Νάτκα κατέβικε πια στα πιρομένα χαλικάκια, ίσια στιν ακρογιαλιά, ίδε πος απτο δρόμο τις Γιάλτας με όλα τα διναμά-τυ τρέχι με το ποδίλατο ο ανότερος οδιγός τις πιονέρικις κατασκίνοσις, ο Αλιόσσας Νικολάεφ.

— Νάτκα,—πιδόντας απτο ποδίλατο, φόνακσε από πάνο.— 'Ιρθανε τα πεδιά απτο Υράλ;

— Δεν ίδα, Αλιόςςα. Τα πεδιά τυ Λενινγράντ τ' απάντιςα τόρα κε το προί άλυς δέκα. Φένετε, πάλι ίνε υχρανί.

— 'Οςτε, λιπόν, ακόμα δεν ίρθανε.

— - Νάτκα,—κςαναφόνακςε, πιδόντας στι σέλα τυ ποδίλατυ,— άμα κολιμπίςις, πέραςε από μένα ίτε απτο Μιχαίλ Φεόντοροβιτζ. 'Ινε μια ςπυδέα ιπόθεςι.

— Τί ιπόθεςι μπορί νἄνε;—θάβμαςε ι Νάτκα. Μα ο Αλιόςςας κύνιςε το χέρι-τυ κε έτρεκςε προς τιν ανιφοριά.

Ι θάλαςα ίτανε γαλινεμένι· το νερό καθάριο κε ζεςτό.

'Ιςτερα απτο παντοτινά κρίο κε γλίγορο ποτάμι, όπυ ςινίθιςε ι Νάτκα να λύζετε ακόμα απτα πεδικά-τις χρόνια, τις φενότανε πολί έφκολο να κολιμπάι πάνο στα ίςιχα αρμιρά κίματα τις θάλαςας.

Κολίμπιςε μακριά. Κε τόρα απ' εδό, απτι θάλαςα, τα κιπαριςένια πάρκα, τα πράςινα αμπέλια, τα λιγιςτά μονοπάτια κε ι πλατιές δεντροςτιχίες, όλι αφτί ι καταςκίνοςι, πυ ίτανε κςαπλομένι ςτιν πλαγιά τυ πελόριυ βυνύ, φάνικε τεράςτια κε πανόρια.

Γιρίζοντας πίςο θιμίθικε, ότι ο Αλιόςςας τιν παρακάλεςε να περάςι. «Τί δυλιές έχι μαζί-μυ κι' ακόμα κε ςπυδέες;»—ςκέφτικε ι Νάτκα κε, ςτρίβοντας προς το απότομο μονοπάτι, παραμερίζοντας τα κλαριά κατεφθίνθικε ςτι μεριά, πυ ίτανε το επιτελίο τις καταςκίνοςις.

Σε λίγο βρέθικε ςε ένα λιβάδι, ςιμά ςε μια χαμιλί παράνκα, με κάνυλα τυ ιδοραγογίυ. Θέλιςε να πιι. Το νερό ίτανε χλιαρό κε άνοςτο. Προολίγυ ολοςδιόλυ ανεπάντεχα ρίχεπςε ι δεκςαμενί, πυ γιόμιζε απτα κεφαλάρια τυ βυνύ. Στιν καταςκίνοςι ανιςιχίςανε, ριχτίκανε να βρύνε κενύργιες πιγές κε τέλος βρίκανε μια μικρί καθαρί λίμνι, πυ βριςκότανε μέςα ςτα βυνά. Μα ι δυλιά προχορύςε κάπος πολί αργά.

Ι Νάτκα δεν ίβρε τον Αλιόςςα Νικολάεφ. Τις ίπανε, ότι μόλις έφιγε για το νκαράζ. 'Οπος φάνικε, δόδεκα, χιλιόμετρα απτιν καταςκίνοςι χάλαςε το αφτοκίνιτο τον πιονέρον τυ Υράλ, κε ςτίλανε απεςταλμένυς να ζιτίςυνε βοίθια.

Ι απεςταλμένι, ο Τόλκα Σεςτακόφ κε ο Βλάντικ Ντασέφςκι,

καθόντανε στον ίδιο μπάνκο, κατακοκινιζμένι κε περίφανι. Οστόσο αφτί ι περιφάνια δε μπόδισε τον Τόλκα να γιομίσι στο δρόμο τις τσέπες από μίλα, κι' ο Βλάντικ να δόσι μια με τ' αποφάγι στι ράχι κάπιυ χοντρύ, δισκίνιτυ πεδιύ.

Το πεδί αφτό πολίν κερόν κε θιμομένα γίριζε κι' όλο δε μπορύσε να καταλάβι, πιος τυ τιν έσκασε, γιατί ο Τόλκα κε ο Βλάντικ καθόντανε αποθίς κε ίσιχι.

— Εσί από πύ ίσε; Πόσι ίρθατε;—ρότισε ι Νάτκα το δισκίνιτο κε άστοχο πεδί.

— Σιμά απτο Ταμπόφ. Ίρθα μόνος,—με χαμιλί κε ντροπιάρικι χοντρί φονί απάντισε το πεδάκι.—Ίμε απτο κολχόζι. Με στίλανε σα βραβίο.

— Πός σα βραβίο;—δεν καλοκατάλαβε ι Νάτκα.

— Το επιθετό-μυ ίνε Μπαράνκιν. Σιμεόν Μιχάιλοφ Μπαράνκιν,—κσίγισε πρόθιμα το πεδάκι,—κε με στίλανε σα βραβίο γιατί εφέβρα ένα μιχάνιμα.

— Τι μιχάνιμα;

— Κινιτό πυ φιλτράρι,—απάντισε σοβαρά ο Μπαράνκιν, κε αφύ κίτακσε δίσπιστα προς το μέρος, όπυ καθόντανε ι ίσιχι κε πονιρί απεσταλμένι, πρόσθεσε θιμομένα:—Πιος ίνε αφτός πυ ρίχνι στι ράχι; Εδό κ' έτσι ίσε ιδρομένος κι' αφτί ακόμα συ ρίχνυνε.

Ι Νάτκα δεν πρόφτασε να ροτίσι τον Μπαράνκιν πιο λεπτομεριακά, γιατί απτον εκσόστι τιν φόνακσε ένας αψιλός γέρος. Αφτός κε ίτανε ο αρχιγός τις κατασκίνοσις Φεόντορ Μιχάιλοβιτζ.

— Πέρασε μέσα,—ίπε, αφίνοντας τι Νάτκα να περάσι μέσα στο δομάτιο.—Κάθισε. Νά τί τρέχι, Νάτκα,—άρχισε έτσι γλικομίλιτα, πυ ι Νάτκα αμέσος ανισίχισε.—Στο απάνο απόσπαζμα τυ σανατόριυ αρόστισε ο πιονεροδιγός Κορτζαγάνοφ κε ι βοιθός-τυ Νίνα Καρασφίλι έκοψε με τιν πέτρα το πόδι-τις. Όμπιασε, βέβεα. Κε δο καθός ι ίδια βλέπις, τόρα περιλαβένυμε τον κόζμο, έχυμε φύρια, καλά πυ μας βρέθικες.

— Μα εγό τίποτα δεν κσέρο ύτε από παραλαβές, ύτε από φύριες,— κσιπάστικε ι Νάτκα.—Μονάχι-μυ, Φεόντορ, Μιχάιλοβιτζ, βρίσκυμε εδό τρις μέρες.

— Μα δε συ χριάζετε τίποτα να κσέρις,—κύνισε τα μακριά κοκαλιάρικα χέρια-τυ ο ορμιτικός γέρος.—Εκί μέσα έχυνε κε νοσοκόμα κε αδελφές. Εκίνες μονάχες-τυς θα περιλαβένυν τον κόζμο. Μα εσένα πιά θα ίνε ι δυλιά-συ; Θα ίσε πιονεροδιγός. Λιπόν, θα χορίσις τα πεδιά σε κρίκυς, θα βάλις οδιγύς στυς κρί-

χυς, θα εκλέκσετε σιμβύλιο τυ αποσπάζματος. Μα τί να συ κσιγάο, αφύ ίσυνα πιονεροδιγός;

— Διο χρόνια,—απάντισε θιμομένα ι Νότκα.—Κε πολίν κερό ακόμα, Φεόντορ Μιχάιλοβιτζ, αφτός ο Κορτζαγάνοφ θάνε άροστος; Αφτός μπορί να ίνε άροστος ακόμα διο βδομάδες;

— Τί λες; Τί λες!—κυνόντας τα χέρια κε το κεφάλι, άρχισε να λέι ο αρχιγός.—Νὰ, πὲντε, έκσι μέρες. Κ'ίστερα πάλι διασκέδαζε όσο θέλις. Νά καλά πυ σιμφονίσαμε αμέσος. Εμένα μ'αρέσι ι γλίγορι δυλιά. Κε τόρα λιπόν, εμπρός πίγενε, πίγενε γιατί ι Νίνα μόνι-τις ολοσδιόλυ τα μπέρδεψε.

— Μα πόσα πεδιά τυλάχιστο ίνε σ'αφτό το απόσπαζμα;—με θλιμένι φονί ρότισε ι Νὰτκα

— Εκί θα το μάθις, εμπρός πίγενε,—επανέλαβε ο γέρος κε σικόθικε απτιν καλαμένια καρέκλα πυ έτριζε. Κε βιματίζοντας πλατιά προς τιν έκσοδο, πρόσθεσε:—Νά καλά. Πολί καλά, πυ σιμφονίσαμε γλίγορα.

Στιν κατασκίνοσι ίτανε το όλο πέντε αποσπάζματα. Τρις μέρες στο απάνο απόσπαζμα τυ σανατόριυ, πυ ανεπάντεχα βρέθικε πιονεροδιγός ι Νάτκα βασίλεβε μια ακατάπαφστι ανακατοσιά.

Μόλις έφτασε, καθός φένετε, ι τελεφτέα πια παρτίδα απτον Κὰτο-Βόλγα κε το Νίζνι-Νόβγοροτ. Τα κορίτσια νιφτίκανε κε σκορπιστίκανε πια στις σκινές, κε τα αγόρια χλαγογύσανε λερομένα κε σκονιζμένα, στριμόχτικαν ανιπόμονα στιν πόρτα τυ μπάνιυ.

Μπένανε στο μπάνιο με παρτίδες από έκσι άνθροπι. Φτάνοντας ος το νερό, τσιρίζανε, τιναζόντανε, πλατσαρίζανε κε ταπόνανε με το δάχτιλο τιν κάνυλα έτσι, πυ το νερό πιτσίλιζε απτο ολάνιχτο παράθιρο, κάτο απτο οπίο έφτανε πια κὰμποσες φορές ι αφστιρί φονί τυ σκαφτιά Γέικα, πυ έσκαβε τις νκαζόνες.

— Φτάνυν, φτάνυν τα πεχνίδια!—φόναζε με βραχνιαζμένο μπάσο απτο παράθιρο ο κσιπόλιτος μακρογένις Γέικα.—Κιτάκστε καλά να μιν κόπσο τσυκνίδες κε σας αρχίσο απτο παράθιρο. Βρε τί άταχτι ράτσα πυ ίστε;

Κάμποσες φορές ίρθε τρεχάτος ο εφιμερέβοντας τυ αποσπάζματος, ο περκναδιαζμένος Ιόσκα Ροζεντσβέιχ, κε τραβλίζοντας ιπερβολικά φόναζε:

— Τί αταχσίες ίνε αφτὲς; Να πάπσετε!

Κε τα κενύργια πεδιά, πυ δεν κσὲρανε ακόμα, ότι ο ίδιος ο Ιόσκα ίνε στιν κατασκίνοσι μόνο τρις μέρες, μα ίνε σερπετὸς πιο πολί από τυς περισότερύς-τυς, σιγύσανε. Κάτο απτις φοβερές φονές

του Ιόσκα, ντροπιαζμένα βγένανε απτο νερό κε οποςδίποτε ςκυπίζοντας το κορμί-τους, φορύςανε τα μπανιερά.

Τρεχοβγένανε απτο μπάνιο τσύρμο-τσύρμο. Καθαρά, με μπλε μπανιερά κε νκρίζες μπλύζες με λάςτιχο κε μι προφτένοντας να δέςυν ακόμα τις κόκινες γραβάτες-τυς, τρέχανε πιος να πιάςι πρότι γραμί στο χορίο.

— Ιόςκα!—φόνακςε ι Νάτκα.—Νά τι τρέχι εφιμερέβοντα. 'Ολι όςι τελιόςυνε στο χορίο να τυς ςτίλις στο δομάτιο τυ νοςοκόμυ να τυς μπολιάςυνε από βλογιά....Γιατί στιν πλατία τυς βλέπις να τρέχυνε όλι, μα για μπόλιαζμα κανένας...Λιπόν, κάνε γλίγορα.

— Μπόλιαζμα!—πετάχτικε πίςο στιν πλατία κε φόναζε φοβερά ο μικρός κε χοντροκέφαλος Ιόςκας.— 'Οπιος δε μπολιάςτικε, εμπρός γλίγορα!

— Νίνα!—φόνακςε ι Νάτκα, βλέποντας στιν ταράτςα τιν αδέκςια βοιθό-τις, που αγάλια-αγάλια κύτςενε ακυμπόντας ς' ένα καλαμένιο μπαςτύνι.—Γιατί περπατάς; Κάθιςε. Πόςα οχτοβρόπυλα έχυμε, Νίνα;

— 'Εχυμε δέκα οχτοβρόπυλα. 'Ισια ίσια ένας κρίκος. Αρχιγός τυ κρίκυ πρέπι να μπι ι Ρόζα Κοβαλιόβα. Με τον κιρκαςιανό Ινγύλοφ τί θα κάνυμε; Αφτός Νάτκα, δεν κςέρι ρύςικα γρι.

— Τον Ινγύλοφ, Νίνα, πρέπι να τον κατατάκςυμε στον ίδιο κρίκο, όπυ ίνε κε το καζακόπυλο απτο Κυμπάνι.

— Ο Λιμπάτκο;

— Μα νε, ο Λιμπάτκο. Αφτός μιλάι λίγο τα κιρκαςιανά. Τι μπαςκίρα Εμινέ άφιςέ-τιν για τιν όρα με τα οχτοβρόπυλα. Αφτά καταλαβένυνε καλά το ένα τ'άλο κε δίχος γλόςα. Νά-τινα κε πος κυβαλιέτε.

Απτι γονιά πετάχτικε ορμιτικά ο εφιμερέβοντας Ιόςκα.

— 'Ινε όρα για δίπνο!—λαχανιαζμένος φόνακςε, ανκομαχόντας κε χοροπιδόντας, ςα να τον έπιαςε κανίς με το λάςο απτο πόδι.

— Δίνε το ςινιάλο,—απάντιςε ι Νάτκα,—τόρα θάρθο.

«Πρέπι τον Ιόςκα να τον κάνυμε οδιγό κρίκυ,—ςκέφτικε ι Νάτκα.—'Ινε μικρός, γελίος, μα ζβέλτο πεδί».

Στις οχτό κε μιςί νιβόντανε, καθαρίζανε τα δόντια. Ερχότανε μ' ένα μάτςο θερμόμετρα ι αδελφί που ανέλαβε τιν ιπιρεςία απτι νίχτα, κε ι Νάτκα πίγενε με μικρό ραπόρτο για τις δυλιές τις

μέρας πυ τέλιονε στον ανότερο πιονεροδιγό όλις τις καταςκίνοςις. Ίςτερα απ' αφτό ίτανε ελέφθερι.

Ι βραδιά ίτανε ζεςτί, φενκαρόλυςτι, κε αππιν πλατία τυ βόλει-μπολ, όπυ πέζανε ι κομςομόλι, πολίν κερό ακυόντανε φονές, χτιπίματα τις μπάλας κε ι κοντές ςφιριγματιές τυ διετιτί.

Μα ι Νάτκα δεν πίγε στιν πλατία, αλά, αφύ ανέβικε τον ανίφορο, έςτρεψε απτο μονοπάτι προς τον ολομόναχο βράχο.

Αγάλια-αγάλια ανέβικε ψιλά, κυράςτικε κε κάθιςε σε μια πέτρα κάτο απτον κορμό τις βαλανιδιάς με τα κςαπλομένα κλαδιά.

Κάτο απτον γκρεμό μάβριζε ι ίςιχι θάλαςα. Κάπυ χροτύςε μια βενζινάκατος.

Εδό μόλις ι Νάτκα διέκρινε, ότι σχεδόν δίπλα-τις, κάτο απτι σκιά τον κιπαριςιόν ίτανε ένα μικρό σαν πεχνίδι σπιτάκι, ςκαρφαλομένο στον γκρεμό κάτο απτο βράχο κε δίχος φος στα παράθιρα.

Καπιανύ βίματα ακυςτίκανε πίςο απτιν καμπί κ' ι Νάτκα προχόριςε πιο βαθιά στι μάβρι σκιά τυ φιλόματος, για να μιν τι δύνε.

Βγίκανε διο. Το φενκάρι φότιςε τα πρόςοπά-τυς, μα κε στιν πιο σκοτινιαςμένι νίχτα ι Νάτκα θα τυς γνόριζε απτις φονές-τυς.

Ίτανε εκίνος ο αψιλός κςανθομάλις με το φρεντζ, κε δίπλα-τυ, βαςτόντας απτο χέρι ο γνοςτός-τις πια Άλκα.

Πριν φτάςυνε στο δέντρο, πυ στι σκιά-τυ κριβότανε ι Νάτκα, όπος φένετε, για κάτι θα μαλόςανε κε κάνανε κάμποςα βίματα ςιοπιλί.

— Εςί τί λες;—σταματόντας, ρότιςε ο αψιλός,—ακςίζι, Άλκα, για τέτια τιποτένια πράματα να μαλόνυμε;

— Δεν ακςίζι,—ςιμφόνιςε το πεδαρέλι κε πρόςθεςε θιμομένα: —Πατερύλι, πατερύλι, να μ' έπερνες στα χέρια. Γιατί όλο πάμε κε πάμε, μα το σπίτι δε φένετε κε δε φένετε.

— Πός δε φένετε; Νά πυ ίρταμε κιόλας στο σπίτι. Νά, για δες,—νά το σπίτι, νά, έβγαλα πια κε το κλιδί.

Στρίψανε προς τον εκςόςτι, κε σε λίγο στο τελεφτέο παραθιράκι πυ έβγενε προς τι θάλαςα άνοψε ένα φος.

«Ίρθανε απτι Σεβαςτύπολι,—μάντεψε ι Νάτκα.—Μα τί να κάνυνε εδό;»

Γιρίζοντας πίςο ς' όλο το δρόμο πάςκιζε να κιμιθί κάτι γνοςτό κε σπυδέο, μα τί ακριβός, κ' ι ίδια δεν το ίκςερε.

Στο δομάτιο τις αδελφίς τις ιπιρεςίας τις ίπανε, ότι ο Τόλκα Σεςτακόφ, μπίκε κριφά με τα τέςερα στι σκινί τον κοριτςιόν,

έπιασε σιγά τιν μπασκίρα Εμινέ απτι φτέρνα κε γι' αφτό ι μπασκίρα φόνακσε τρομερά, κε ι κοκινομαλύσα χοντρύλα Βοστρετσόβα πολίν κερό γελύσε κε δεν άφινε να κιμιθύνε τα κορίτσια. Τέλος αποκιμιθίκανε ίσιχα. Αφτό εφχαρίστισε τι Νάτκα κε τράβικσε πίσο απτι γονιά στο δομάτιό-τις, πυ ίτανε εκί σιμά, δίπλα με τις σκινές.

Ι νίχτα ίτανε πλιχτικί. Τι νίχτα στι θάλασα κάτι βροντύσε κε θοριβύσε, μα ι Νάτκα κιμότανε δινατά κε κατά τα κσιμερόματα ίδε ένα καλό όνιρο.

Ι Νάτκα κσίπνισε κατά τις εφτά. Τιλίχτικε σε σεντόνι κε πίγε για ντυς. Ίστερα βγίκε κσιπόλιτι στιν πλατιά ταράτσα.

Μακριά στι θάλασα καπνίζανε τα πολεμικά καράβια, πυ φέβγανε για τον ορίζοντα. Από παντύ κάτο απτιν ιγρί πρασινάδα ακυότανε ένα ιχιτερό κελάιδιμα. Σιμά στιν ταράτσα ο εργάτις Γέικα έσκιζε κσίλα.

— Καλά! — φόνακσε σιγά ι Νάτκα κε γέλασε, ακύοντας από κάπυ απτο βράχο τον ίδιο όπος κε ι φονί-τις — χαρύμενο καθαρό αντίλαλο.

— Νάτκα... τί κάνις εκί; — άκυσε πίσο-τις τι θαβμαζμένι ερότισι.

— Καράβια, Νίνα...δίχος να πάπσι το χαμόγελο, απάντισε ι Νάτκα, δίχνοντας με το δάχτιλο στο μακρινό, λαμπερό ορίζοντα.

— Καλά καράβια, — σιμφόνισε ι Νίνα. — Άκυσες Νάτκα, πος απόπσε αφτά βροντύσανε στι θάλασα; Εγό κσίπνισα κι' άκυα: υ-υχ! υ-υχ! Σικόθικα κε πίγα στις σκινές. Βλέπο όλι κιμύντε ίσιχα. Μόνο ο Βλάντιχ Ντασέφσκι κσίπνισε. Τυ λέο: «κιμίσυ». Πλάγιασε. Βγίκα απτι σκινί. Κι' αφτός νά-τος στιν ταράτσα. Βγίκε πάνο στα κάνκελα κ' έπιασε με τα χέρια το στιλάρι, πυ δε μπορύσα να τον κσεκόλο απ' εκί. Κε στι θάλασα φοτιές, εκρίκσις, προβολίς. Κε για μένα τιν ίδια ίτανε ενδιαφέρο. Τυ λέγο: «Πίγενε να κιμιθίς, Βλάντιχ». Κε τον παρακαλύσα, κε τον μάλονα, κε τυ ιποσχέθικα πος θα τον τιμορίσο. Μα αφτός στέκετε, σοπένι έπιασε το στιλάρι κ' απόμινε σαν πέτρα. Μα τί εσί δεν άκυσες τίποτα;

— Νίνα, — αφύ σόπασε ρότισε ι Νάτκα, — εσί δεν ίδες εδό διο τέτιυς;...Ο ένας απσιλός με ποδίματα κε με νκρίζο φρεντζ κε μαζί-τυ ένα μικρό, κσανθόμαλο πεδαρέλι, με μάβρα μάτια.

— Με νκρίζο φρεντζ... επανέλαβε ι Νίνα — Όχι, Νάτκα, με νκρίζο φρεντζ κε πεδαρέλι δε σινάντισα. Κε πιος ίνε, Νάτκα;

— Κε μονάχι-μυ δεν κσέρο. Τέτιο διασκεδαστικό πεδαρέλι.

— Ίδα, Νάτκα, έναν άνθροπο με το φρεντζ,—δεν το θιμίθικε μονομιάς ι Νίνα.—Μόνο εκίνο: ίτανε δίχος πεδαρέλι κε πίγενε καβάλα απτο μονοπάτι στα βουνά. Το άλογό-του ίτανε απσιλό, αδίνατο κε τα ποδίματά-του λερομένα.

— Κε με μεγάλι κοπσιά στο πρόσοπο,—πρόςθεσε ι Νάτκα.

— Νε, μεγάλι κοπσιά στο πρόσοπο. Πιος ίνε αφτός, Νάτκα; —ρότισε ι Νίνα κε με περιέργια κίταχσε τι φιλινάδα-τις.

— Δεν κσέρο, Νίνα.

— Εγό σικόθικα, κάνι να δόσομε σινιάλο για έγερσι,—ίπε με μπάσο προβένοντας άπτιν πόρτα, ο εφιμερέβοντας.

— Κάνι,—ίπε ι Νάτκα.—Δόσε το σινιάλο. «Βρε το κύτσυρο», σκέφτικε, κιτάζοντας, πος κυνόντας τα κοντά-του χέρια, ο Μπαράνκιν κατεφθίνθικε σταθερά προς τιν καμπάνα.

Αφτός ίτανε εκίνος ο ίδιος ο πιονέρος Μπαράνκιν απτο κολχόζ του Ταμπόβ, που τον στίλανε «σα βραβίο», γιατί στον κερό τις ανικσιάτικις σποράς έφτιαχσε κινιτό φιλτράρικο εργοστάσιο.

— Όλα τα μιχανίματα αφτό του εργοστάσιυ χορύσαν πάνο σε χάρο τυ χεριύ κε απαρτιζόντανε από διο σκάφες, ένα κόσκινο, τρία παλιά σακιά, διο κσίστρες κε μια στίβα πατσαβύρες. Κε βγένοντας στον κάμπο με τα τράκτορ, αφτό το πεδιακίσιο εργοστάσιο φίλτραρε το νερό για τα μοτέρ κε σα σταματύσανε τα τράκτορ τα καθάριζε απ' τι λάσπι.

Ο Μπαράνκιν σίμοσε στιν καμπάνα, έπιασε δινατά με τιν παλάμι το κσέπλεχτο σκινί κε χτίπισε έτσι δινατά, που γιρίσανε ι Νίνα κε ι Νάτκα κε του φονάκσανε να χτιπάι τιν καμπάνα πιο σιγά.

Μέσα στο από έλατα πάρκο, πάνο στο αμυδιάρικο ίπσομα, χοριζμένα σε ομάδες, τα πεδιά κσαπλοθίκανε να αναπαφτύνε.

Έκανε ο καθένας, ότι ίθελε. Άλι μαζεμένι σιμά στι Νάτκα, τιν ακύγανε τί διάβαζε για τι ζοί τον μάβρον, ι άλι κάτι γράφανε ίτε ζογραφίζανε, ι τρίτι πέζανε σιγά τα πετράκια, ι τέταρτι κάτι πελεκύσανε, ι πέμπτι απλός δεν κάνανε τίποτα, πλαγιάζοντας ανάσκελα μετρύσανε τις κυκυνάρες απ' τα έλατα ίτε σιγά αστιεβόντανε.

Ο Βλάντικ Ντασέφσκι κε ο Τόλκα Σεστακόφ καλοκσαπλοθίκανε. Αν γιρίζανε στο δεκσιό-τυς πλεβρό θα μπορύσανε να ακύνε το τι διάβαζε ι Νάτκα για τυς νέγρυς κι'αν στο αριστερό πλεβρό-τυς θα μπορύσανε να ακύνε το τί διάβαζε ο Ιόσκα για τα ταksίδια του παγοθραφστικύ «Μαλίγιν» στο Β. Πόλο.

Αν θα αποτραβιχτύνε λίγο πίσο θα μπορύσανε πίσο απτα χαμόκλαδα, κε δίχος να τυς δύνε, να αμολίσυνε καμιά κυκυνάρα

από έλατα στι ράχι του Κάσιν κε του Μπαράνκιν. Κε τέλος αν θα
τραβιόντανε λίγο πιο μπροστά, θα μπορύσανε με τιν άκρι μιας
βέργας να γαργαλάνε τις φτέρνες τις μπασκίρας Εμινέ, που ζβέλτα
νικύσε στα πετράκια τα τρία ρύσικα κορίτσια κε το οχτοβρόπυλο
Καράσικοφ, που κόλισε δίπλα-τυς.

'Ετσι κε κάνανε. Ακύσανε κε για τυς νέγρυς κε για το
παγοθραφστικό. Ρίξανε διο κυκυνάρες στι ράχι του Μπαράνκιν.
'Ενα μόνο που δεν αποφασίζανε να κάνυνε, να γαργαλίσυνε με τι
βέργα τις φτέρνες τις Εμινές, γιατί το κσέρανε από πριν, ότι θα
πιδίσι απάνο με τέτιες τσιριγματιές, σα να τι δάνκοσε απτο πόδι
κανένας σκίλος.

— Τόλκα,—ρότισε ο Βλάντικ,—άκυσες εσί, πος βροντύσε
απόψε τι νίχτα; Κιμόμυνα, κι' άκσαφνα μπαμ...μπαμ...μπαμ...
'Οπος στο μέτοπο. Τα καράβια στι θάλασα πιροβολύσανε. 'Ιχανε
γιμνάσια, φένετε. Εγό, Τόλκα στο μέτοπο γενίθικα.

— Πσεφτιές,—απάντισε αδιάφορα ο Τόλκα.—Πάντα θα
βρις κάτι να πις.

— Δε λέγο καθόλυ πσέματα, εμένα ι μιτέρα όλα μυ
τα διιγίθικε. Τότε ζύσε σιμά στο Μπρεστ-Λιτόφσκ. Κσέρις πύ
βρίσκετε στιν Πολονία το Μπρεστ-Λιτόφσκ; 'Οχι; Λιπόν, ίστερα
στο χάρτι θα συ δίκσο. Στα 1920 όταν ίρθανε ι κόκινι, αφτό ι
μιτέρα δεν το θιμάτε. 'Ιρθανε σιγά. Μα νά, σαν οπιστοχορύσανε
ι κόκινι, αφτό τα θιμάτε καλά, το βροντολογιτό βαστύσε ίτε μια
ίτε διο μέρες. Βροντύσανε κε τι νίχτα κε τιν ιμέρα. Ι μιτέρα
έκριπσε στο ιπόγιο τιν αδερφύλα-μυ· Γιύλκα κε τι γιαγιά Ζοζέφα.
Στο ιπόγιο άναψε το κερί κ'ι γιαγιά όλο μυρμύριζε, προσεφχότανε.
Σα σιγύσε λιγάκι, ι Γιύλκα έβγενε απάνο. Σαν άρχιζε το βρον-
τολογιτό δόστυ πάλι στο ιπόγιο.

— Κε πύ ίτανε ι μιτέρα;—ρότισε ο Τόλκα.—Πέστα όλα
με τι σιρά.

— Κ' ὲτσι με τι σιρά τα λέο. Ι μιτέρα έτρεχε όλο απάνο·
ίτε έφερνε πσομί, ίτε έβρισκε κανένα κυρύπι γάλα, ίτε ὲδενε μπό-
γυς. 'Ακσαφνα κατά τι νὶχτα ισιχάσανε. Ι Γιύλκα καθότανε. Δεν
ίτανε κανένας, ίθελε νἄβγι. 'Εσπροκσε, μα ι πόρτα του ιπόγιυ
ίτανε κλιστί. Ι μιτέρα έφιγε κάπυ κε για να μιν πάι πυθενά ι
Γιύλκα, πάνο απτιν πόρτα ὲβαλε μια κάσα. 'Ιστερα χτίπισε με θό-
ριβο ι πόρτα— ίτανε ι μιτέρα. 'Ανικσε το ιπόγιο. Λαχανιαζμένι,
με κσέπλεγα τα μαλιά. «Εβγάτε», λέι. Ι Γιύλκα βγίκε, μα ι γιαγιὰ
δεν ίθελε. Δεν έβγενε. Τιν πὶσανε με το ζόρι. Μπίκε ο πατέρας με

το όπλο. «'Ετιμι;—ρὸτιςε.—Λιπόν, κάνετε γλίγορα». Μα ι γιαγιά δεν πίγενε κε κακιομένι μάλονε τον πατέρα.

— Μα γιατί μάλονε;—παραxςενέφτικε ο Τόλκα.

— Πός, γιατί; Μàλονε για το ότι ο πατέρας ίτανε πολονέζος κε οπιςθοχορύςε με τυς ρόςυς κόκινυς.

— Κε έτςι δεν έφιγε;

— Κε δεν έφιγε. Ι ίδια δεν έφεβγε κε τυς άλυς δεν άφινε. Ο πατέρας τιν έβαλε ςτι γονιά κ'έτςι èκατςε. Ι δικί-μας βγίκανε ςτιν αβλὶ κε γραμί ςτ' αμάκςι. Κε γίρο-μας όλα κέγονταν, το χοριό κεγότανε, ι εκλιςιά κεγότανε.... 'Ιτανε απτις οβίδες. Παρακάτο ι μιτέρα όλα τα ανακάτεπςε: πος οπιςτοχορύςανε, πος τυς περικικλὸςανε, γιατί εκί ςτο δρόμο εγό γενίθικα. Για μένα ι δικίμας αποςπαςτὶκανε απτυς κόκινυς κε πέςανε εχμάλοτι ςτα χέρια τον γερμανόν ςτιν Ανατολικὶ Προςία. Εκί κε ζίςαμε κάπυ τέςεραπέντε χρόνια.

— Κι' ο πατέρας γιατί ερχότανε με το όπλο;

— Αφτός, Τόλκα, ιπιρετύςε ςτι λαικί μιλίτςια. 'Οταν ίρθανε ςτιν Πολονία ι κόκινι, οργανόθικε λαικί μιλίτςια. Πιάνανε τυς τςιφλικάδες κι' ακόμα κάτι άλυς... 'Αμα τυς πιάνανε, κι' αμέςος ςτιν Επαναςτατικί Επιτροπί.

— Δεν μπορύςε ο πατέρας να μίνι,—ςιμφόνιςε ο Τόλκα.— Μπορύςανε ίςτερα μάλιςτα κε να τον κρεμάςυνε.

— Νά έτςι. Ο παπύς-μας πυθενά δεν ιπιρέτιςε, μόνο δύλεβε ςαν ανκελιοφόρος ςτιν Επαναςτατικὶ Επιτροπί κε νà πυ τον ίχανε φιλακιζμὲνό ένα χρόνο. Κ' ι αδερφί-μυ, πυ ίνε πια ικοςιοχτό χρονό, κι' αφτί ακόμα βρίςκετε ςτι φιλακὶ.Πρότα τι δικàςανε για τρία χρόνια φιλακί. 'Ιςτερα απτα τρία χρόνια τιν αφίςανε λέφτερι. 'Ιςτερα από τρία χρόνια πάλι τι φιλακίςανε. Κε ίνε πια τέςερα χρόνια πυ βρίςκετε ςτι φιλακί.

— Γλίγορα πάλι θα τιν αποφιλακίςυνε;

— 'Οχι, ακόμα θα κάνι κερό. Θα περάςυνε ακόμα τέςερα χρόνια κε τότε θα τιν αφίςυνε. Βρίςκετε ςτι φιλακί τυ Μοκοτόφςκι. Από εκί γλίγορα δεν τι αφίνυνε.

— 'Ινε κομυνίςτρια;

Ο Βλάντικ ςοπένοντας, κύνιςε το κεφάλι, κ' ι διό-τυς ςοπάςανε, ςιλογιζόντανε τιν κυβέντα-τυς, κι' αφυκριόντανε τι διάβαζε ι Νάτκα για τυς μάβρυς.

— Τόλκο!—χαμιλά κε ζοντανά μίλιςε άκςαφνα ο Βλάντικ. —Τί θάτανε, αν εγό κε ςι θάμαςταν επιςτίμονες; Νά, χιμικί, να πύμε. Κε βρίςκαμε τέτια αλιφί ίτε ςκόνι, πυ αν θα τιν αλιβόςυνα,

δε θα σε έβλεπε κανένας. Κάπυ διάβασα ένα τέτιο βιβλίο. Νά, πυ να μπορύσαμε να φτιάκσυμε μια τέτια σκόνι.

— Κε γο διάβασα... Μα όλα αφτά ίνε ψεφτιές, Βλάντιχ, —γέλασε ο Τόλκα.

Κι' ας ίνε ψεφτιές! Μα αν ίνε αλίθια;

— Μα αν ίνε αλίθια; —ενδιαφὲρθικε ο Τόλκα.—Τότε μαζί-συ κάτι θα μπορὺσαμε να σοφιστύμε.

— Ακύς εκί, τί να σοφιστίς! Μαζί-συ θα αγοράζαμε ισιτίρια ος το εκσοτερικό.

— Μα σε τί να μας χριαζόντανε τα ισιτίρια;—παρακσενέφτικε ο Τόλκα.—Αφύ κε έτσι δε θα μας έβλεπε κανένας.

— Βρε, έκσιπνε!—γέλασε ο Βλάντιχ.—Εμίς στιν αρχί δίχος να αλιφτύμε θα πιγέναμε. Γιατί να αλιφτύμε στο Σοβιετικὸ έδαφος; Θα φτάναμε στα σίνορα κε εκί θα πιγέναμε στον κάμπο όκσο κε θα αλιβόμασταν. Ίστερα θα περνύσαμε τα σίνορα. Θα περνύσαμε σιμά απτο χοροφίλακα κε δε θα μας έβλεπε καθόλυ.

— Θα μπορύσαμε να τον σιμόσυμε από πίσο κε να τυ δόσυμε μια με τι γροθιά πάνο στο κεφάλι,—πρότινε ο Τόλκα.

— Θα μπορύσαμε,—σιμφόνισε ο Βλάντιχ,—κι' αφτός τα ίδια σαν κε τον Μπαράνκιν όλο θα κίταζε γίρο-τυ, από πύ τυ κατέβικε;

— Μα νά πυ όχι,—έφερε αντίρισι ο Τόλκα.—Ο Μπαράνκιν τις έτρογε σιγά, στα χορατά. Μα αφτόνα θα τυ δίναμε μια πυ δε θα στριφογὶριζε. Λιπόν, καλά! Κ' ίστερα;

— Κ' ίστερα...ίστερα θα πιγέναμε στι φιλακί, θα σκοτόναμε με κάμα τον ένα σκοπό, ίστερα πιο πέρα...τον άλο σκοπό. Θα μπέναμε μέσα στι φιλακὶ. Θα σκοτόναμε τον επιτιριτί.

— Κάπος πολύς θα σκοτόναμε, Βλάντιχ,—σοφρομένος ίπε ο Τόλκα.

— Μα τί, τα σκιλιά να λιπιθύμε;—κρία απάντισε ο Βλάντιχ.—Εκίνι λιπύντε τυς δικύς-μας; Πριν από λίγο κερό ίρθε στον πατέρα ένας σίντροφός-τυ. Κι' όταν άρχισε να διιγιέτε στον πατέρα για το τί γίνετε μέσα στις φιλακές, εμένα μ' ὲβγαλε ι μιτέρα απτο σπίτι στο δρόμο. Άλι έκσιπνι κι' αφτί. Μα εγό σιγά-σιγά πίγα κ' έκατσα στον κίπο κάτο απτο παράθιρο κι' ος τιν τελεφτέα λέκσι όλα τ' άκυσα. Νά, λιπόν θα πέρναμε τα κλιδιά απτον επιτιριτί κε θα ανίγαμε όλυς τυς θαλάμυς.

— Κε τί θα λέγαμε;—ανιπόμονα ρότισε ο Τόλκα.

— Δε θα λέγαμε τίποτα. Θα φονὰζαμε, «Φίγετε ο καθένας όπυ θέλι».

— Μα εκίνι τί θα ςκεφτόντανε; Αφύ εμίς θα αλιβόμασταν κε δε θα μας βλέπανε.

— Κε θα τυς έμενε κερός να ςκεφτύνε; Θα βλέπανε τυς θαλάμυς ανιχτύς, τυς ςκοπύς ςκοτομένυς. Μίνε ίςιχος, αμέςος θα αντιλαμβανόντανε.

— Νά πόςο θα χερόντανε, Βλάντικ!

— Τον έκςιπνο! Να κάτςις φιλακί τέςερα χρόνια κε νάχις να κάθεςε άλα τέςερα, βέβεα, θα χαρίς...Λιπόν, ίςτερα...ίςτερα θα μπέναμε ςε πλύςιο ζαχαροπλαςτίο κε θα χορτέναμε από λογιό-λογιό ζαχαροτά κε πάςτες. Εγό μια φορά ςτι Μόςχα έφαγα τέςερις πάςτες. Τότε όταν παντρέφτικε ι άλι αδερφί-μυ, ι Γιύλκα.

— Δεν κάνι να παραφάς,—διόρθοςε ςοβαρά ο Τόλκα. Διάβαςα ς' αφτό το βιβλίο, ότι δεν κάνι να φας τίποτα, γιατί ι πάςτες κςέρις πος δεν ίνε αλιμένες, θα τις φας κε θα φένυντε μέςα απτιν κιλιά.

— Κι' όμος ίνε αλίθια πος θα φένυντε,—ςιμφόνιςε ο Βλάντικ. Κ' ι διό-τυς μπίκςανε τα γέλια.

— Όλα αφτά ίνε παραμίθια,—ςοπένοντας, ομολόγιςε κι' ο ίδιος ο Βλάντικ.— Όλα αφτά ίνε παραμίθια. Κοροφέκςαλα!

Γίριςε, πλάγιαςε ανάςκελα κε πολίν κερό κίταζε τον υρανό, έτςι πυ φάνικε τυ Τόλκα πος αφυνκράζετε εκίνα πυ διάβαζε ι Νάτκα.

Μα ο Βλάντικ δεν άκυε, αλά ςκεφτότανε για κάτι άλο.

— Παραμίθια,—επανέλαβε, γιρίζοντας προς τον Τόλκα.— Μα νά πυ ςτιν Αφςτρία ίνε ένας κομυνιςτίς. Ίτανε πριν ςτρατιότις. Ίςτερα γίνικε κομυνιςτίς. Νά, αφτός δίχος καμιά αλιφί ίνε άφαντος.

— Πός άφαντος;—τςίτοςε τ' αφτί-τυ ο Τόλκα.

— Νά πος. Από τότε πυ έφιγε απτι φιλακί, τρία χρόνια τον γιρέβι ι αςτινομία κε δε μπορί με κανένα τρόπο να τον έβρι. Μα αφτός μια εδό τον βλέπις, μια εκί, ςε μας. Στο Λβοφ βγίκε κε μίλιςε ανιχτά ςτι ςινκέντροςι τον εργατόν τυ ντεπό. Όλι έτςι κςιπαςτίκανε. Όςπυ να φτάςι ι αςτινομία, αφτός πρόφταςε πια να βγάλι λόγο μιςί όρα.

— Λιπόν, κε τί έκανε ι αςτινομία; Ε, κε πύ τόςκαςε;

— Ε, άμα νά, πάνε να μάθις πύ τόςκαςε,—με περιφάνια απάντιςε ο Βλάντικ.—Μόλις ι αςτινομία έκανε ςτιν πόρτα, άκςαφνα φραπ...κ' έζβιςε το φος. Τα παράθιρα πολά, κι' όλα γιατί δεν κςέρο, ίτανε ολάνιχτα. Ι αςτινομία ρίχτικε ςτο μιχανικό, κι' ο

μιχανικός άρχισε να φονάζι, να μαλόνι: «Στο διάβολο. Εμένα κε δίχος αφτό μυ φτάνι ι σιφορά-μυ: φένετε πος κάικε το επαγόγιμο».

— 'Οστε τὄκανε επίτιδες! — με ενθυσιαζμό αναφόνισε ο Τόλκα.

— Κε νά, πάνε να αποδίξις, τὄκανε επίτιδες ίτε όχι,— γέλασε ο Βλάντιχ κε πρόσθεσε πια σινκαταβατικά:—Ι εργάτες τον κρίπσανε γι' αφτό κε γίνικε άφαντος. Μα εσί τί νόμιζες; Σκόνι;

Απὸ μακριά ακύστικε ι καμπάνα για το γέβμα, κε τα πεδάκια αρπάζοντας τα προσκὲφαλα, τα σεντόνια κε τις πετσέτες, με γριλίζματα πεταχτίκανε πάνο απτις θέσις-τυς.

— Βλάντιχ,—ρότισε βιαστικά ο Τόλκα,—κε πότε θα πὰμε πάλι εκί πέρα;

— Θα πάμε!—στραβοκιτόντας τον Ιόσκα, πυ σίμοσε, απάντισε σιγά ο Βλάντιχ.—Σκινί βρίκαμε, τόρα μας λίπι μόνο κερί κε μπαστόνι.

— Βλάντιχ,—ρότισε ακόμα πιο σιγά ο Τόλκα,—κι' άκσαφνα αν το μάθι ι Νὰτκα... Τότε θα μας βγάλυνε στι γραμί...

— 'Ολα κι' όλα, μα γι' αφτό δε θα πάρι χαμπάρι σ' όλιτις τι ζοί!—γέλασε φοναχτά ο Βλάντιχ, κε, τιλίζοντας το σεντόνιτυ πετάχτικε να πιάσι τι θέσι-τυ στι γραμί.

Το βαπόρι με το ταχιδρομίο άργισε, κε γι' αφτὸ ο χοντρός ταχιδρόμος, ανασένοντας βαριά κε ακυμπόντας πάνο στο παλιό ροζομένο ραβδί-τυ, ίρθε απάνο μόνο κατά το δίπνο.

Κυνόντας το χέρι απόδιοχνε τα πεδιά πυ μαζεφτίκανε γίροτυ κε χλαγογύσανε, τα φόναζε με το επίθετο, κε κίνυς πυ ίκσερε απλός με το όνομα.

— Κόλια,—έλεγε με μπάσο κε τράβικσε απτο μανίκι το πεδαρέλι πυ στεκότανε ίσιχο.—'Ελα, αδέρφι, ιπόγραπσε. Μιν μποδίζετε τα χέρια, βρε, τί αδιάκριτος κόζμος! Δόστε τυ ανθρόπυ να ιπογράπσι. Για σένα Μισακόφ, δεν ὲχι γράμα. Εσὶ Μπαράνκιν έχις γράμα. Κε πιος συ γράφι τέτια χοντρά γράματα;

— Απτο κολχόζι ο αδερφός-μυ γράφι,—απὰντισε φοναχτά ο Μπαράνκιν, σπρόχνοντας με τον όμο τα πεδιά, κε τριπόνοντας ανάμεσά-τυς — 'Ινε ο αδερφός-μυ ο Βασίλις. 'Εχο διο αδέρφια. 'Εχο αδερφό Γριγόρι,—αφτός βρὶσκετε στον Κόκινο στρατό, ιπιρετάι στο σόμα το θορακισμένον. Αφτό ίνε απτον αδερφόμυ το Βασίλι, πυ δυλέβι στο κολχόζι αρχιποκόμος. Το Γριγόρι

τον πίρανε για στρατιοτικί θιτία, ο Βασίλις ιπιρέτισε πια. 'Ιμαστε τρία αδέρφια κε διο αδερφές. Ι μια ίνε ενγράματι, κε ι άλι ίνε αγράματι, ίνε ακόμα μικρό κορίτσι.

— Κε πόσες θιες έχις;

— Αγελάδα έχετε;

— Κότες έχετε; Κατσίκα έχετε;—Κόμποσι άνθροπι φονάκσανε αμέσος τυ Μπαράνκιν.

— Θιες δεν έχο,—απάντισε πρόθιμα ο Μπαράνκιν, απλόνοντας το χέρι για να πάρι το τραχί πακέτο.—'Εχυμε αγελάδα, το γυρύνι το σφάκσαμε κ' έμινε μόνο το γυρυνόπυλο. Γίδες δε φιλάγυνε στο χοριό-μας. Ι γίδες μας δίνυνε λίγο όφελος, μόνο μας κάνυνε ζιμιές στα περιβόλια. Κε γιατί γελάτε;—καλόκαρδα κε παράκσενα γίρισε, ακύοντας γίρο-τυ το ομαδικό γέλιο.— Ι ίδιι ροτάνε κε ι ίδιι γελάνε.

'Οταν πια τα περισότερα πεδιά διασκορπιστίκανε, σίμοσε ο Βλάντιχ Ντασέφσκι κε ρότισε, αν έχι κανένα γράμα. Δεν ίχε γράμα. Φοβέρισε ανεπάντεχα με το δάχτιλο τον ταχιδρόμο, ίστερα σφίριχσε αδιάφορος κε τράβιχσε παραπέρα, χτιπόντας με τι βεργίτσα τις κορφές τυ χορταριύ στις άκρες τυ δρόμυ. Ι Νάτκα Σεγάλοβα πίρε σιστιμένο γράμα από το Υράλ, απτι φιλινάδα-τις τι Βέρα.

Αμέσος ίστερα απτο δίπνο το πιονέρικο απόσπαζμα τυ σανατόριυ με τι Νίνα κατέβικε στιν κάτο πλατία, όπυ άρχιζαν τα πεχνίδια.

Στυς εβρίχορυς θαλάμυς κε στο πλατί λιβαδάκι μπροστά στιν ταράτσα στρέθικε ασινίθιστα ι ισιχία κε ι εριμιά.

Ι Νάτκα πίγε στο δομάτιό-τις, άνιχσε το γράμα, απ' όπυ έπεσε μια φταρμένι φοτογραφία, πυ κάπος μίριζε πετρέλεο.

Σιμά στο χοντρό στιλάρι, πυ ίτανε ανκαλιαζμένο από ράγιες χιτοσίδερυ, γονατίζοντας με το ένα γόνατο, τεντόνοντας τις κόπτσες τυ σιδερένιυ γάντζυ στεκότανε ι Βέρα. Ι μάβρι δίχος τσέπες μπλύζα-τις ίτανε ζοζμένι με μυσαμαδένια πλατιά ζόνι κε απτυς μετάλινυς χαλκάδες τις ζόνις κρεμόντανε: το σφιρί, ι πένσα, ι τανάλια κε κάπια άλα εργαλία.

'Ιτανε νοιτό κ' εκίνο, ότι ι Βέρκα ετιμαζότανε να ανεβί στο στιλάρι, κι' ότι βιαζότανε, γιατί παραπέρα στεκότανε κε κίταζε τα σίρματα ίτε ο ινζενιέρος, ίτε ο ιλεχτρολόγος, κε δίπλα-τυ κάπιος μικρός, μαβρομάλις,—καθός φένετε ο μπριγαδίρος ίτε ο αρχιεργάτις. Κε το πρόσοπο αφτό τυ μαβρομάλι έδιχνε έγνια κε θιμό σα να τον μαλόσανε πολί μόλις εκίνι τι στιγμί. Ι μέρα ίτανε ιλιόλυστι. Μακριά φενόντανε ι δίσκολα διακρινόμενι νκρίζι όνκι των

μισοφτιαζμένον σπιτιόν κε τα κομάτια τυ πικνύ, μάβρυ καπνύ. Το γράμα ίτανε σίντομο. Ι Βέρκα έγραφε, ότι ζι κα ίνε καλά. 'Οτι ι πραχτικί γλίγορα τελιόνι. 'Οτι βραβέφτικε για τι δυλιά, πυ έκανε πριν απτι προθεζμία στο μοντάζ τυ ιλεχτρικύ ιποσταθμύ. 'Οτι για τι βραχία ένοσι τις κάνανε μομφί. Μα γενικά όλα πάνε καλά,—κυράστικε, δινάμοσε κε πριν αρχίσυν τα μαθίματα εκσάπαντος θα πάγι απτο Υράλ στι Μόσχα, κε θάτανε καλά εκί να αντamoθί με τι Νάτκα.

Ι Νάτκα άρχισε να σκέφτετε. Με περιέργια κίτακσε ακόμα μια φορά τα μάβρα, σκονιζμένα ρύχα τις δυλιάς, τα βαριά, χοντρά παπύτσια, εκίνο το διαστικό καταπιάσιμο, με το οπίο έβαζε ι Βέρκα τυς σιδερένιυς βαρίς γάντζυς κε με στενοχόρια παραμέριζε τι φοτογραφία, γιατί ζύλεβε τι Βέρκα.

Ανεπάντεχα ανίκσανε τα διο φίλα τυ περντέ απτο παράθιρο, κι' από κι φάνικε το στρονκιλό κεφάλι τυ Μπαράνκιν.

— Μπαράνκιν,—παρακσενέφτικε ι Νάτκα,—γιατί δεν πας στιν πλατία; Τα πεδιά πέζυν, μα εσί;

— Αφτό δεν ίνε πεχνίδι,—με πεπίθισι πρόφερε ο Μπαράνκιν, ακυμπόντας με το στίθος στο παράθιρο.—Νά, μυ δέσανε τα πόδια μέσα στο σακί κε μυ λένε, τρέκσε! 'Εκανα ένα βίμα κε μπαμ, κάτο. 'Εκανα άλο βίμα κε πάλι μπαμ—κάτο! Κι'αφτί γελάνε. 'Ιστερα βάλανε στο κυτάλι ένα άβραστο αβγό, μυ το δόσανε στο χέρι κε πάλι, τρέκσε! Βέβεα, το αβγό—μπαμ, κάτο, κ'έσπασε. Μα μίπος αφτό ίνε πεχνίδι; Σε μας στο κολχόζι για ένα τέτιο πεχνίδι θα φας βεργιές.—Κίτακσε πιραγμένα τι Νάτκα κε καλόκαρδα πρόσθεσε:—Θάμε εδό. Δε θα πάο πυθενά. Μα καλίτερα να πάο να βοιθίσο το Γέικα, πυ πριονίζι κσίλα.

Κρίφτικε το στρονκιλό κεφάλι τυ Μπαράνκιν. Μα ίστερα από ένα λεφτό το κατακοκινιζμένο πρόσοπό-τυ κσεπρόβαλε στο δομάτιο.

— Κσέχασα,—ίπε ίσιχα, αφύ ίδε το δισαρεστιμένο πρόσοπο τις Νάτκας.—Περνύσα σιμά απτιν πλατία, όπυ ι κομσομόλι πέζυνε τι μπάλα. Με σταματίσανε κε διατάκσανε: τρέκσε πιο γλίγορα, κι' αν ι Σεγάλοβα εφκερί, ας ερθί γλίγορα. Ολοσδιόλυ το κσέχασα,—επανέλαβε, κι' αφύ χαμογέλασε αδέκσια, το θιμίθικε κάπος:—Σε μας στο κολχόζι κάπια φορά βάλανε φοτιά στιν αποθίκι. Ο αδερφός-μυ δεν ίτανε εκί. Ρίχτικα στο στάβλο να ζέψο τ'άλογα, μα ίτανε σκοτινά. Κε πετιέτε το κολάνι απτο καρφί κε μυ δίνι

μια κατακέφαλα. Με χίλια ζόρια βγίκα στιν αβλί. Ι αποθίκι κέγετε, κέγετε...

— Μπαράνκιν,—ρότισε ι Νάτκα, βάζοντας το χέρι πάνο στο γερό-τυ όμο,—έχις μιτέρα;

— 'Εχο. Τι λένε Αλεκσάντρα,—πρόθιμα κε χαρύμενα απάντισε ο Μπαράνκιν.—Αλεκσάντρα Τιμοφέεβνα. Δυλέβι στο κολχόζι-μας χτινοτρόφος. 'Ολι αφτί τιν άνικσι πλάγιαζε άροστι. Τόρα ίνε καλά... έγιανε. Ο τάβρος τιν κύτρισε στο στίθος. Ο τάβρος-μας ίνε καλός, από καλί ράτσα. Το κολχόζι τον αγόρασε πέρσι το χιμόνα απτο Μορσάνσκ για εκσακόσια ρύβλια...'Ερχομε, έρχομε!—φόναksε ο Μπαράνκιν, γιρίζοντας στο άκυζμα κάπιυ μακρινύ βραχνιαζμένυ φονάγματος.—Φονάζι ο Γέικα,—εκσίγισε.— 'Ιμαστε φίλι μ'αφτόνα.

— 'Οταν ι Νάτκα κατέβενε στιν πλατία, ο ίλιος κριβότανε πια πίσο απτι θάλασα. Αθόριβα γλιστρίσανε τα νκρίζα βραδινά πετροχελίδονα. Αρχίσανε να βγάζυνε καπνό ι φοτιές τον φιλάκον στ'αμπέλια. Ανάψανε ι πράσινες φοτιές τον φάρον. Ι νίχτα πρόβενε γλίγορα, μα το πεχνίδι βρισκότανε στιν ακμί-τυ.

«Καλά ρίχνι το τόπι ο Καρτύζικ»,—σκέφτικε ι Νάτκα κιτάζοντας το πος ι καλοτεντομένι μπάλα, με κυφό σφίριγμα πετάχτικε στον αέρα, σταμάτισε για μια στιγμί πάνο απτις μιτερές κορφές τον γέρικον κιπαρισιόν κε με τιν ίδια τιν εφθία όρμισε κανονικά προς τα κάτο. Ι Νάτκα χοροπίδισε, δοκιμάζοντας, αν ίνε τεντομένα καλά τα σαντάλια-τις, διόρθοσε το φακιόλι κε πια δίχος να κατεβάσι τα μάτια απτι μπάλα, έτρεksε προς το δίχτι κε έπιασε τιν άδια θέσι αριστερά απτον Καρτύζικ.

— Πάσαρε,—με μισί φονί τις ίπε αφστιρά ο Καρτύζικ.

— Νε, να πασάρο,—απάντισε επίσις με μισί φονί, κε με δινατό χτίπιμα έστιλε τι μπάλα μακριά πίσο απτο δίχτι.

— Πάσαρε, —επανέλαβε ο Καρτύζικ.—Πιο ίσιχα, Νάτκα.

Μα νά ι στριφτί κατεργάρα μπάλα,κσεσφεντονίστικε μονομιάς στιν τρίτι γραμί. Αποκρυζμένι με λοκσό χτίπιμα, ι μπάλα πετάχτικε ίσια πάνο απτο κεφάλι τυ Καρτύζικ, πυ πίδισε.

— Δός-το!—φόναksε ι Νάτκα στον Καρτύζικ.

— Πάρ-το!—απάντισε ο Καρτύζικ.

— Κόψε!—φόναksε ι Νάτκα, δίνοντάς-τον χαμιλά το τόπι.

— Ορίστε!—απάντισε κε μανιαζμένα χτίπισε κάτο τι μπάλα.

— Ένα με μιδέν,—ανακίνοσε ο διετιτίς κε, αφύ σφίριξε, προιδοπίισε:—Σεγάλοβα κε Καρτόζικ, μι μιλάτε, γιατί θα σας βάλο πρόστιμο.

Ι Νάτκα γέλασε. Ο Καρτόζικ, πυ δεν αγαναχτύσε, χαμογέλασε κε ι διό-τυς κατεργάρικα κε καταλιπτά αλιλοκιταχτίκανε.

— Σεγάλοβα,—τις φόναξε κάπιος απτα πεδιά,—ο Αλιόσσα Νικολάεφ για κάτι πολί σε γιρέβι!

— Άλο τίποτα!—κόνισε τα χέρια-τις ι Νάτκα.—Τί τυ χριάστικε τι νίχτα; Εκί απόμινε ι Νίνα.

Πίκνονε το σκοτάδι. Όταν μετρίσανε ένα με μιδέν βασίλεβε πια ο ίλιος. Όταν ίχανε, πέντε με οχτό, λάμψανε τ' αστέρια. Κε σα φόναξε ο διετιτίς σετ-μπολ, πίσο απτα βυνά βγίκε το φενκάρι με τέτιο λαμπερό φος, πυ θα μπορύσανε πάλι ν' αρχίσυνε το πεχνίδι.

— Σετ-μπολ!—φόναξε ο διετιτίς, κε σχεδόν μονομιάς ι μάβρι μπάλα πετάχτικε απαλά πάνο στι μέσι τυ διχτιύ.

— Δός-το!—με βλέμα ζίτισε ι Νάτκα τυ Καρτόζικ.

— Πάρε!—απάντισε με σιοπιλό κίνιμα τυ κεφαλιύ.

— Κόψε!—κλίνοντας τα μάτια, ανατρίχιασε ι Νάτκα κι' ακόμα στο σκοτάδι άκυσε ένα βυβό χτίπιμα κε τιν ιχιτερί σφιριχσιά τυ διετιτί.

Σεγάλοβα κε Καρτόζικ, μιν κυβεντιάζετε,—ίπε καλόκαρδα ο διετιτίς. Μα αφτό το ίπε όχι σαν παρατίρισι, αλά σαν προιδοπίισι.

Επιστρέφοντας για το σπίτι, ι Νάτκα, έτιχε το Γέικα, πυ τραβύσε από πίσο-τυ ένα μάτσο κοντάρια, πυ χοροπιδύσανε κε κάνανε θόριβο. Σα γνόρισε τι Νάτκα σταμάτισε.

— Ο Φεόντορ Μιχάιλοβιτς ροτύσε,—κατσυφιασμένα ανακίνοσε τις Νάτκας.—Μ' έστιλε να σας γιρέπσο, μα δε σας ίβρα. Δεν κσέρο γιατί έτσι αμέσος τυ χριαστίκατε.

«Κάτι σινέβικε;» με φόβο σκέφτικε ι Νάτκα κι' απότομα απτο δρόμο τόστριψε προς τ' αριστερά. Τα μικρά πετραδάκια, θρυίζοντας κσεχινόντανε κάτο απτα πόδια-τις. Πιδόντας γλίγορα από χαμόδεντρο σε χαμόδεντρο απτο σκαλοτό μονοπάτι, έφτασε κάτο στο λιβαδάκι μπροστά στο σπίτι τυ αποσπάσματος.

Όλα ίτανε σιοπιλά κε ίσιχα. Στάθικε, σκεφτότανε, ακσίζι να πάι στο επιτελίο ίτε όχι, κε, αφύ αποφάσισε, ότι το ίδιο κάνι ίνε αργά πια κε όλι κιμύντε, αγάλια μπίκε στο διάδρομο. Πριν μπι στο δομάτιο τις ιπιρεσίας για να μάθι τί έτρεχε, μπίκε στο δομάτιό-τις να τινάκσι τα σαντάλια-τις απτα συβλερά πετραδάκια πυ χοθίκανε μέσα. Δίχος ν' ανάπσι το φος, κάθισε στο κρεβάτι. Ι μια απτις κόπτσες κάπος δεν κσεκύμπονε, κ' ι Νάτκα έκανε να

σιμόσι στον κόπτι τυ ιλεχτρικύ. 'Ακσαφνα όμος τρόμακσε κε σίγισε: τις φάνικε, πος δεν ίτανε μόνι-τις μέσα στο δομάτιο.

Μιν αποφασίζοντας να κυνιθί κε ν' ανάπσι το ιλεχτρικό, αφυνκράστικε κε τόρα, καθαρά πια αφύ άκυσε καπιανύ ανάσα, κατάλαβε, ότι μέσα στο δομάτιο κάπιος ίνε κριμένος. Κάνοντας κυράγιο, άνικσε τον κόπτι κι' όρμισε στιν πόρτα.

Το μαλακό φος φότισε το απσιλό δομάτιό-τις.

'Ιδε, ότι δίπλα στον αντικρινό τίχο κίτετε ένα μικρό σιδερένιο κρεβάτι κε πάνο ς' αφτό το κρεβάτι δινατά κε ίσιχα κιμάτε εκίνο το γνοστό κε άγνοστο πεδαρέλι, εκίνος ο ίδιος ο ολόκσανθος κε μαβρομάτις 'Αλκα.

'Ολα αφτά γίνανε ολοσδιόλυ ανεπάντεχα, κε το χιριότερο ολοσδιόλυ ακατάλιπτα.

Το φος χτίπισε στο πρόσοπο τυ 'Αλκα πυ κιμότανε, κε στριφογίρισε. Ι Νάτκα πίρε το μπλε μαντίλι κε σκέπασε το αμπαζύρ.

Θρύισε ι πόρτα κε στο δομάτιο πρόβαλε το νισταγμένο πρόσοπο τις αδερφίς τις ιπιρεσίας.

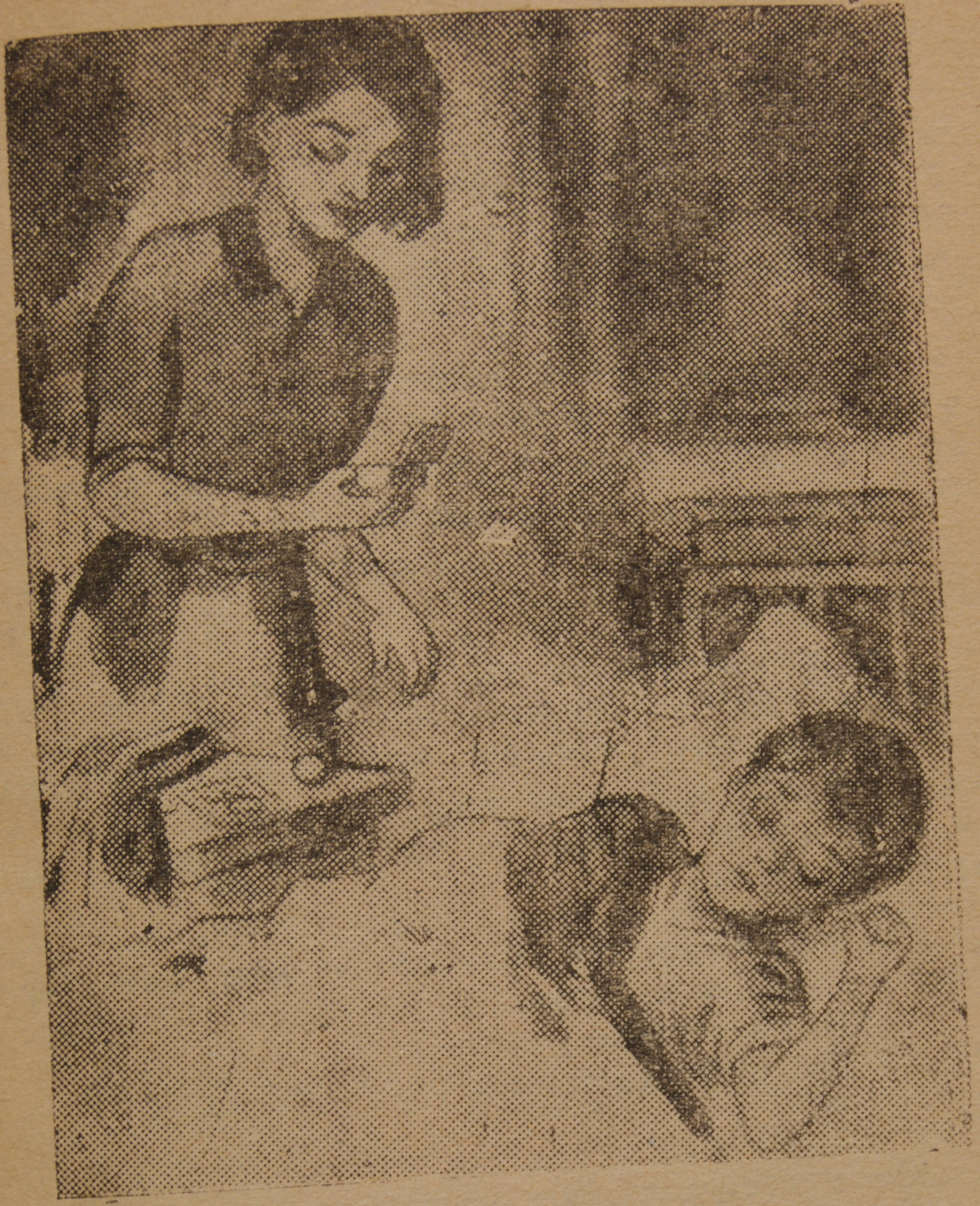
— 'Ολγα Τιμοφέεβνα, — μισοπσιθιρίζοντας ρότισε ι Νάτκα, πιος ίνε αφτός; Γιατί αφτό;

— Αφτός ίνε ο 'Αλκα,—απάντισε αδιάφορα ι αδερφί τις ιπιρεσίας.—-'Ολο το βράδι σε γιρέβανε, γιρέβανε. Πάνο στο τραπέζι έχις γραματάκι.

Το γραματάκι ίτανε απτον Αλιόσσα Νικολάεφ. «Νάτκα!— έγραφε ο Αλιόσσας.— 'Ινε ο 'Αλκα, ο γιος τυ ινζενιέρυ Γάνιν, πυ δυλέβι τόρα στο ιδραγογίο τις λίμνις Βέρχνιαγια. Σίμερα σινέβικε ένα διστίχιμα: κόψανε τιν ιπόγια πιγί κε το νερό πλιμιρίζι τις δεκσαμενές. Ο ίδιος ο ινζενιέρος έφιγε για τι λίμνι. Μι θιμόνις, εμίς βάλαμε το κρεβάτι γία τιν όρα στο δομάτιό-συ κι' άβριο κάτι θα σοφιστύμε».

Δίπλα στο κρεβάτι βρισκότανε μια άσπρι καρέκλα. Πάνο στιν καρέκλα ίτανε: μπλε μπανιερό, γαλάζια φανελίτσα, στρονκιλό πετραδάκι, κασελίτσα από χαρτόνι κε μια χρωματιστί ζογραφιά πυ παρίστανε ένα καβαλάρι, πυ κάλπαζε κάτο απο το αποτιφλοτικά λαμπερό πεντάγονο αστέρι.

Ι Νάτκα άνικσε τιν κασελίτσα κι' από μέσα κσεπιδίσανε πάνο στα γονατά-τις διο νκρίζι τζίτζικες.

Ι Νάτκα γέλαςε ςιγά κε έζβιςε το φος. Δε θίμονε απτον Αλιόςςα Νικολάεφ.

Πριν φτάςι στις απάνο παράνκες προς το νέο νεροφράχτι, ο ινζενιέρος έςτριψε προς το δέφτερο τμίμα. Ακόμα από μακριά ίδε ςε αταξία τα πεταγμένα ςτιν όχτι καροτςάκια, τυς καζμάδες κε τα φτιάρια. Καθός φένετε, το νερό βρίκε τυς εργάτες ξαφνικά.

Ο ινζενιέρος πίδιςε απτο άλογο κάτο. Το θολό κίτρινο νερό ςκέπαςε πια κατά ενάμιςι μέτρο τι δεξαμενί. Πάνο απτο νε-

ρό φενότανε το άδγαλτο πασάλι πυ ςιμαδέδανε κε ίσιχα πλέανε διο κςίλινα φτιάρια.

Ο ινζενιέρος κατάλαβε, ότι, αν θα ςικοθί ακόμα κατά μισό μέτρο το νερό θα πάι κατὰ πίςο κε θα ςκεπάςι το γιτονικό δαθύλομα, κι' όταν το νερό θα ςικοθί άλο ἐνα μέτρο, θα κςεχιλίςι κε απότομα στρίδοντας προς τα αριςτερά, θα ςκεπάςι κε θα παραςίρι το πρότο τμίμα, όπυ κάνανε τα έργα τις ενκατάςταςις τον κςίλινον οχετόν.

— 'Αςχιμα, Σεργὲι Αλεκςέεδιτζ!—φόνακςε ο ανότερος αρχιεργάτις Ντιαγιλέφ, κατεδένοντας απτο δυνό μπροςτά ςε διο κάρα, πυ με θόριδο ςπάνανε τα χαμόδεντρα κε ςέρνανε πίςο-τυς ςανίδια κε δοκάρια.

— Πότε άνικςε; — ρὸτιςε ο ινζενιέρος, — πύ ίνε ο Σαλίμοφ;

— Μα μίπος κάνι με τέτιο κόζμο να δυλέδις, Σεργέι Αλεκςέεδιτζ; Με τέτιο κόζμο μόνο κάνι αγέρα να κοπανάς. Το νερό άνικςε στις ενιά. Ι μπριγάδα τυ Σαλίμοφ δύλεδε... 'Οταν άνικςε από κάτο, αφτί ὲπρεπε αμέςος να φέρνανε μυςαμά κε να το φράκςυνε με τις πέτρες, μα αφτί αρχίςανε το πάνε κ'έλα, να γιρέδυνε εμὲνα...

'Οςπυ να κάνυνε τὸνα τἀλο, όςπυ να δρύνε εμένα, αφτό ὰνικςε μια τρίπα ος διο μέτρα.

— Πύ ίνε ο Σαλίμοφ;

— Τόρα θἀρθι. Απτο χοριό-τυ φέρνι εργάτες.

'Ολι τι νίχτα χτιπύςανε ι μπαλτάδες, τρίζανε τα κςίλα τις φοτιάς κε τα πιςομένα δαδλιά. Ος το προί φτιάκςανε το φράχτι, κι' ολόκλιρες όρες ρίχνανε πςαθιά με χαλίκια στο μέρος, απ' όπυ έδγενε το νερό. Κι' όταν επιτέλυς, αφύ ρίκςανε το τελεφτέο χόμα, φράκςανε την τρίπα κάτο απτο νερό, μυςκεμένος πιτςιλιμένος απτι λάςπι, ο ινζενιέρος ςκύπιςε το καταχοκινιζμένο πρόςοπό-τυ κε βγίκε στην όχτι.

Μα μόλις έκανε να γονατίςι να πάρι απτι φοτιά ένα πιρομένο κάρδυνο, στην όχτι αντιχίςανε θόριδος, φονές κε δλαςτίμιες. Πετάχτικε απάνο κε πέτακςε το ακάπνιστο τςιγάρο-τυ.

Ανίγοντας απτον πάτο κατά πολί πιο δεχσιά από τιν πρότι φορά, το νερό κόχλαζε κι' άφριζε σα να έβραζε μέσα στο καζάνι. Ι. φραγμένι πιγαδίσια φλέβα άνιχσε από άλο μέρος κε, καθός φέ-νετε, άνιχσε πιο πολί από πριν.

Ο ινζενιέρος σίμοσε στο Ντιαγιλέφ κε Σαλίμοφ, περνόντας σιμά απτυς καχιομένυς σκαφτιάδες. Τυς πίγε απτιν άκρι τυ κιλό-ματος σ' εκίνο το μέρος, όπυ το κίλομα ίτανε περιτριγιριζμένο από χαμιλό, μα παχί πέτρινο τίχομα.

— Νά! — ίπε. — Να βάλυμε εδό τριάντα ανθρόπυς. Σκάπστε στο πλάτος κε θ' ανίχσυμε να φίγι το νερό απτιν κατιφοριά.

— Για διες τι πάτος ίνε, Σεργέι Αλεκχσέεβιτζ! — έφερε αν-τίρισι ο Ντιαγιλέφ, αλιλοκιταζόμενος με το Σαλίμοφ. — Θάνε κα-λά, αν απτιν αρχί θα σκάπσυμε το πιο πολί καμιά δεκαπενταριά μέτρα το μερόνιχτο, μα παρακάτο κε μονάχος-σας το βλέπετε, ίνε, γδιμνί πέτρα.

— Σκάπστε, — επανέλαβε ο ινζενιέρος. — Σκάπστε με βάρ-διες, δίχος διαλίματα κε παραπέρα θα βάλυμε φυρνέλα.

— Δεν έχυμε διναμίτι, Σεργέι Αλεκχσέεβιτζ, τυ κάκυ θα κυ-ράζυμε τον κόζμο.

— Σκάπστε, — λίνοντας το χαλινάρι τυ αλόγυ, πυ πιαστίκανε τα πόδια-τυ να στέκετε, επανέλαβε ο ινζενιέρος. — Πρέπι να βρύ-με, ιδεμὶ πάι στα κυτυρύ όλι ι δυλιά-μας.

Κατεβένοντας στιν κατασκίνοσι κε δίχος να περάσι απτον 'Αλκα, ο ινζενιέρος πίγε στο τιλέφονο κε πολίν κερό, επίμονα καλύσε τι Σεβαστύπολι. Τέλος τιν πίρε, μα απτο «Βζριβσελπρόμ» τυ απαντίσανε, ότι δίχος διαταγὶ από τι Μόσχα δε μπορύνε να τυ παραχορίσυνε ύτε ένα κιλό διναμίτι.

Βγένοντας καβάλα στον αμαχσιτό δρόμο, ο ινζενιέρος έστρι-πσε προς τα δεχσιά κε κατά τιν ακρογιαλιά τράβιχσε με τροχ προς τον κάβο, όπυ μέσα απτο βραχόδικο πάρκο προβάλανε όμορφα ά-σπρα χτίρια. Αφτό το μέρος πριν ίτανε πλύσιο ιποστατικό, μα τόρα ίνε σπίτι ανάπαπσις τις Κ. Ε. Ε. κε τυ Σοβναρκόμ, το 'Αι-Συ, πυ ίνε πάτρονας τις πιονέρικις κατασκίνοσις.

Κατεβένοντας απτο άλογο σιμά στα πλυμιστά κάνκελα, μπί-κε στιν κάμαρα τις ιπιρεσίας κε ρότισε, αν ίνε ανάμεσα στον κό-

ζμο, πυ αναπάβετε ι ςίντροφι Σαμάριν ίτε Γιταέβιτζ. Τυ απαντίςανε ότι ο Σαμάριν ακόμα απτο προί ίχε φίγι ςτι Γιάλτα κε θα γιρίςι μόνο κατά το βράδι, κε ο Γιταέβιτζ ίνε εδό.

Ο ινζενιέρος έβγαλε άδια κε, χτιπόντας τα ςκονιζμένα ποδίματά-τυ, τράβιχςε προς το άνιγμα πυ φενότανε ςτο βάθος τις δεντροςτιχίας.

Το Γιταέβιτζ τον έτιχε τι ςτιγμί πυ ανέβενε τα ςκαλιά απτι θάλαςα. Αφτός ίτανε ένας πςαρομάλις άνθροπος με μεγάλα ςτρονκιλά ματογιάλια κε πλατιά μάβρι γενιάδα.

— Γιά-ςας!—ίπε φοναχτά ο ινζενιέρος, φέροντας το χέρι ςτο γίςο τυ πιλίκιυ.

Ο Γιταέβιτζ με περιέργια κίταζε αφτόν τον άνθροπο, πυ κςεφίτροςε ανεπάντεχα, με λερομένα ποδίματα κε λαςπομένο φρεντζ.

— Μπα!... Μπα!...Σεργέι!—χαμογελόντας, ίπε με απότομι, χοντρί φονί. — Από πύ; Κε ςε τί χάλια ίνε τα ποδίματα, το φρεντζ... το καμτςίκι! Τί, απτιν ανίχνεπςι ίςια ςτο επιτελίο τυ ςιντάγματος;

— Ι ιπόθεςι ίνε, ςίντροφε Γιταέβιτζ,—ίπε ο Σεργέι, ςφίνκοντας το προταμένο χέρι.—Βιαςτικί ιπόθεςι.

— Ορίςτε, ορίςτε,—ίπε ο Γιταέβιτζ, πυ καθότανε ςτιν καρέκλα. Δε διαβάζο εφιμερίδες, δεν ανίγο τιλεγραφίματα. Για τί θέλις. Να θιμιθόμε τα παλιά... τι μεραρχία. Τι Βεςαραβία. Έτςι ας μιλίςυμε—θα το κάνο μ' εφχαρίςτιςι, μα λεφτέροςέ-με απτι δυλιά. Εγό εδό δεν έχο ύτε βαθμό, ύτε ιπιρεςία, ύτε ιποχρεόςις. Πλαγιάζο ςτον ίλιο, όπος βλέπις, κε διαβάζο πιίματα.

— Ι ιπόθεςι, ςίντροφε Γιταέβιτζ,—με πίζμα επανέλαβε ο Σεργέι.—Σαν δε θα ίτανε ςπυδέα, δε θα ζιτύςα.

— Πύ ίνε ο Πολίτςιν;... ο Ματυςέβιτζ; Κι' αφτός ... πός τον λένε; Να, αφτός πυ ίνε με τιν κοπςιά ςτο μάγυλο;... Νά! Μα πος τον λένε δα αφτόνα με τιν κοπςιά;—ςα να μιν άκυε τον Σεργέι, κςακολύςε ο Γιταέβιτζ.

— Ίτανε πολί με τις κοπςιές, ςίντροφε Γιταεβίτζ. Κε εγό ο ίδιος έχο κοπςιά,—κςακολύθιςε ο Σεργέι. — Μυ χριάζετε διναμίτις. Δε μας δίνι το «Βζριβςελπρόμ». Λέι, πρέπι να ζιτίςυμε μέςον τις Μόςχας. Κι' αν θα γράπςετε, θα δόςι. Το ςπίτι τις ανάπαπςις όπυ μένετε έχι απάνο-μας πατρονάζ. Αφύ αναπάβεςτε κ' εςίς, όςτε επίςις έχετε πάνο-μας πατρονάζ.

— Τί διναμίτες; Τί πάτρονες;— ερεθιζμένος κε ανίςιχος κςαναρότιςε ο Γιταέβιτζ.— Κι' από πύ ίρθες μπελάς ςτο κεφάλι-

μυ; 'Εχανα μπάνιο, πιγένο, διαβάζο πιίματα, κ' εκίνος άκςαφνα:... ιπόθεςι...διναμίτες...πάτρονες...Λιπόν, τί έχις; Οριζμένος κανένα τιποτένιο πράμα;

— 'Ινε τιποτένια ι ιπόθεςι,—ςιμφόνιςε ο Σεργέι κε τυ διιγίθικε όλα, όςα τυ χριαζόντανε.

Τέλιοςε με το ότι ο Γιταέβιτζ ςύφροςε το πρόςοπο, πίρε το χαρτὶ κε το μολίβι, πυ τυ άπλοςε, κάτι έγραπςε κε τὄδοκε τυ Σεργέι.

— Πὰρε,—ίπε απότομα.—Από ςένα δεν κςεχολνάς.

— Το ςκολιό-ςας, ςίντροφε Γιταὲβιτζ,—απάντιςε ο Σεργέι κε αφύ ὲκριπςε το χαρτί, πρόςθεςε:— 'Ικςερα ςτιν Υκρανία έναν κομιςάρο μεραρχίας, πυ κάπια φορά ο διικιτίς τον έβαλε ιποκράτιςι. Αλιός, έλεγε, αφτός δε θα κςεκολίςι.

Μιςοκλίνοντας κάτο απτα αμαβρά γιαλιά τα ςτενά αφςτιρά μάτια, ο Γιταέβιτζ λοκςοκίτακςε ιρονεφτικὰ, ςα νἄδινε κυράγιο ςτο Σεργέι: νά, ςα να τυ λέι, κςακολύθα, κςακολύθα.

Μα τόρα κι' ο ίδιος ο Σεργέι δεν κίταζε απλά τον Γιταὲβιτζ κε ςιοπιλός έβγαλε αππιν ταμπακιέρα ένα τςιγάρο.

— Λιπόν λες, τον έβαλε ιπό περιοριζμό;—ανεπάντεχα, χαρύμενα, κε με βραχνιαζμένι φονί, ρότιςε ο Γιταέβιτζ, κε, πιάνοντας το Σεργέι απτο χέρι, τον χτίπιςε φιλικά ςτον όμο.

— 'Ινε κερός πυ ςινὲβικε αφτό, Σεργέι,—πιο ςιγά πια πρόςθεςε.

— Προπολύ, ςίντροφε Γιταέβιτζ.

— Εςί τόρα δεν ίςε ςτο ςτρατό;

— Ινζενιέρος. 'Εφεδρος κομαντίρος.

— Γιατί, Σεριόζα, ίςε ινζενιέρος; Κάπος δε θιμάμε για να ίχες τίποτε από χάρες ινζενιέρυ. Τότε εςί παραπάνο ίχες να κάνις με το ςπαθί κε τιν έφιπι ανίχνεπςι...Στάςυ, για πύ;—ρὸτιςε ο Γιταέβιτζ, βλέποντας ότι ο Σεργέι ςικόθικε κε κύμπονε το ςάκο πορίας.

—Α, νε, έχις το διναμίτι. Λιπόν όταν θα αδιάςις, πέραςε. Μόνο να περάςις δίχος καμιά ιπόθεςι. Θα πάμε ςτι θάλαςα να κάνυμε μπάνιο, να κυβεντιάςυμε. 'Ιςε μόνος-ςυ;—κιτάζοντας ςτο πρόςοπο το Σεργέι κε πιος κςέρι γιατί ο Γιταέβιτζ ρὸτιςε πιο ςιγά κε πιο γλικομίλιτα.

— Μόνος. Α, όχι, ίμαςτε διο—εγό κι' ο 'Αλκα,—απάντιςε ο Σεργέι.—Διο: εγό κι' ο γιός-μυ,—επανέλαβε κε ςόπαςε.

— Λιπόν, αντίο,—ίπε ο Γιταέβιτζ, πυ καθός φένετε, ίθελε κάτι να πι ίτε να ροτίςι για κάτι, μα μετάνιοςε—δεν το ίπε κε δε ρότιςε, μα μόνο πιο ςφιχτά, από κάθε άλι φορά, τὔςφικςε το χέρι πυ τυ άπλοςε.

Για να ςιντομέπςι το δρόμο προς τι λίμνι, ο Σεργέι τράβιξε κοφτά απτο μονοπάτι, μα πριν ακόμα φτάςι στιν κορφί τυ ιπςόματος, θιμίθικε, ότι κςέχαςε να περάςι απτιν καταςκίνοςι να παραγκίλι αφτοκίνιτο για τι Σεβαστόπολι. Λιπύμενος για τιν απεριςκεψία-τυ κε φοβύμενος, μιν τίχι κε φίγι το αφτοκίνιτο αλύ, σταμάτιςε το κυραζμένο άλογο.

Το μονοπάτι ίτανε έριμο, ςκεπαζμένο από χορτάρι κε μικρά πετράκια. Σιμά φενόντανε τα απομινάρια ενός μικρύ αρχέυ κάστρυ με το νκρεμιζμένο μικρό πίργο, πυ πάνο στα ερίπιά-τυ φιτρόςανε πικνά χαμιλά κε ζγυρά χαμόκλαδα.

Το άλογο τςίτοςε τα αφτιά, κε πίςο απτα χαμόκλαδα πεταχτίκανε στο μονοπάτι διο πεδαρέλια. Το ένα βαςτύςε μια βέργα, πυ στιν άκρι-τις ίτανε δεμένο ένα ςινιθιζμένο αλιματοκέρι, κε τ' άλο κυβαλύςε μαζί-τυ ένα μεγάλο κυβάρι πςιλό ςκινί.

Σιναντόντας τον άγνοστο άνθροπο, κε τα διο ταραχτίκανε.

— Ίςτε απτιν καταςκίνοςι;—ρότιςε ο Σεργέι.—Για ελάτε εδό!

— Απτιν καταςκίνοςι,—κατςυφιαζμένα κε απρόθιμα απάντιςε εκίνος, πυ ίτανε πιο απςιλός, προςπαθόντας να κρίπςι πίςο απτι ράχι-τυ τι βέργα με το κερί.—Κάναμε περίπατο.

— Νά τί,—ίπε ο Σεργέι.—Ίςτερα θα κάνετε περίπατο, τόρα θα ςας δόςο ένα ςιμίομα. Να το πάτε όςο μπορίτε πιο γλίγορα στο διικιτί τις καταςκίνοςις κε να τυ πίτε να μυ ετιμάςι ίςτερα από μια όρα ένα αφτοκίνιτο για τι Σεβαστόπολι.

— Όςπυ ο Σεργέι έγραφε, τα διο πεδαρέλια αλιλοκιταχτίκανε κε το μεγαλίτερο έγνεπςε καθιςιχαστικά στο μικρότερο.

Μαντέβοντας, ότι ο άνθροπος πυ ςιναντίςανε δεν τυς ιποπςιάζετε ςε τίποτα κακό, δεχτίκανε πρόθιμα το ςιμίομα κε βιαστικά χαθίκανε μέςα στα χαμόκλαδα.

Στα βυνά στο μέρος τις αβαρίας το νερό κςεχίθικε πλατιά.

Πάνο απτι βυλιαγμένι στο νερό χαμιλοςιά, πυ ίχε χαμόκλαδα, τςιτςιρίζοντας διαπεραστικά πετύςανε τα κςιπαζμένα πυλιά. Τα κςερά ανκαθερά χορτάρια, τα πελεκύδια, τα καλάμια, ο κιτρινιζμένος φυςκομένος αφρός,—όλα αφτά κολιμπύςανε κε στριφογιρίζανε στιν απανοςιά τυ θολύ, κίτρινυ νερύ.

— Βγάλατε πολί;—ρότιςε ο Σεργέι τον μπριγαδίρο Σαλίμοφ, πυ μάλονε τατάρικα ένα μικρό κςερακιανό ςκαφτιά.

— Δε μέτριςα ακόμα,—προφέροντας αργά τις ρύςικες λέκςις,

απάντισε ο Σαλίμοφ.—Θάνε κάπου πέντε κιβικά μέτρα που βγάλαμε.

— Λίγα,—ίπε ο Σεργέι.—Δε δουλέβις καλά Σαλίμοφ.

— Το έδαφος ίνε σκλιρό,—απάντισε αδιάφορα ο Σαλίμοφ,—δεν ίνε χόμα, μα ίνε πέτρα.

— Μα τί λες, πέτρα! Ι πέτρα ακόμα ίνε μακριά! Κίτα, Σαλίμοφ, θα μας έβρι κανένα κακό. Θα πλιμιρίσι το δέφτερο τμίμα κε θ'αφίσουμε τα πεδιά δίχος νερό.

Πός μπορί να μίνουνε δίχος νερό;—σιμφόνισε ο Σαλίμοφ.—Να πιις δεν έχι, φαγί να μαγιρέπσις δεν έχι, μπάνιο να κάνις δεν έχι, τα λουλούδια να ποτίσις δεν έχι. Πός να κάνις δίχος νερό;—ανίγοντας τα χέρια, τέλιοσε κε ατάραχα κάθισε σε μια πέτρα, ετιμαζόμενος να πιάσι πολίορι κε καλόπσιχι κουβέντα.

—'Ασχιμα, Σεργέι Αλεκσέεβιτζ!—φόναξε λαχανιαζμένος ο αρχιεργάτις Ντιαγιλέφ.—Για κιτάκστε το λάκο.—'Ετσι κε κσεσπάι, έτσι κε κσεσπάι! Κι' από πού βρίσκι τέτια δίναμι; Αφτό δεν ίνε πιγί, μα ίνε το ίδιο το ιπόγιο ποτάμι.

— Το ίδα,—απάντισε ο Σεργέι.—Ος το προί θα βαστάκσουμε.

— Αν θα βαστάκσουμε, Σεργέι Αλεκσέεβιτζ;

— Πρέπι να βαστάκσουμε.

Ο Σεργέι διέταξε: μόλις ανίκσι το πέτρινο τίχομα, να βάλετε να φράκσουν τις σχιζμάδες, κε τους σκαφτιάδες να τους πάτε να σκάπσουνε αβλάκια προς το άλο μικρό βαθύλομα, που να μπορέσι να αποτραβίκσι το νερό κε να μποδίσι το κσεχίλιζμά-του για άλες τρις-τέσερις όρες.

— Ντιαγιλέφ,—ίπε τέλος,—θα επιστρέπσο τι νίχτα, κατά τα κσιμερόματα. 'Ισε ιπέφθινος. Κε μιν αλιλοτρόγεστε με το Σαλίμοφ, μα να δουλέπσετε. 'Οταν έρχουμε—ίτε ο Σαλίμοφ κάνι παράπονο για σένα, ίτε σι κάνις παράπονο για το Σαλίμοφ. Πλιροθίκανε ι εργάτες για το περαζμένο δεκάμερο;

— Προπολύ, Σεργέι Αλεκσέεβιτζ. Ακόμα με τιν παλιά απόδικσι πλιρομίς, προτού νάρθετε, ίτανε ιπογραμένι απτον πριν τεχνικό.

— 'Ιστερα να μου δίκσετε όλες αφτές τις αποδίκσις πλιρομίς —ίπε ο Σεργέι.—Εγό φέβγο.

Σιμά στι Γιάλτα κσέσπασε θιελόδικι βροχί. Εχτός απ' αφτό, που καθιστέρισε για διο όρες το αφτοκίνιτο, ο σοφέρ ίτανε αναγκαζμένος να λιγοστέπσι τιν ταχίτιτα, γιατί στις απότομες στροφές του δρόμου το αφτοκίνιτο γλιστρούσε πολί. Στι Σεβαστούπολι φτάσανε

μόλις στις 8 το βράδι. Χριαστίκανε πολά τιλεφονικά κυδυνίζματα, χριάστικε ι επέμβασι τυ γραματέα τις αχτιδικίς επιτροπίς κι' ακόμα κε τυ φρύραρχυ τις πόλις για να βγάλι άδια κε ν' ανίξι τις κλιστές πια αποθίκες τυ «Βζριβ:ελπρόμ».

Κι' όταν φορτόσανε προσεχτικά τι μικρί, μα βαριά κάσα στ' αφτοκίνιτο, ο δίχτις τυ ρολογιύ σίμονε πια τις δέκα κε μισί.

Το φενκάρι από μέσα απτα σιμπαγί μάβρα σίνεφα δεν έδιχνε ύτε κε τιν πιο παραμικρί αναλαμπί. Κριφτίκανε ι γραμές τον βυνοκοριφόν. Διαλιθίκανε μέσα στο σκοτάδι τα δάσι, ι κίπι, ι κάμπι, τ'αμπέλια κε μόνο ι τενία τυ πλατιύ ίσιυ αμαξιτύ δρόμυ ίτανε λυζμένι με αποτιφλοτικό φος απ' τα φανάρια τον αφτοκινίτον, άστραφτε σαν ιγρό κιτρινοπό ασπράδι.

— Λιπόν εμπρός!—ίπε ενθαριντικά ο Σεργέι κε κάθισε δίπλα στο σοφέρ.—Ι νίχτα ίνε σκοτινί κι' ο δρόμος μακρινός.

Μόνο τότε, καθιζμένος πάνο στα πέτσινα μαξιλάρια τυ αφτοκίνιτυ, πυ τράνταζε, ο Σεργέι ένιοσε πος κυράστικε πολί. Αφύ καλοτιλίχτικε με το αδιάβροχο κε κατέβασε το καπέλο στα φρίδια, έκλισε τα μάτια. Κ'έτσι μισοκιμιζμένος, μόνο απτο λιγόστεμα τις ταχίτιτας, απτο γάβγιζμα τον σκιλιό κε τυ κακάριζμα καμιάς ξιπαζμένις κότας, μάντεβε πος περνάι από σινικιζμύς κε χοριυδάκια, κε καθότανε πολί όρα σιοπιλός. Ρα-α! Ρα-α!—ιχιτερά κι' ανίσιχα σφίριζε ι σιρίνα κε το αφτοκίνιτο κινύσε κανονικά, δινατά στις αμέτριτες απότομες στροφές.

Ο δρόμος τραβύσε για τα βυνά.

Κι' αφτό το αδιαπέραστο δίχος άστρα σκοτάδι, κι' αφτός ο φρέσκος κε ιγρός αγέρας, το πνιγμένο σκιλίσιο γάβγιζμα, ι μιρυδιά τυ σανύ κε τον ορίμον σταφιλιόν ιπενθιμίζανε στο Σεργέι κάτι το χαρύμενο, μα πολί νεαρό κε πολί μακρινό.

Κε νὰ για κάπιο λόγο άναψε ι πιρά. Θοριβόντας σιγανά με τα χαλινάρια-τυς εκί δίπλα στριφογιρίζανε πικιλόχρομα άλογα.

Ρα-α-α! — ιχιτερά, σφιρίζοντας το αφτοκίνιτο τραβύσε στιν ανιφοριά τυ βυνύ όλο κε πιο απότομα.

... Τα μυντά άλογα, τα μάβρα κε τα ξανθόπιρα, δε φενόντανε, μα ένα με άσπρι χέτι, μικρό κε γελίο, το Πεγάσκα, σίκοσε τιν κοντί μύρι-τυ, τσίτοσε τα μακριά αφτιά-τυ κι' αφυνκραζότανε προσεχτικά τον ακατάλιπτο θόριβο.

— Αφτό ίνε το δικό-μυ άλογο!—ίπε ο Σεργέι κε σικόθικε απτιν πιρά, χτιπόντας τα ιχιτερά σπιρύνια-τυ.

— Νε,—σιμφόνισε ο αρχιγός τυ φιλακίυ,—αφτό το αδίνατο,

μισοπσόφιο ζόο, ίνε το άλογό-συ. Μα τί ίνε αφτό πυ θοριβί μπροστά στο δρόμο;

— Καλά! Θα δύμε!—φόναχσε με οργί ο Σεργέι κε καβαλίκεπσε τον Πεγάσκα, πυ αμέσος φάνικε πος ίτανε το πιο καλίτερο άλογο μέσα σ' αφτί τιν τσακιζμένι, μα τολμιρί στρατιά.

— 'Ασχιμα!—φόναχσε κατόπι-τυ ο έκσιπνος, προσεχτικός, αρχιγός τυ φιλακίυ.—'Ινε σιναγερμός, ίνε άσπρι.

Κε μονομιάς έζβισε ι πιρά, κλανκίσανε τα όπλα, πυ αρπάζανε κι' ο προδότις Καπλαύχοφ έσκισε μιστικά το βιβλιάριο τυ κόματος.

— 'Ινε πρόσφιγες!—φόναχσε ο Σεργέι, πυ επέστρεπσε.— Αφτί δεν ίνε άσπρι, μα απλός ίνε πρόσφιγες. 'Ινε πολί, ολόκλιρο τσύρμο.

Κε τότε όλι χαρίκανε κε γελάσανε, για το ότι, αφύ τυφεκίσανε στα γλίγορα τον καταραμένο Καπλαύχοφ, ανάπσανε λαμπερές πιρές κε πίνανε χαρύμενα τζάι, δίνοντας πσομί στα προσφιγόπυλα, πυ τυς κιτάζανε με μεγάλα εμπιστεφτικά μάτια.

— Αφτό ίνε το δικό-μυ άλογο!—ίπε περίφανα ο Σεργέι, δίχνοντας στα πεδάκια το μικρό Πεγάσκα με τιν άσπρι χέτι.—'Ινε πολί καλό άλογο.

Μα τα ανόιτα πεδάκια δεν καταλαβένανε κε σοπένοντας, λέμαργα τραγανίζανε το μάβρο πσομί.

— 'Ινε καλό άλογο,—μανιαζμένα κι' ανιπόμονα επανέλαβε ο Σεργέι κε κίταχσε τα πεδάκια με άσχιμο βλέμα.

— Καλό άλογο,—τραβλίζοντας λαφριά, ιχιτερά επανέλαβε ρύσικα ένα λιγνύτσικο καλόκορμο κοριτσάκι, πυ έτρεμε κάτο απτο σκιζμένο κε χτιπιτό σάλι.—Κε τ' άλογο ίνε καλό κι' ο ίδιος ίσε καλός.

Ρα-α-α!—βριχίθικε τ' αφτοκίνιτο, κι' ο Σεργέι αποφάσισε:— «Στοπ! Φτάνι. 'Ινε πια κερός να κσιπνίσο».

Μα τα μάτια δεν ανίγανε.

«Φτάνι!» με τρόμο σκέφτικε, γιατί το καλό όνιρο τον κυβαλύσε πια απότομα κε με πίζμα εκί, πυ ίτανε σκοτινά, ανίσιχα κε επικίνδινα.

Μα εδό τον κύνισε δινατά, τ' αφτοκίνιτο σταμάτισε, κι' ο σοφέρ ίπε φοναχτά:

— Φτάσαμε! Να καπνίσυμε. 'Ινε το Μπαιντάρι.

— Μπαιντάρι!—επανέλαβε μιχανικά ο Σεργέι κι' άνικσε τα μάτια.

Το αφτοκίνιτο σταμάτισε στο πιο απσιλό σιμίο τις κορφίς τυ

ιπςόματος. Μίνανε πίςο τα ςίνεφα, πυ μπερδεφτίκανε στα βυνά.

Μακριά κάτο απτα πόδια μέςα στιν κιπαριςένια μαβρίλα τυ ςκοταδιύ κιμότανε όλι ι νότια παραλία. Γίρο όλα ίτανε ςιοπιλά κε ίςιχα. Πέραςε το όνιρο.

Καπνίςανε κε τραβίκςανε γλίγορα μπροςτά, γιατί ίτανε πια παραπεραζμένα μεςάνιχτα.

Σαν κςίπνιςε ι Νάτκα ίδε τον 'Αλκα.

Ο 'Αλκα στεκότανε, αφύ άνικςε το κυτί κε παρακςενεβότανε, γιατί να ίνε άδιο.

— Εςί τ' άνικςες ίτε μονάχα-τυς βγίκανε από μέςα;— ρότιςε ο 'Αλκα, δίχνοντας το κυτί.

— Τόκανα δίχος να θέλο,—ομολόγιςε ι Νάτκα.—Εγό τ' άνικςα κε μάλιστα κςιπάστικα.

— Αφτά δε δανκάνυνε,—τιν καθιςίχαςε ο 'Αλκα.—Αφτά μόνο πιδάνε. Κε ςι τόςο κςιπάστικες;

— Πολί κςιπάστικα,—για μεγάλι εφχαρίστιςι τυ 'Αλκα, επιβεβέοςε ι Νάτκα κε τον τράβικςε στο νιφτίριο.

— 'Αλκα,—ρότιςε ι Νάτκα, ςα νίφτικε κε βγίκανε στιν ταράτςα,—πές-μυ, παρακαλό, τι άνθροπος ίςε;

— 'Ανθροπος;—κςαναρότιςε παρακςενεμένα ο 'Αλκα.—Νά, απλός άνθροπος. Εγό κι' ο μπαμπάς.—Κι' αφύ τιν κίτακςε ςοβαρά, ρότιςε:—Μα εςί τί άνθροπος ίςε; Σε γνορίζο. Εςί τακςίδεπςες μαζί-μας στο ίδιο βαγόνι.

— 'Αλκα,—ρότιςε ι Νάτκα,—γιατί εςί κι' ο μπαμπάς; Κε γιατί δεν ίρθε ι μαμά-ςυ;

— Μαμά δεν έχο,—απάντιςε ο 'Αλκα, κ'ι Νάτκα λιπίθικε, πυ τυ έδοςε αφτί τιν απρόςεχτι ερότιςι.

— Μαμά δεν έχο,—επανέλαβε ο 'Αλκα, κε τις Νάτκας τις φάνικε πος ιποπτέβοντάς-τινα ςε κάτι, τιν κίτακςε δίχος εμπιστοςίνι κε ςχεδόν εχθρικά.

— 'Αλκα,—ίπε γλίγορα ι Νάτκα, ςικόνοντάς-τον στα χέρια κε δίχνοντας τι θάλαςα,—κίτακςε, τι γλίγορο, μεγάλο καράβι.

— 'Ινε φιλακίδα,—απάντιςε ο 'Αλκα.—Το ίδα ακόμα χτες.

— Γιατί να ίνε φιλακίδα; Μπορί να ίνε καράβι.

— 'Ινε φιλακίδα. Μιν επιμένις! Μυ τόπε ο μπαμπάς κε εκίνος κςέρι από ςένα καλίτερα.

Εκίνι τι μέρα ετιμαζόντανε για τιν πρότι πιρά τις καταςκι-

νοςις, κ' ι Νάτκα πίγε τον 'Αλκα στα οχτοβρόπυλα.

Στο λιβαδάκι ο αχςιπόλιτος πιονέρος Βαςιλιύχ, καθιζμένος ςτις πλάτες τυ ςκιμένυ Μπαράνκιν, μάθενε τι λαφριά κε επιδέκςια μπαςκίρα Εμινέ να πιδάι πάνο ςτις πλάτες με κςετιλιγμένι τιν κόκινι ςιμέα.

— Δεν πιδάς έτςι, Εμινέ,—επανέλαβε ιπομονιτικά ο Βαςιλιύχ.—Σαν πιδίςις, στάςυ ίςιχα κε μιν κυνάς τα πόδια-ςυ. 'Αμα κυνίςις τα πόδια θα κυνιθό κ' εγό κε τότε θα πέςυμε ίςια πάνο στο κεφάλι τυ Μπαράνκιν. Ρε ςι! Μα πός να ςινενοιθύμε;—λιπίθικε, βλέποντας, ότι ι Εμινέ δεν καταλάβενε ύτε λέκςι.—Λιπόν, καλά, φίγε. Θάρθι ο Γιυλάι ίςτερα κι' αφτός θα ςυ τα κςιγίςι στι γλόςαςας.

Ι Εμινέ πίδιςε κάτο κε, διακρίνοντας τον 'Αλκα, σταμάτιςε κε με περιέργια καλοκίταζε αφτόν το μικρό, άγνοςτό-τις άνθροπο.

— 'Ιςε πιονέρος;—ρότιςε με θάρος, δίχνοντας τιν κόκινι γραβάτα-τυ.

— Πιονέρος,—απάντιςε ο 'Αλκα κε τις άπλοςε μια χρωματιςτί ζογραφιά καβαλάρι, πυ έτρεχε.

— 'Ινε άςπρος,—μιςοκλίοντας το μάτι κατεργάρικα κε δίχνοντας με το δάχτιλο τον καβαλάρι δοκίμαςε να τι γελάςι ο 'Αλκα.—'Ινε άςπρος. 'Ινε ο τςάρος.

— 'Ινε κόκινος,—χαμογελόντας πιο κατεργάρικα απάντιςε ι Εμινέ.—'Ινε ο Μπυντιόνι.

— 'Ινε άςπρος,—επανέλαβε με πίζμα, ο 'Αλκα, δίχνοντας το ςπαθί.—Νά το ςπαθί.

— 'Ινε κόκινος,—επανέλαβε σταθερά ι Εμινέ, δίχνοντας τιν νκρίζα παπάχα.—Νά τ' αςτέρι!

Γελόντας κ' ι διό-τυς ικανοπιιμένι, για το ότι καταλάβανε καλά ο ένας τον άλονα, χοροπιδόντας φίγανε προς τα χαμόκλαδα, απ' όπυ έφτανε το ιχιτερό κε φάλτςο τραγύδι τον οχτοβρόπυλον.

Αφύ ςινόδεψε τον 'Αλκα ος τα οχτοβρόπυλα, ι Νάτκα έςτρεψε προς το δάςος τον ελάτον κε έτιχε τον οδιγό τυ τρίτυ πιονέρικυ κρίκυ, τον Ιόςκα. Στο ένα χέρι ο Ιόςκα κυβαλύςε κάπιο μακρυλό πράμα, τιλιγμένο ςα ςολινάρι κε ςτ' άλο ένα μικρό, δινατά δεμένο μπόγο.

— Από πύ; Για πύ;

— 'Ιμυνα στο κλυμπ,—γλίγορα κε απρόθιμα απάντιςε ο Ιόςκα, χοροπιδόντας κε κρίβοντας επιτίδια τον μπόγο πίςο απτι ράχι-τυ.—Πίγα στο κλυμπ για πλακάτες. Τόρα θα διαβάςυμε ένα διίγιμα για τα τανκς.

— Ιόςνα,—παραχςενέφτιχε ι Νάτχα,—γιατί να διαβάζετε για τα τανκς, τι ςτιγμί πυ ςίμφονα με το πλάνο ςίμερα έχετε να διαβάςετε το ενθίμιμα τυ πιονέρυ μέλυς τυ ςοματίυ «Αφτοντόρ»;

— Το ενθίμιμα, Νάτχα, ίςτερα. Σίμερα ερχόμαςταν απτα μπάνια. Βλέπυμε να ςέρνυντε τέςερα τανκς. Ενδιαφέρο! Ἐτρεχςα γλίγορα ςτι διδλιοθίκι. Σκέφτικα, αφύ ακόμα μας ενδιαφέρι, θα διαβάςυμε για τα τανκς.

— Λιπόν, καλά, Ιόςκα. Κάνετε καλά. Μα τί κρίδις μέςα ςτο μπόγο πίςο απτι ράχι-ςυ;

— Αφτό; Αφτό ίνε χαρίδια,—με απελπιςία μίλιςε ο Ιόςκας, χοροπιδόντας πιο ανιπόμονα κι' αποχορόντας απτι Νάτχα.—Εγό ςοφίςτικα ένα τέτιο πεχνίδι. Εμένα ο δάςκαλος μΰγραπςε εφτά εροτίςις για τα τανκς. Λιπόν, νά, πιος θα το μαντέπςι κε πιος δε θα το μαντέπςι.

— Νά εςί τυλάχιςτο να μας πις από πυ πίρες τα χαρίδια; Μα τότε ο καπάτςος Ιόςκα αναπίδιςε τόςο πςιλά, ςα να τυ κέγανε πολί τις γδιμνές φτέρνες-τυ ι πέτρες, κε, κυνόντας το κεφάλι, δίχος να περιμένι ροτίματα, τὄςτριπςε μες' το χαμόδεντρα.

Αφτί τί μέρα λόγο τις προετιμαςίας για τιν πιρά μπερδεφτίκανε κε διαλιθίκανε όλι ι πιονέρικι κρίκι. Ι τραγυδιςτές φίγανε ςτον όμιλο οδικίς, ι γιμναςτές—ςτο γιμναςτίριο, ι χορεφτάδες—ςτο κλυμπ. Κε, εποφελύμενα αφτί τι φαςαρία, διο πεδιά, δίχος να τα δι κανίς, φίγανε ςιγά απτιν καταςκίνοςι.

Φτάνοντας απτο απόκεντρο μονοπάτι ςτα ερίπια τυ μικρύ κάςτρυ, βγάλανε ένα κυβάρι λεπτό ςκινί κε ένα αποκέρι. Παραμερίζοντας τα αγριόχορτα τυ πικνύ μιροδάτυ αψεντιύ, φτάςανε ςε μια μικρί μάβρι τρίπα κάτο ςτα θεμέλια τυ μικρύ άγριυ πίργυ.

Ἐκεε ζοιρά ο μεςιμεριάτικος ίλιος, κι' απ' αφτό ι τρίπα, πυ μίριζε ιγραςία φενότανε ακόμα πιο πολί μάβρι κε ενιγματόδικια.

— Κι' αν δε μας φτάςι το ςκινί, τότε τί θα κάνυμε;—ρότιςε ο Βλάντικ, δένοντας το κερί ςτιν άκρι τις μακριάς βέργας.—Τί θα γίνι αν τίχι άκςαφνα κάτο απτα πόδια-μας κανένας νκρεμός; Εγό, κςὲρις, Τόλκα, κάπυ διάβαςα, πος νά, πιγένις... πιγένις από ιπόγιο δρόμο, άκςαφνα—μπαμ, κε χάνεςε κάτο ςτον νκρεμό. Κε κάτο, βαθιά ςτον νκρεμό, διάφορες οχιές...φίδια.

— Σαν τί φίδια;—κςαναρότιςε ο Τόλκα, κιτάζοντας ςτιν ιγρί μάβρι τρίπα.—Κε γιατί Βλάντικ, πάντα ςΰρχοντε ςτα μιαλά

κυταμάρες; Μια συ κατεβένι να αλιφτίς με σκόνι, μια φίδια. Θἄ-
τανε καλίτερα να δέσις πιο δινατά το κερί, γιατί θα συ πέσι, κε
τότε θα δις τα φίδια.
— Κε τί, Τόλκα,—τιλίζοντας το κερί, κσακολυθύσε σκεφτι-
κά ο Βλάντιχ,—τί θἄταν αν κατεβύμε σιγά, κι' άκσαφνα νκρε-
μίσι ο πίργος κε απομένυμε μαζί-συ κλιζμένι μέσα στυς ιπόγιυς
δρόμυς; Εγό κάπυ διάβασα κ' ένα τέτιο πράμα. Πρότα φάγανε τα
κεριά, ίστερα τα παπύτσια, ίστερα τα λυριά κ' ίστερα, φὲνετε,
φάγανε ο ένας τον άλονα. Πολί ενδιαφέρο βιβλίο.
— Κε γιατί, Βλάντιχ, πάντα διαβάζις κυταμάρες;—μ' ολό-
τελα πια θλιμένι φονὶ ρότισε ο Τόλκα κε πάλι στραβοκίτακσε τιν
τρίπα.
— Κατεβένυμε!—τον διέκοπσε ο Βλάντιχ.—Τί σε νιάζι για
ότι λέγο; Τα λέγο να πιρὰκσο εσένα το βλάκα.
'Αναπσε το κερί κε κατέβασε προσεχτικὰ τα πόδια στιν κα-
τιφορικί πετρόδικι ίσοδο. Ο Τόλκα βαστόντας στα χέρια-τυ το κυ-
βάρι με το σκινί, πυ κσετιλιζότανε, κατέβικε από πίσο-τυ.
Σιγά, πασπατέβοντας το κάθε πετραδάκι, κάνανε κάπυ πέντε
μέτρα. Εκί ο δρὸμος έστριβε απότομα προς τα δεκσιά. Ρίχνοντας
βλέμα ακόμα μια φορά στο άνιγμα, στρίπσανε αποφασιστικά προς
τα δεκσιά. Μα, για απαγοίτεπσί-τυς, βρέθικαν μέσα σε μικρό απο-
πνιχτικό ιπόγιο, γεμάτο από σκυπίδια κε χαλίκια. Δεν ιπίρχε κα-
νένας ιπόγιος δρόμος.
— Μορέ κάστρο,—θίμοσε ο Τόλκα.—Κι' ύλο φτες εσί,
Βλάντιχ. Να κατεβύμε κε να κατεβύμε. Λιπόν, νά συ κατεβίκαμε.
Καλίτερα πάμε πίσο, γιατί πάτισα κὰπια ακαθαρσία.
Βγίκανε απτο ιπὸγιο κε σκαρφαλόνοντας στις προεκσοχές,
ανεβίκανε πάνο στο μικρό πίργο, πυ ίτανε σκεπαζμένος από χαμό-
κλαδα. Από εκί φενότανε ι θάλασα, τεράστια κε έριμι.
Κατεβένοντας κάτο στα χορτάρια, τα πεδιά ισιχάσανε κε
μισοκλίνοντας τα μάτια-τυς απτον ίλιο, πλαγιάζανε πολί όρα
σιοπιλά.
— Τόλκα!—ρότισε άκσαφνα ο Βλάντιχ, κε όπος πάντα,
όταν σοφιζότανε τίποτα το ενδιαφέρο, αστράπσανε τα μάτια-τυ.
—Τί θἄτανε, Τόλκα, αν πλακόνανε τα αεροπλάνα, τα τανκς, τα
κανόνια, αν μαζεβόνταν ι άσπρι απ' όλο τον κόζμο κε τσακίζανε
τον Κόκινο στρατό, κε φέρνανε πίσο τα παλιά...Τότε τί θα κά-
ναμε μαζί-συ;
— Ακόμα τί;—απάντισε αδιάφορα ο Τόλκα, πυ σινίθισε πια
τις παράκσενες φαντασίες τυ σιντρόφυ-τυ.

Θα τσακίζανε τον Κόκινο στρατό,—με πίζμα κε θράσος κσακολουθούσε ο Βλάντιχ—τυς κομονιστές στην κρεμάλα, τυς κομσομόλυς στις φιλακές, θα σκορπίζανε όλυς τυς πιονέρυς, τότε εγό μαζί-συ τί θα κάναμε;

— Ακόμα τί;—ερεθιζμένος πια επανέλαβε ο Τόλκα, γιατί ακόμα κι' αφτός, πυ σινίθισε τα παλαβά σοφίζματα τυ Βλάντιχ, βρίκε αφτά τα λόγια πολί προζβλιτικά κε απίθανα.—Ι δικί-μας έτσι κε θα τυς παραδινόντανε! Κσέρις, τί πράμα ίνε ο Κόκινος-μας στρατός; 'Ινε σοβιετικός... Δεν ιπάρχι σαν κι' αφτόν στον κόζμο. 'Εχυμε κ'εμίς τανκς. 'Ισε ανόιτος, βλάκας. Κι' ο ίδιος τα κσέρις όλα, μα επίτιδες ροτάς, ροτάς...

Ο Τόλκα κοκίνισε κε αφύ μυσύνισε περιφρονιτικά γίρισε το πρόσοπό-τυ απτο Βλάντιχ.

— Ας ίμε ανόιτος! Ας κσέρο!—κσακολύθισε πιο ίσιχα ο Βλάντιχ.—Μα σα γινότανε αφτό; Τότε μαζί-συ τί θα κάναμε;

— Τότε θα το σοφιζόμασταν,—αναστένακσε ο Τόλκα.

— Τί θα σοφιζόμασταν;—άρχισε να μιλάι γλίγορα ο Βλάντιχ.—Θα φέβγαμε μαζί-συ στα βυνά, στα δάσι. Θα μαζέβαμε ένα απόσπαζμα κε σε όλι-μας τι ζοί, όσπυ να πεθάνυμε, θα επιτεθόμασταν ενάντια στυς άσπρυς κε δε θα προδίναμε, δε θα παραδινόμασταν καμιά φορά. Καμιά φορά!—επανέλαβε, καμίοντας τα λαμπερά νκρίζα μάτια-τυ.

Γινότανε ενδιαφέρο. Ο Τόλκα ακύμπισε με τυς ανκόνες κε γίρισε προς το Βλάντιχ.

— Κ'έτσι όλι-μας τι ζοί μονάχι-μας θα τιν περνύσαμε στα δάσι;—ρότισε, ζιγόνοντας πιο σιμά.

— Γιατί μονάχι-μας; Καμιά φορά μαζί θα μεταμφιεζόμασταν κε θα πιγέναμε κριφά στιν πόλι για διαταγές. 'Ιστερα θα πιγέναμε στυς εργάτες. Μα δε θα στέλνανε στιν κρεμάλα όλυς τυς εργάτες. Τότε πιος θα δυλέβι λες, ι ίδιι ι μπυρζυάδες; 'Ιστερα στον κερό τις εκσέγερσις όλι-μας θα επιτεθόμασταν ενάντια στιν πόλι. Θα δίναμε με τις χιροβομβίδες μια στιν αστινομία, άλι στο επιτελίο τις άσπρις φρυράς, άλι στιν αβλόπορτα τις φιλακίς, στα παλάτια τον στρατιγόν, τον νομαρχόν. Κυράγιο, σίντροφι! Ας βροντάι.

— Κάπος τα παραλές!—αμφέβαλε ο Τόλκα.—'Ετσι, οριζμένος, θα τραντάκσυν όλα τα σπίτια.

— Ας τραντάζυν. Τί να τα λιπιθύμε;—απάντισε ο Βλάντιχ.—Αφτί, νομίζις, λιπιθίκανε πολί τυς δικύς-μας;

— Σιγά Βλάντιχ!—πσιθίρισε άκσαφνα ο Τόλκα κ' έσφιχσε τον ανκόνα του σίντροφύ-του.—Κίταχσε Βλάντιχ, πιος ίνε.

Πίσο απτα χαμόκλαδα βγίκε ένας άγνοστος μαβρογένις άνθροπος. Στα χέρια-του βαστύσε ένα μπόγο κε κάπιο μακρυλό πράμα, τιλιγμένο στο χαρτί. Καθός φένετε, βιαζότανε πολί. Ρίχνοντας βλέμα γίρο-του σταμάτισε για λίγι όρα ακίνιτος, ίστερα παραμέρισε βεβεομένα τα χαμόκλαδα κε χάθικε μέσα στι μάβρι τρίπα, απ' όπυ μόλις ακόμα προολίγυ βγίκανε τα πεδάκια.

'Οχι αργότερα από πέντε έκσι λεφτά βγίκε απ' εκί κε κρίφτικε βιαστικά μέσα στα χαμόκλαδα. Τα σαστιζμένα πεδιά αλιλοκιταχτίκανε σιοπιλά, γλιστρίσανε σιγά προς τα κάτο κε, σκίβοντας προσεχτικά, βγίκανε στο μονοπάτι.

Εκί κε τίχανε το Σεργέι, πυ επέστρεφε απτο Γιταὲβιτζ, πυ τυς διέταχσε να πάνε το σιμίομα στο διχιτί τις κατασκίνοσις.

— Κσέρις πύ ίνε ο μπαμπάς-μυ;—ρότισε ο 'Αλκα, πριν να πέσι να κιμιθί.—Τυ σινέβικε κάπιο κακό. Καβαλίκεψε τ'άλογο κ'έφιγε στα βυνά.

Ο 'Αλκα σκέφτικε, στριφογίρισε κάτο απτιν κυβέρτα κε ρότισε ανεπάντεχα:

— Νάτκα, συ σινέβικε καμιά φορά κακό;

— 'Οχι, δε μυ σινέβικε,—όχι ολοσδιόλυ βεβεομένα απάντισε ι Νάτκα.—Εσένα 'Αλκα;

— Εμένα;—ο 'Αλκα τράβλισε,—εμένα, Νάτκα, μυ σινέβικε πολί, πολὶ μεγάλο κακό. Μόνο δε συ το λέο τόρα.

«Τυ πέθανε ι μιτέρα», πιος κσέρι γιατί, σκέφτικε ι Νάτκα, κε για να μιν το θιμάτε αφτός κάθισε στιν άκρι τυ κρεβατιύ κε τυ διγίθικε μια γελία ιστορία για μια χοντρί γάτα, πυ τι γέλασε ένας κατεργὰρις λαγός.

— Κιμίσυ, 'Αλκα,—ίπε ι Νὰτκα, αφύ τέλιοσε το διίγιμα.

— 'Ινε πια αργά.

Μα τον 'Αλκα κάπος δεν τον έπερνε ο ίπνος.

— Λιπόν, διιγίσυ-με κε σι κάτι,—παρακάλεσε ι Νάτκα.— Διιγίσυ καμιά ιστορία.

— Δεν κσέρο ιστορίες,—αφύ σκέφτικε, απάντισε ο 'Αλκα. Κσέρο ένα παραμίθι. Πολί καλό παραμίθι. Μόνο δεν ίνε τέτιο... δεν ίνε για τις γὰτες κε τυς λαγύς. 'Ινε πολεμικό, τολμιρό παραμίθι.

— Διιγίσυ, 'Αλκα, το τολμιρό πολεμικό παραμίθι, —

παρακάλεσε ι Νάτκα, κι' αφύ έζβισε το φος κάθισε πιο σιμά-τυ.

Τότε καθιζμένος στο μαξιλάρι, ο 'Αλκα τις διιγίθικε το καλό παραμίθι για τον περίφανο Μαλτσίς-Κιμπαλτσίς, για τιν προδοσιά, για το σταθερό λόγο κε για το αμάντεφτο πολεμικό μιστικό.

'Ιστερα αποκιμίθικε, μα ι Νάτκα ακόμα πολί όρα στριφογίριζε στο κρεβάτι σκεφτόμενι αφτό το παράξενο παραμίθι τυ 'Αλκα.

'Ιτανε πια πολί αργά, όταν το μακρινό, μα δινατό βυιτό όρμισε απτο ολάνιχτο παράθιρο, σα να ρίξανε στι θάλασα μ' ομοβροντία ι ισχιρές, βαριές κανονοστιχίες.

Ι Νάτκα τρόμαξε, μα αμέσος θιμίθικε, πος ακόμα αποβραδίς προιδοπιίσανε όλυς τυς πιονεροδιγύς, ότι αν τι νίχτα στα βυνά θα γίνυν εκρίξις, να μιν ξιπαστύνε, αφτό έτσι πρέπι να γίνι.

'Εφιγε γλίγορα στι σκινί...

Τα πεδιά όμος, πυ κυραστίκανε απτο τρέξιμο τις μέρας, ξεχκολυθύσανε να κιμύντε βαθιά κε μόνο τρία-τέσερα σικόσανε τα κεφάλια, ξιπαζμένα αφυνκραζόντανε το αλατανόιτο βυιτό.

Αφύ τα καθισίχασε, ι Νάτκα έφιγε στο δομάτιό-τις. Ανίγοντας πλατιά τιν πόρτα, ίδε, ότι ο 'Αλκα, βαστόντας απτις πάντες τυ κρεβατιύ, στεκότανε πάνο στο μαξιλάρι κε κίταζε μ' ολάνιχτα, μα ακόμα νισταγμένα μάτια.

—Τί τρέχι;—ρότισε τρομαγμένος, μισοψιθιρίζοντας.

— Κιμίσυ, 'Αλκα κιμίσυ!—απάντισε γλίγορα ι Νάτκα, βάζοντάς-τονε να κιμιθί στο κρεβάτι.—Δεν ίνε τίποτα...Ο μπαμπάς-συ διορθόνι το κακό, πυ τυ σινέβικε.

— Α, ο μπαμπάς...κλίνοντας πια τα μάτια, με χαμόγελο επανέλαβε ο 'Αλκα κε σχεδόν μονομιάς αποκιμίθικε.

Τα πεδιά, τα οχτοβρόπυλα ίτανε ι πιο αδερφομένι ράτσα στιν κατασκίνοσι. Βαστιόντανε πάντα μονιαζμένα: αν ίτανε να τραγυδίσυν, τραγυδύσανε, αν ίτανε να πέξυν, θα πέζανε. Ακόμα κι' αν ίτανε να κλάψυνε δεν έκλεε ο καθένας χοριστά, μα όλι μαζί, όπος έγινε τελεφτέα, όταν δεν τυς πίρανε για εκδρομί στα βυνά.

Κατά το μεσιμέρι ι Νάτκα τα πίγε στο λιβάδι, προς το δάσος τον ελάτον, γιατί κίνι τι μέρα ο οδιγός τυ κρίκυ τον οχτοβρόπυλον, ι Ρόζα Κοβαλιόβα ίτανε βοιθός τυ εφιμερέβοντα τις κατασκίνοσις.

Μόλις κατέβικε ι Νάτκα στα χορτάρια τα οχτοβρόπυλα τρέχςανε με φονές να πιάςυνε θέςις ςιμὰ κε γλίγορα κςαπλοθίκανε ολόγιρά-τις ςα χαρύμενο κςιπόλιτο αςτράκι.

— Διιγίςυ, Νὰτκα!

— Διάβαςε, Νάτκα!

— Δίκςε τις ζογραφιές!

— Τραγύδιςε, Νάτκα!—με λογιὸ-λογιό φονὲς φονάκςανε τα οχτοβρόπυλα, απλὸνοντάς-τις βιβλιαράκια, ζογραφιές κι' ακόμα άγνοςτο γιατί τις χόνανε ςτα χέρια ένα ςκιζμένο τὶμπανο κε το ςπαζμένο ςκιάχτρο ενός κςεθοριαζμένυ κε δίχος υρά πυλιύ.

— Διιγὶςυ, Νάτκα, κάτι το ενδιαφέρο, — παρακάλεςε το αδικιμένο οχτοβρόπυλο, ο Καράςικοφ.—Γιατί χτες ι Ρόζα ιποςχέθικε να μας διιγιθί κάτι ενδιαφέρο, κ' ι ίδια διιγίθικε πος να πλένυμε τα χέρια κε να καθαρίζυμε τα δόντια. Μα μίπος αφτό ίνε ενδιαφέρο;

— Διιγίςυ, Νάτκα, ένα παραμίθι,—παρακάλεςε το καλό γαλανόματο κοριτςάκι, κε πιος κςέρι γιατί χαμογέλαςε ςα νάφτεγε.

— Παραμίθι;—ςκέφτικε ι Νάτκα.—Εγό δεν κςέρο παραμίθια. Α, όχι...θα ςας διιγιθό το παραμίθι τυ 'Αλκα. Κάνι;—ρότιςε τον 'Αλκα, πυ τςίτοςε τα αφτιά-τυ.

— Κάνι,—επέτρεπςε ο 'Αλκα, περίφανα κιτάζοντας τα οχτοβρόπυλα, πυ ςιγίςανε.

— Θα ςας διιγιθό το παραμίθι τυ 'Αλκα με δικά-μυ λόγια. Κι' αν τίποτα κςεχάςο ίτε δε θα το πο όπος πρέπι ο 'Αλκα ας με διορθόςι. Λιπόν, ακύςτε!

Σε κίνα τα μακρινὰ, μακρινά χρόνια, όταν μόλις έπαπςε το βιιτό τυ πολὲμυ ς' όλι τι χόρα, ζύςε ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς.

Εκίνο τον κερό ο Κόκινος ςτρατός έδιοκςε μακριὰ τα άςπρα ςτρατέβματα τον καταραμένον μπυρζυάδον. 'Εγινε ιςιχία ςε κίνος τυς πλατιύς κάμπυς, ςτα πράςινα λιβάδια, όπυ φίτρονε ι ςίκαλι, όπυ ανθύςε ι γρετζίχα, όπυ ανάμεςα ςτυς πικνύς κίπυς κε τα βιςινένια χαμόδεντρα βριςκότανε το ςπιτάκι, όπυ κατικύςε ο Μαλτςίς, με το παρόνιμο Κιμπαλτςίς, κι' ο πατέρας τυ Μαλτςίς, κι'ο μεγαλίτερος αδερφός τυ Μαλτςίς, μα μιτὲρα δεν ίχανε.

Ο πατὲρας δύλεβε, θέριζε χορτὰρι. Ο αδερφός δύλεβε, κυβαλύςε το χορτάρι. Μα κι'ο ίδιος ο Μαλτςίς μια βοιθύςε τον πατὲρα κε μια τον αδερφὸ-τυ, ίτε απλός με τ'άλα τα πεδιά πιδύςε κ' έπεζε.

Οπ!...Οπ!..Τί καλά! Δε ςφιρὶζυν τα βόλια, δε βροντάνε τα

κανόνια, δεν κέγοντε τα χοριά. Δεν ίνε ανάνκι να κςαπλόνεςε κατανίς απτα βόλια, να κρίβεςε ςτα ιπόγια απτα βλίματα, να φέβγις απτις πιρκαγιές ςτα δάςι. Δεν ίνε ανάνκι να φοβάςε τυς μπορζυάδες. Δεν έχι πιανύ να βγάλις το καπέλο. Ζίςε κε δύλεβε, ορέα ι ζοί!

Νά πυ μια φορά ίτανε βράδι, βγίκε ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς ςτον εκςόςτι. Κίταζε. Καθάριος ο υρανός, ο αέρας θερμὸς κι' ο ίλιος προς το βράδι κριβότανε πίςο απτα μάβρα βυνά. Κι' όλα ςα να ίτανε καλά, μα κάτι ίτανε άςχιμο. Σα να τυ φάνικε τυ Μαλτςίς κάτι πυ βροντάι, πυ χτιπάι. Τυ φένετε τυ Μαλτςίς, ςα να μίριζε ο αγέρας όχι με λυλύδια απτυς κίπυς, όχι με μέλι απτα λιβάδια, μα μίριζε ίτε ςαν καπνὸς από πιρκαιγιά, ίτε ςαν μπαρύτι ίςτερα απτιν έκρικςι.

Το ίπε τυ πατέρα-του, πυ ίρθε χυραζμένος.

— Τί λες;—λέι στο Μαλτςίς.—'Ινε μακρινές μπόρες, πυ βροντάνε πίσο απτα μάβρα βυνά. 'Ινε ο καπνός απτις πιρές τον τσομπάνιδον πίσο απτο Γαλάζιο ποτάμι, όπυ βόςκυν τα πρόβατα κε ετιμάζυν το βραδινό-τυς φαγί. Πίγενε Μαλτςίς κε κιμίςυ ίςιχα.

'Εφιγε ο Μαλτςίς. Πλάγιαςε να κιμιθί. Μα να κιμιθί δε μπορί, μα δε μπορί καθόλυ ν' αποκιμιθί.

'Αχςαφνα ακύι στο δρόμο ποδοβολιτό, χτίπιμα στο παράθιρο. Κίταχςε ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς κε ίδε να ςτέκετε ςιμά στο παράθιρο ένας καβαλάρις. Μάβρο άλογο, λαμπερό ςπαθί, νκρίζα παπάχα κε μ' αςτέρι κόκινο.

— Ε, κςιπνάτε! — φόναχςε ο καβαλάρις.—Μας βρίκε κακό, απ' όπυ δεν το περιμέναμε. Μας επετέθικε πίςο απτα μάβρα βυνά ο καταραμένος ο μπυρζυάς. Πάλι ςφιρίζυνε τα βόλια, πάλι βροντύνε τα κανόνια. Χτιπιύντε με τυς μπυρζυάδες τα αποςπάςματάμας κε ι ανκελιοφόρι τρέχυν για βοίθια στον Κόκινο στρατό, πυ βρίςκετε μακριά.

Αφύ ίπε αφτά τα τρομαχτικά λόγια ο καβαλάρις με το κόκινο αςτέρι έτρεχςε παραπέρα. Κι' ο πατέρας τυ Μαλτςίς ςίμοςε στον τίχο, κατέβαςε το όπλο, φόρεςε το ςάκο κε τι φιςινκιοθίκι.

— Τί λες,—λέγι τυ μεγαλίτερυ γιυ,—έςπιρα πικνά τι ςίκαλι, φένετε θα κάνις πολί να τι μαζέψις. Εςί τί λες;—λέι το Μαλτςίς,— εγό τι ζοί τιν έζιςα ςκλιρά, αντίς εγό φένετε εςί, Μαλτςίς θα τι ζίςις καλά.

'Ιπε έτςι, φίλιςε δινατά το Μαλτςίς κε έφιγε. Να φιλιθί μαζί-του δεν τυ έμενε κερός, γιατί για όλυς ίτανε πια ολοφάνερο κε ακυγότανε, πος βροντύςαν πίςο απτα λιβάδια ι βαριές εκρίξεις κε λαμποκοπύςε πίςο απτα βυνά ι κοκινάδα τυ υρανύ απτις πιρκαγιές με τον πολί καπνό.

— Τα λέγο καλά. 'Αλκα;—ρότιςε ι Νάτκα, ρίχνοντας βλέμα στα πεδιά, πυ ιςιχάςανε.

— Καλά τα λες...καλά, Νάτκα,—απάντιςε ο 'Αλκα κε έβαλε το χέρι-του πάνο στον ιλιοκαμένο όμο-τις.

— Λιπόν, νά...Περνάι μια μέρα, περνάνε διο μέρες. Βγένι ο Μαλτςίς στον εκςόςτι, μα δε φένετε ακόμα ο Κόκινος ςτρατός. Ανεβένι ο Μαλτςίς στι ςτέγι. Ολόκλιρι μέρα δεν κατεβένι απτι ςτέγι. Δε φένετε τίποτα. Κατά τι νίχτα πλάγιαςε να' κιμιθί. 'Αχςαφνα ακύι ποδοβολιτό στο δρόμο, χτιπίματα στο παράθιρο. 'Εκανε να δι ο Μαλτςίς κε βλέπι τον ίδιο καβαλάρι να ςτέκετε ςιμά στο παράθιρο. Μα μόνο, πυ τ' άλογο ίτανε αδίνατο κε κυραζμένο, το

σπαθί λιγιζμένο, μαβριζμένο, ι παπάχα ίνε τριπιμένι απτα βόλια, το αστέρι κατακομένο κε το κεφάλι δεμένο με επίδεζμο.

— Ε, κσιπνίστε!—φόνακσε ο καβαλάρις.—'Ιτανε μισό το κακό, μα τόρα παντύ ίνε το κακό. Ι μπυρζυάδες ίνε πολί κ' ι δικί-μας λίγι. Στον κάμπο τα βόλια κατεβένυν σα σίνεφα κε βαράνε με χιλιάδες βλίματα τ' αποσπάζματα.—Ε, κσιπνίστε κ' εμπρός για βοίθια!

Σικόθικε τότε ο μεγαλίτερος αδερφός κε ίπε τυ Μαλτσίς:

— 'Εχε για, Μαλτσίς...Σ' αφίνο μοναχό... Ι λαχανόσυπα ίνε μέσα στιν κατσαρόλα, ι πίτα πάνο στο τραπέζι, το νερό στο πιγάδι κε το κεφάλι-συ πάνο στυς όμυς-συ...Ζίσε, όπος μπορέσις κε μι με περιμένις...

Περνά μια μέρα, περνάνε διο μέρες. Κάθετε ο Μαλτσίς στι στέγι σιμά στιν καμινάδα κε βλέπι να τρέχι από μακριά ο άγνοστος καβαλάρις.

'Εφτασε τρεχάτος στο Μαλτσίς ο καβαλάρις, πίδισε απτο άλογο κε λέι:

— Δόσε-μυ καλό πεδάκι, νερό να πιο. 'Εχο τρις μέρες να πιο, τρις νίχτες να κιμιθό κε πσόφισα τρία άλογα. 'Εμαθε ο Κόκινος στρατός για το κακό πυ πάθαμε. Σαλπίσανε διαλαλιτά ι σαλπιχτές. Χτιπίσανε δινατά ι τιμπανιστές τα τίμπανά-τυς. Κσετιλίκσανε όλες τις πολεμικές σιμέες ι σιμεοφόρι. Ο Κόκινος στρατός έρχετε τρεχάτος για βοίθια. Μόνο να βαστάκσυμε, Μαλτσίς, ος τιν αβριανί τι νίχτα.

Κατέβικε απτι στέγι ο Μαλτσίς, τύφερε νερό να πιι.

'Ιπιε ο ανκελιοφόρος κ' έτρεκσε παραπέρα.

Νά, βραδιάζι κι' ο Μαλτσίς πλαγιάζι να κιμιθί. Μα δεν πέρνι ο ίπνος το Μαλτσίς, μα τί ίπνο θα ίθελες τόρα;

'Ακσαφνα ακύι βίματα στο δρόμο, θόριβο στο παράθιρο. Κίτακσε ο Μαλτσίς κε ίδε: στέκετε σιμά στο παράθιρο όλο κι' ο ίδιος άνθροπος. Τον μιάζι κε δεν τον μιάζι· δίχος άλογο, χάθικε τ'άλογο, δίχος σπαθί, τυ το σπάσανε, έχασε τιν παπάχα-τυ, μα κι' ο ίδιος στέκετε κε κυνιέτε.

— Ε, κσιπνάτε!—φόνακσε για τελεφτέα φορά.—Κε βλίματα έχυμε, μα ι στρατιότες ίνε χτιπιμένι. 'Εχυμε κε όπλα, μα ι πολεμιστές ίνε λίγι. Κ' ι βοίθια ίνε σιμά, μα δεν έχυμε δινάμις. Ε, κσιπνάτε, πιος ακόμα απόμινε! Μόνο να περάσυμε τι νίχτα κε μια μέρα να βαστάκσυμε.

'Εριχσε βλέμα ο Μαλτσίς-Κιμπαλτσίς στο δρόμο κε τον ίδε έριμο. Δε χτιπάνε τα κσόφιλα τον παραθίρον, δεν τρίζυνε ι αβλό-

πορτες, δεν έχι πιος να κσιπνίσι. Φίγανε κ' ι πατεράδες, φίγανε κε τ' αδέρφια, δεν απόμινε κανένας.

Μόνο βλέπι ο Μαλτσίς, πος βγίκε απτιν αβλόπορτα ένας γέρος εκατό χρονό παπύς. Θέλισε ο γέρος να σικόσι το όπλο, μα ίτανε τόσο γέρος, πυ δεν το σίκοσε. Θέλισε ο γέρος να ζοστί το σπαθί, μα ίτανε τόσο αδίνατος, πυ δεν το ζόστικε. Κάθισε τότε ο γέρος στο πεζύλι, κατέβασε το κεφάλι κ' έκλαπσε.

— Καλά τα λέγο, 'Αλκα;—ρότισε ι Νάτκα πέρνοντας ανάσα, κε κίτακσε γίρο.

Ακύγανε πια αφτό το παραμίθι τυ 'Αλκα όχι μόνο τα οχτοβρόπυλα. Τ' άκυγε πια όλος ο πιονέρικος κρίκος τυ Ιόσκα κε τα πεδιά τυ Βασιλιύκ, πυ πιος κσέρι πότε σιμόσανε δίχος θόριβο. Ακόμα κ' ι μπασκίρα Εμινέ, πυ μόλις πυ κε πυ καταλάβενε τα ρύσικα, καθότανε σιλογιζμένι κε σοβαρί. Ακόμα κι' ο καβγατζίς Βλάντικ, πυ πλάγιαζε παραπέρα, κάνοντας πος δεν ακύι, στιν πραγματικότιτα άκυε, γιατί πλάγιαζε ίσιχος δίχος να μιλάι κε να πιράζι κανένα.

— 'Ετσι, Νάτκα, έτσι... Ακόμα καλίτερα, παρά έτσι,— απάντισε ο 'Αλκα, κε ίρτε πιο σιμά-τις.

— Ε, λιπόν... Κάθισε στο πεζύλι ο γέρο-παπύς, κατέβασε το κεφάλι κε έκλαπσε.

Τότε πόνεσε ι καρδιά τυ Μαλτσίς. Πετάχτικε τότε ο Μαλτσίς-Κιμπαλτσίς στο δρόμο κε φόνακσε δινατά-δινατά:

— Ε, πεδάκια, πεδάκια-μορέλια! Τί, εμίς τα πεδάκια πρέπι μόνο να πέζυμε τα κσίλα κε το πιδιχτό. Φίγανε κ' ι πατεράδες, φίγανε κε τ' αδέρφια-μας. 'Ιτε πρέπι, εμίς τα πεδάκια, να καθόμαστε κε να περιμένυμε τυς καταραμένυς μπυρζυάδες νάρθυνε να μας εχμαλοτίσυνε;

Σαν ακύσανε αφτά τα λόγια τα πεδάκια-μορέλια, πατίσανε τις φονές! Ο ένας απτο παράθιρο τρέχι, ο άλος απτο παράθιρο κατεβένι κε ο άλος απτο φράχτι πιδάι.

'Ολι θέλυν να πάνε για βοίθια. Μόνο ένας, ο Μαλτσίς-Πλοχίς θέλισε να πάι με τυς μπυρζυάδες. Μα ίτανε τόσο κατεργάρις αφτός ο Πλοχίς, πυ δεν ίπε τίποτα σε κανένα κε καλόδεσε τα βρακιά-τυ κε τράβικσε μαζί μ' όλυς τυς άλυς, σα να πίγενε για βοίθια.

Πολεμάνε τα πεδάκια απτι σκοτινί νίχτα ος τι λαμπερί αβγί. Μόνο ένας ο Πλοχίς δεν πολεμάι. Κι' όλο περπατάι κε καλοκιτάζι, πος να τυς προδόσι. 'Ιδε ο Πλοχίς, ότι πίσο απτο βυναλάκι κίτετε μια στίβα από κάσες, πυ μέσα ίτανε κριμένες μάβρες χιρο-

βομβίδες, άςπρα βλίματα κε κίτρινες σφέρες. «Ε,—σκέφτικε ο Πλοχίς,—νά πυ θα τυς προδόσο».

Κ' εκίνι τιν όρα ροτάι ο αρχιμπυρζυάς τυς μπυρζυάδες-τυ:

— Λιπόν, μπυρζυάδες-μυ, νικίςατε;

— 'Οχι, αρχιμπυρζυά,—απαντίςανε ι μπυρζυάδες,—τςακίςαμε τυς πατεράδες κε τ' αδέρφια κ' ι νίκι ολότελα ίτανε δικί-μας, μα έφτασε για βοίθιά-τυς ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς κε με κανένα τρόπο ακόμα δε μπορύμε να τα βγάλυμε πέρα μαζί-τυ.

Θάβμαςε κε θίμοςε πολί τότε ο αρχιμπυρζυάς κε φόνακςε με φοβερί φονί:

— Μα κάνι να μιν τα βγάλετε πέρα με το Μαλτςίς; Βρε ςις, τιποτένιι φοβιτςιάριδες-μπυρζυαδάκι! Πός δε μπορίτε να τςακίςετε ένα τέτιο μικρύλι; Τρέκςτε γλίγορα κε να μι γιρίςετε πίςο δίχος να νικίςετε.

Νά, κάθυντε ι μπυρζυάδες κε ςκέφτυντε: τί να κάνυν; 'Ακςαφνα βλέπυν να βγένι απτα χαμόδεντρα ο Μαλτςίς-Πλοχίς κε πάι ίςια ςιμά-τυς.

— Χαρίτε!—τυς φονάζι.—'Ιμε εγό, ο Πλοχίς, τυς πρόδοςα. 'Εκοπςα κςίλα, κυβάλιςα ςανό κ' έδοχα φοτιά ς' όλες τις κάςες με τις μάβρες χιροβομβίδες, με τ' άςπρα βλίματα κε τις κίτρινες ςφέρες. Νά ςε λίγο κε θα βροντίςι!

Χαρίκανε τότε ι μπυρζυάδες, αμέςος γράπςανε το Μαλτςίς-Πλοχίς, τον κάνανε δικό-τυς κε τυ δόςανε ολάκερο βαρέλι γλικό κι' ολόκλιρι κόφα μπιςκότα.

Κάθιςε ο Μαλτςίς-Πλοχίς, τρόι κε χέρετε.

'Ακςαφνα ςκάςανε ι αναμένες κάςες! Κε βρόντιςε έτςι, πυ ςα να πέςανε χίλιι κεραβνί ςτο ίδιο μέρος κε χίλιες αςτραπές αςτράπςανε από ένα ςίνεφο.

— Προδοςιά!—φόνακςε ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς.

— Προδοςιά!—φονάκςανε όλα τα πιςτά-τυ πεδιά.

Μα εκί μέςα ςτι φοτιά κε τον καπνό επετέθικε ι μπυρζυαζικί δίναμι κε ζύλικςε κι' άρπακςε το Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς.

Αλιςοδέςανε βαριά το Μαλτςίς. Φιλακίςανε το Μαλτςίς ςτον πέτρινο πίργο. Κε τρέκςανε να ροτίςυνε τον αρχιμπυρζυά να διατάκςι τί να κάνυνε τόρα με τον εχμάλοτο Μαλτςίς;

Πολίν κερό ςκεφτότανε ο αρχιμπυρζυάς, ίςτερα το βρίκε κε ίπε:

— Να ςκοτόςυμε αφτόν το Μαλτςίς. Μα πρότα ας μας

διιγιθί όλα τα Πολεμικά Μιςτικά-τυς. Πιγένετε, μπυρζυάδες, κε ροτίςετέ-τον:

— Γιατί, Μαλτςίς, πολεμύςανε με τον Κόκινο ςτρατό ςαράντα τςάρι κε ςαράντα βαςιλιάδες, πολεμύςανε, πολεμύςανε κ' ι ίδιι νικιθίκανε;

— Γιατί, Μαλτςίς, όλες ι φιλακές ίνε γιομάτες, όλα τα κάτεργα ίνε παραγεμιζμένα, όλι ι χοροφίλακες βρίςκοντε ςτις θέςις-τυς, όλα τα ςτρατέβματα βρίςκοντε ςτο πόδι, μα δεν έχυμε ιςιχία ύτε τι λαμπερί μέρα, ύτε τι ςκοτινί νίχτα;

— Γιατί, Μαλτςίς, καταραμένε Κιμπαλτςίς, ςτο Ορινό μπυρζυάδικο Κράτος κε ςτάλο το Πεδινό Βαςίλιο, ςτο τρίτο το Χιονάτο το Βαςίλιο, ςτο τέταρτο το Πιρομένο Κράτος τιν ίδια μέρα τις πρόιμις άνικςις κε τιν ίδια μέρα τυ βαθιύ φτινόπορυ ςε διάφορες γλόςες, μα τα ίδια τραγύδια τραγυδάνε, ςε διάφορα χέρια, μα τις ίδιες ςιμέες κυβαλάνε, τα ίδια λόγια λένε, τα ίδια ςκέφτυντε κε τα ίδια κάνυν;

— Να τον ροτίςετε, μπυρζυάδες:

— Αν έχι, Μαλτςίς, ο Κόκινος ςτρατός πολεμικό μιςτικό;

Κι' ας διιγιθί το μιςτικό:

— Αν βοιθάνε τυς εργάτες-μας ι κςένι; Κι' ας διιγιθί πιι τυς βοιθάνε.

— Αν έχετε, Μαλτςίς, μιςτικύς δρόμυς απτι χόρα-ςας ς' όλες τις άλες χόρες, απ' όπυ άμα φονάκςετε αμέςος ςας απαντύνε ι δικί-μας, άμα τραγυδίςετε αμέςος αρχίζυν το ίδιο τραγύδι κ'ι δικί-μας, ότι λέτε αφτό κι' αρχίζυν να ςκέφτυντε ι δικί-μας;

Φίγανε ι μπυρζυάδες, μα γιρίςανε πίςο γλίγορα.

— 'Οχι, αρχιμπυρζυά, ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς δε μας ίπε το Πολεμικό Μιςτικό. Μας γέλαςε ςτο πρόςοπο.

— 'Εχι,—λέι,—ο δινατός Κόκινος ςτρατός ένα πολιπαντοδίναμο μιςτικό. Κι' όςο κι' αν τυ επιτεθίτε, δε θα νικίςετε.

— 'Εχι,—λέι,—κε αμέτριτι βοίθια, κι' όςο να ρίχνετε ςτις φιλακές, δε θα τυς ρίκςετε όλυς, κε δε θα βρίτε ιςιχία ύτε τι λαμπερί μέρα, ύτε τι ςκοτινί νίχτα.

— 'Εχι,—λέι,—κε ςκοτινύς βαθιύς δρόμυς. Μα όςο κε να τυς ψάχνετε, το ίδιο κάνι, δε θα τυς βρίτε. Κε αν τυς βρίςκατε ακόμα δε θα μπορύςατε να τυς ςκεπάςετε, να τυς ςτυμπόςετε. 'Αλο τίποτα δεν έχο να ςας πο, εςάς τυς μπυρζυάδες, κε ςις καταραμένι μπυρζυάδες ς' όλι-ςας τι ζοί δε θα τα μαντέψετε.

Κατςύφιαςε τότε ο αρχιμπυρζυάς κε λέι:

— Να κάνετε, μπυρζυάδες, αφτό τυ κριφό Μαλτςίς—Κι-

μπαλτςίς τα πιο φοβερά βάςανα, πυ θα μπορί να ςκεφτί ο νυς, κε να τον βιάςετε να ςας πι το Πολεμικό Μιςτικό, γιατί δε θα βρύμε ύτε ζοί, ύτε ιςιχία δίχος αφτό το ςπυδέο Μιςτικό.

Φίγανε ι μπυρζυάδες, μα τύτι τι φορά γιρίςανε αργά. Ερχόντανε κε κυνύςανε τα κεφάλια.

'Οχι,—λέγανε,—αρχιγέ-μας, αρχιμπυρζυά. Ο Μαλτςίς ςτεκύτανε με χαμένι τι θοριά, μα περίφανος, κε δε μας ίπε όλο το Πολεμικό-τυ Μιςτικό, γιατί τέτιος ςταθερός ίνε ο λόγος-τυ. Κι' όταν φέβγαμε, κςαπλόθικε κε έβαλε το αφτί-τυ ςτο βαρί λιθάρι τυ κρίυ πατόματος, κε θα το πιςτέπςις, ε! αρχιμπυρζυά, χαμογέλαςε έτςι, πυ ανατριχιάςαμε εμίς ι μπυρζυάδες κε φοβιθίκαμε: πος, άκυςε τάχα, πος περπατάι απτυς μιςτικύς δρόμυς ι αναπόφεφχτι καταςτροφί-μας...

— Δεν ίτανε αφτό ςτυς μιςτικύς δρόμυς... ίτανε ο Κόκινος ςτρατός, πυ έτρεχε!—ενθυςιαζμένος, φόνακςε το οχτοβρόπυλο ο Καράςικοφ, πυ δε βάςτακςε. Κε έτςι μαχιτικά κύνιςε το χέρι-τυ με το φανταςτικό ςπαθί, πυ κίνο το ίδιο το κορίτςι, πυ ακόμα πρυολίγυ, χοροπιδόντας πάνο ς' ένα πόδι, τον περίπεζε άφοβα «Καράςικ—ρυγάςικ», τον κίτακςε θιμομένα κε για κάθε ενδεχόμενο τραβίχτικε παραπέρα.

Πάνο ς' αφτό ι Νάτκα διέκοπςε το διίγιμα, γιατί από μακριά ακύςτικε το ςίνθιμα για το γέβμα.

— Να το πις όλο,—πρόφερε προςταχτικά ο 'Αλκα, κιτάζοντάς-τινε θιμομένα ςτο πρόςοπο.

— Να το πις όλο,—πρόφερε επίμονα κατακοκινιζμένος ο Ιόςκα.—Κε μις γι' αφτό θα παραταχθύμε γλίγορα.

Ι Νάτκα έρικςε βλέμα γ'ρο. Κανένα απτα πεδάκια δε ςικονότανε. 'Ιδε πολά-πολά πεδιακίςια κεφάλια, κςανθά, μάβρα, καςτανά, με χριςά μαλιά. Απ' όλες τις μεριές τιν κιτάζανε μάτια, μεγάλα, καςτανά, ςαν τυ 'Αλκα, ανιχτόχρομα, με χρόμα βαςιλικύ, ςαν εκίνις πυ ζίτιςε το παραμίθι, ςτενά, μάβρα, ςαν τις Εμινές, κε πολά-πολά άλα μάτια, τα ςινίθος χαρύμενα κε κατεργάρικα, πυ κίνι τιν όρα ίτανε ςιλογιζμένα κε ςοβαρά.

— Καλά, πεδιά, θα το πο όλο.

... Κε φοβιθίκαμε, αρχιμπυρζυά, μπας κε άκυςε πος περπατάι απτυς ςκοτινύς δρόμυς ι αναπόφεφχτι καταςτροφί-μας.

— Μα τὶ χόρα ίνε αφτί;—αναφόνιςε τότε θαβμάζοντας ο αρχιμπυρζυάς.—Μα τί ακατανόιτι χόρα ίνε αφτί, όπυ ακόμα κε τέτια μορά κςέρυν το Πολεμικό Μιςτικό κε έτςι δινατά βαςτάνε το ςταθερό λόγο-τυς; Βιαςτίτε, μπυρζυάδες, να εκςολοθρέπςετε

αφτόν τον περίφανο Μαλτςίς. Γιομίστε τα κανόνια, κςεςπαθὸςτε, κςετιλίκςε τις μπυρζυάζικες σιμέες-μας, γιατί ακύο πος ςαλπίζυν ςιναγερμό ι ςαλπιχτές κε χάνυν ςίματα με τις ςιμέες ι ςιματόρι. Φὲνετε, πος τόρα δε θα έχυμε να κάνυμε με μικρί, μα με βαριά μάχι.

Κε χάθικε ο Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς...—πρόφερε ι Νάτκα. Σ' αφτά τα ανεπάντεχα λόγια το πρόςοπο τυ οχτοβρόπυλυ Καράςι-κοφ γένικε άκςαφνα λιπιμένο, αφιριμένο, κι' ο ίδιος δεν κυνύςε πια τα χέρια. Ι γαλονόματι κατςύφιαςε, κε το περκναδιαζμένο πρόςοπο τυ Ιόςκα γένικε κατςυφιαζμένο, ςα να τον γελάςανε ίτε τον αδικὲπςανε μὸλις προολίγυ. Τα πεδιά αρχίςανε να ςαλέβυνε, να μυρμυρίζυνε, κε μόνο ο 'Αλκα, πυ ίκςερε πια κε το παραμίθι κε όλο το Πολεμικό Μιςτικό, μονάχα αφτός κίταζε ίςια κε ίςιχα.

'Ιδατε, πεδιά, μπόρα;—ρότιςε φοναχτά ι Νάτκα, ρίχνοντας βλέμα στα πεδιά πυ ςιοπίςανε.—Νά έτςι όπος κε ι βροντές, βροντίςανε τα κανόνια. 'Ετςι, ὸπος κε ι αςτραπές, αςτράπςανε ι πίρινες εκρίκςις. 'Ετςι, όπος ο αγέρας ορμίςανε τα αποςπάζματα τυ ιπικύ, κε έτςι, όπος κε τα ςίγνεφα παρελάςανε ι κόκινες ςιμέες. 'Ετςι επιτεθότανε ο Κόκινος ςτρατός.

Μα ίδατε δινατές μπόρες ςτον κερὸ τις καλοκερινίς κςεραςιάς κε πιράδας; Νά, όπος τα ριάκια, πυ τρέχοντας απτα ςκονιζμένα βυνά, ςιχονέβυντε ςε αφριζμένυς χίμαρυς πυ κοχλάζυν , έτςι κε ςτιν πρότι βροντί τυ πολέμυ κοχλάςανε ςτο Ορινό Βαςίλιο τον μπυρζυάδον ι εκςὲγερςες, κε αντιλαλίςανε χιλιάδες οργιζμένες φονές απτο Πεδινὸ Βαςίλιο, κι' απτο Χιονάτο Βαςίλιο, κι' απτο Πιρομένο Κράτος.

Φοβιζμένος έφιγε ο τςακιζμένος αρχιμπυρζυάς κε καταριότανε φοναχτά τι χόρα με το θαβμαςτὸ λαό-τις, με τον ανίκιτο ςτρατό-τις κε με το αμάντεφτο Πολεμικό Μιςτικό.

Το Μαλτςίς-Κιμπαλτςίς τον θάπςανε πάνο ς'ένα πράςινυ λόφο ςιμά ςτο Γαλάζιο ποτάμι. Κε πάνο ςτο μνίμα ςτίςανε μια μεγάλι κόκινι ςιμέα.

Κε ςαν περνάνε από ςιμά τα βαπόρια, χερετάνε το Μαλτςίς!

Σαν πετάνε ι αεροπὸρι από ςιμά, χερετάνε το Μαλτςίς. Τρέχυν από ςιμά τα τρὲνα, ςτέλνυν χερετιζμό ςτο Μαλτςίς.

Κε ςαν περνάνε ι πιονέρι, χερετάνε το Μαλτςίς.
Νά, πεδιά, όλο το παραμίθι.

Το πρωί νορίς, όταν το πολί νερό έφιγε πια, ο αρχιεργάτις Ντιαγιλέφ πίγε ςτο Σεργέι. Λαχανιάζοντας έςπροχςε παραπέρα το γέρο τάταρο, πυ ςιγά κε παράλογα παραπονιότανε ςτο Σεργέι για το ότι τον γελάςανε ςτο λογαριαζμό.

— Όχι για ςκεφτίτε-το! Μορέ, κόζμος! Κςίλο πυ θέλυνε... Πύ ίνε ο Σαλίμοφ; Πέςτε, Σεργέι Αλεκςέεβιτζ, να φονάκςυν εδό τόρα αφτόν το διάβολο το Σαλίμοφ.

— Πός διάβολος; Γιατί βλαςτιμάς;— ακύςτικε πίςο απτα χαμόκλαδα ι αδιάφορι φονί τυ Σαλίμοφ.—Μίλα καλά, δίχος να φονάζις κε να τςιρίζις ςαν τον πετινό πυ τον μυντέρνι ι αλεπύ. Λιπόν, τί τον θέλις το Σαλίμοφ;

— Τι νίχτα ςπάςανε το λυκέτο,—με κλαπςιάρικι φονί εκςίγιςε ο Ντιαγιλέφ.—Μυ τα καθαρίςανε. Κλέπςανε το παλτό, το δίκανο. Απτιν κάςα, όπυ ίτανε κλιδομένα εκςίντα ρύβλια, ιπιρεςιακά ντοκυμέντα, κατάλογι πλιρομόν, αποδίκςις. Μα τί πράματα ίνε αφτά, Σεργέι Αλεκςέεβιτζ;—με απορία κυνόντας τα χέρια, ρότιςε ο Ντιαγιλέφ.

Κε γιρίζοντας προς το μέρος, όπυ ςτεκότανε μια ομάδα τάταρι ςε επιφιλακί τυς φοβέριςε με τι γροθιά.

— Γιατί κυνάς τι γροθιά;—πάντα έτςι ίρεμος κςαναρότιςε ο Σαλίμοφ.— Έχι κλέφτες ρύςυς, έχι κε κλέφτες ταταρυς. Έχι κάθε λογιό κλέφτες. Γιατί, ανόιτε άνθροπε, τυ κάκυ κυνάς το κεφάλι;

Ο Σαλίμοφ ςίκοςε θιμομένα τα φρίδια κε ςα να τύχανε μομφί, πρόςθεςε:

— Νά ι τάταρι ςκάβυν τι γι, μα νά κι' ο ρύςος-ςυ πυ πιγένι, ίπιε τι βότκα. Μίπος ένας καλός άνθροπος απτο πρωί μεθάι;

Κι' ακριβός ςίμοςε ςτυπί ςτο μεθίςι ένας μεθιζμένος μπάρμπας κε φοβερίζοντας αδέκςια το Σαλίμοφ γέλαςε ανόιτα.

— Άιντε, άιντε να πας να κιμιθίς!—ςπρόχνοντας επιδέκςια το μεθιζμένο, φόναχςε ςαςτιζμένος ο Ντιαγιλέφ.—Μα τί διάβολο! Τί κόζμος ίνε αφτός! Τί κόζμος ίνε αφτός!—με γλιγοράδα τέλιοςε κε κύνιςε απελπιζμένα τα χέρια-τυ.

Ο Σεργέι διέταχςε να ςκάπςυνε ενός μέτρυ αβλάκι προς τον κατίφορο κε να μπίκςυνε παλύκια. Γίριςε, γιρέβοντας εκίνο το

γέρο, πυ παραπονιότανε, μα ο γὲρος δεν ίτανε πια πυθενά. Τότε
μαζί με το Ντιαγιλέφ πίγε κάτο προς τι ςανιδένια παράνκα,
όπυ μὲςα ίτανε το γραφίο τον αρχιεργατόν.

Θιμομένος ο Ντιαγιλέφ έβριζε πια κε τυς ρύςυς, κε τυς
τάταρυς κι' όλυς όπιυς τίχενε.

— 'Οπος αγαπάτε, Σεργέι Αλεκςέεβιτζ, μα το ςοςτό ίνε,
πυ δε θέλο να δυλέβο. Ας απομίνι ο Σαλίμοφ. Τρέχις, τρέχις...
Παντύ ςε βρίζυν, κανένας δεν ίνε εφχαριςτιμένος. Κι' ακόμα
νά-ςυ!

'Υτε το παλτό τυ Ντιαγιλέφ, ύτε το δίκανο, ὺτε τα εκςίντα
ρύβλια λιπίθικε ο Σεργέι, μα πολί ςτενοχοριότανε για το ότι
μαζί με τιν καςίτςα χαθίκανε ι κατάλογι πλιρομόν κε τα ντο-
κυμὲντα.

Διέταχςε να το διλὸςυνε ςτι μιλίτςια κι' ο ίδιος τρίβοντας
τα μαχμυρλίδικα μάτια-τυ, βγίκε απτιν παράνκα.

Στο δρόμο προς το πρότο τμίμα ο Σεργέι ίδε πάλι τον
ίδιο μεθιζμένο. Αφτός ο μεθιζμένος ίτανε ακυμπιζμένος ςε κάπια
προεκςοχὶ κε αςινάρτιτα τραγυδὺςε για το Σαβάτο κε για τι βρο-
χερί μέρα, ὸταν δεν κάνι να δυλέβις ςτον κάμπο. Ο Σεργέι ἰθελε
να ςιμόςι κε να ροτίςι: «Τί κακό ςινέβικε κε πός έπαθε έτςι
προί-προί;» Μα ο μεθιζμένος εκίνι τι ςτιγμί έπεςε κάτο απτα
χαμόδεντρα κι' αποκιμίθικε.

Στο πρότο τμίμα ι δυλιά πίγενε καλὰ. Εκί ο νέος με τα
τςυλύφια μπριγαδίρος λιπιμένα διιγίθικε, ότι φτιάκςανε ογδόντα
μέτρα οχετό κε θα φτιάχνανε περιςὸτερο, μα επιδίς φοβόντανε το
ὰνιγμα τυ νερύ, όλι τι νίχτα κυβαλύςανε το ιλικό ςτο βυνό.

Ο Σεργέι ιποςχέθικε να ςτὶλι απτο Ντιαγιλέφ ένα ζευγάρι
άλογα κε καμιά δεκαριά εργάτες.

Φτάνοντας ςτιν ακρογιαλιά κάτο απτο ζεςτό ίλιο, ο Σεργέιι
εςτάνθικε, ότι θὲλι πολί να κιμιθί, μα έπρεπε ακόμα να έβλεπε
τον 'Αλκα. Για τον 'Αλκα πίρε τιν άδια. Για τον 'Αλκα ςιμφόνιςε
να επιβλέπι τις εργαςίες τις ενκατάςταςις τυ ιδραγογίυ. Κι' όμος τον
'Αλκα τον έβλεπε ςπάνια.

Ι ίδια ι δυλιά ίτανε τιποτένια. Μα όλο κε κάπος δεν τα
βγάζανε πέρα. Παραδίγματος χάρι, λίγες μέρες πριν νἄρτι, χαθί-
κανε ςαράντα φτιάρια. Κι' ολοςδιόλυ παράλογα βγάλανε διακόςια
κιβικά μέτρα χόμα όχι από κι πυ έπρεπε.

Ο Σεργέι ςτα γλίγορα λύςτικε, έπλινε τα λερομὲνα ποδίμα-

τα, τίναксε το συ̇ρρομένο φρέντζ-τυ κε τράβιxσε για τιν κατασκίνοσι.

Όταν γεβματίζανε, ο αρχιγός τυ χρίκυ, ο Ιόσκα ρότισε το Βλάντιx, γιατί χτες δεν ίτανε ύτε στον αθλιτικό όμιλο, ύτε στιν πλατία τυ αποσπάσματος.

Ο Βλάντιx σε επιφιλακὶ άνιξε αμέσος το στόμα για να τον γελάσι, ὸτι τάχα δύλεβε στο εργαστίριο. Μα κίνι τι στιγμί, για αναποδιά, μιράζοντας παγοτό, σίμοσε στο τραπέζι ο εφιμερέβοντας πιονέρος Μπασκάτοφ, πυ μπροστὰ-τυ με κανένα λόγο δε μπορύσε νἄλεγε ψέματα, γιατί αφτός ο ίδιος έκανε χτες τον επιστάτι στο εργαστίριο.

Για να μπερδέψι τιν κυβέντα, ο Βλάντιx γίρισε γλίγορα κε σαν δίχος να το θέλι αναποδογίρισε το βαζάκι τυ Ιόσκα με το παγοτό. Μα αφτὸ βγίκε αδέξια, κι' όλι κατὰλαβαν, πος το αναποδογίρισε ο Βλάντιx επίτιδες.

— Αλάνι!—θίμοσε ο Ιόσκα κι' άρπαξε γλίγορα απτα χέρια τυ Μπασκάτοφ, το παγοτό πυ το άπλονε για το Βλάντιx.

'Ολι γελάσανε, κι' ο Βλάντιx άρπαξε το βαζάκι κε το παγοτό έπεσε μέσα στιν αλατιὲρα.

Γίνικε θόριβος, παρ' ολίγο να χτιπιθύνε, κε τέλιοσε με το ότι ίρθε ο εφιμερέβοντας τις κατασκίνοσις κ' έβγαλε ντροπιασμένο το Βλάντιx απτο τραπέζι.

Θιμομένος ο Βλάντιx ὲδιξε στο Ιόσκα τι γροθιά-τυ κε αμέσος έφιγε παραπέρα.

Αμέσος ίστερα απτο μεσιμέρι, ι Νάτκα έφιγε προς τιν ακρογιαλιά, στο επιτελίο. Εκί σίμερα ορίσανε σινεδρίασι τυ σιμβύλιυ τον πιονεροδιγόν, πυ ετιμαζόντανε για τιν πιρά τις τρίτις γενιάς, πυ ορίσανε για μεθάβριο.

Στον κερό τυ διαλίματος ο Αλιόσσα Νικολάεφ ρότισε:

Γιατί, Σεγάλοβα, τα πεδιά σίμερα όλο τον κερό θοριβύνε, μαλόνυνε...Το παραμίθι, το παραμίθι...Κάπος δεν κατάλαβα...Τί τυς διιγόσυνα;

— Παραμίθι διιγόμυνα, Αλιόσσα, καλό παραμίθι.

— Από πύ συ κατέβικε να τυς πις παραμὶθι. Ας τυς έλεγες τίποτα τορινό. Νά, παραδίγματος χάρι, διάβασες, ότι ὲνας πιονέρος γλίτοσε το τρένο απτιν εκτροχίασι. Νά πιο να τυς έλεγες.

— Το διιγίθικα πια,—αφύ χαμογέλασε λιπιμένα, απάντισε ι Νὰτκα.—Νά, λένε, πίγενε, κε νά ίδε, πος κσεβιδόθικε ένα πα-

χσιμάδι απτις ράγες, έτρεχσε λιπόν κε το ίπε στο φίλαχα. Τί λες! Έτσι κι' ο καθένας-μας εκσάπαντος θάκανε το ίδιο. Άκυσε, νά...« Σιδεροδέσανε το Μαλτσίς με βαριές αλισίδες. Φιλακίσανε το Μαλτσίς στον πέτρινο πίργο. Κε τρέχσανε να ροτίσυν: τί θα τυς διέταζε ο αρχιμπυρζυάς να κάνυν τον εχμάλοτο Μαλτσίς».

— Πιός διάολος κσέρι, τί μυ κοπανάς, Νάτκα,—τιν διέκοψε θιμομένα ο Αλιόσσα.—Πιος αρχιμπυρζυάς; Γιατί τον αλισοδέσανε; Πύ σιδεροδένυν τα πεδιά με τις αλισίδες;

Το Μαλτσίς τον σιδεροδέσανε!—επανέλαβε με πίζμα ι Νάτκα. Κε μονομιάς ισίχασε.—Μα για τιν εκτροχίασι το τρένο θα πο εκσάπαντος ακόμα μια φορά. Μονάχι-μυ κσέρο...Μεταφορά, μεγάλι κίνισι φορτίον, στενό μέρος ..Μίπος ίνε πρότος χρόνος;

Κε, αφύ χαμογέλασε ανεπάντεχα, επανέλαβε:

— Ταχσιδέβυν τα βαπόρια, τρέχυν τα τρένα κι' όλα χερετίζυν το Μαλτσίς! Εσί, τί λες; Αφτά μίπος δεν ίνε μέσα μεταφοράς; Κε σαν περνάνε, Αλιόσσα, ι πιονέρι χερετάνε τον Μαλτσίς! Βρε σι...Το παχσιμάδι!—γελόντας τέλιοσε ι Νάτκα, κε, πιάνοντας τον Αλιόσσα απτο χέρι, τον πίγε στον εκσόστι, απ' όπυ σιμά σέρνανε για τιν πλατία μια κενύργια τεράστια πλακάτα.

Ίστερα από τι σίσκεπσι ι Νάτκα θιμίθικε, ότι ακόμα δεν ίτανε έτιμα για τι γιορτί τα κοστύμια τον χορεφτριόν τυ αποσπάζματος. Στιν αποθίκι διάλεχσε μια ανκαλιά από πλυμιστά κυρέλια, ένα δέμα από χρομαστιστές κορδέλες κ' ένα δέμα χαρτιά γλασέ.

Για να μι γιρίσι πίσο απτο δρόμο ολόγιρα, τράβιχσε κατεφθίαν. Μα δεν το πέτιχε ολότελα. Γλίγορα τα χαμόδεντρα πυ ίτανε έτσι σφιχτά μπλεγμένα κάνανε τι Νάτκα από λεφτό σε λεφτό να σταματάι κε τ' αναρίθμιτα τιχέα μονοπάτια θελιάζανε κε τραβύσανε όχι εκί πυ χριαζότανε.

Άκσαφνα κάτι τιν τσυνκράνισε κάτο απτο γόνατο. Ι Νάτκα αναστέναχσε κε ίδε, ότι ίτανε ανκιλοτό σίρμα.

— Θα σας δίχσο τεμπέλιδες! Θα σας στρόσο στις βεργιές!—ακύστικε μια φοβερί φονί.

Τα χαμόδεντρα πίσο απτο φράχτι παραμερίσανε κε μπροστά στι Νάτκα, παρυσιάστικε δίχος ζόνι, ο κσιπόλιτος Γέικα.

Βλέποντας φορτομένι με αποσκεβές τι Νάτκα, ο Γέικα ντροπιάστικε κε, συφρόνοντας τα φρίδια, εκσίγισε:

— Ο φίλακας πίγε στο λυτρό κε τα πεδάκια μπένυν στον

κίπο. Τ' αχλάδια ίνε ακόμα ολοςδιόλυ άγυρα, ςφιχτά, που κε το αγριογύρονο δε μπορί να τα δαγκάςι. Το ίδιο κάνι, αφτά μπένυν μέςα. Το βράδι έπιαςα διο δικύς-ςας. «Ίνε ντροπί,—τυς λέγο.—Εςάς τυς κςεβράκοτυς κε με πάςτες κε με παγοτό ςας ταγίζυν. Σας έχυν κάθε λογίς μαγίρυς κε γιατρύς, μα εςίς νά τι κάνετε!» Το ςοςτό ίτανε να τυς έςτρονα ςτις τςυκνιδιές, μα βλέπο κοκινίςανε. Τέτια παλιόπεδα! Τυς πίρα τα άγυρα αχλάδια κε τυς έδοκα από ένα οριμαζμένο μίλο. Το ίδιο πάλι ςτέκυντε κε ςοπένυνε. «Καλά,—τυς λέγο,—φίγετε. Βρε, ςις...κςιπόλιτι διχτατορία!»

Ο Γέικα χαμογέλαςε. 'Εδικςε ςτι Νάτκα το δρόμο, ςτάθικε παρακολυθόντας-τινε με το βλέμα, κε, όλο ακόμα κςακολυθόντας πιος κςέρι γιατί να χαμογελάι, με θόριβο χόθικε μέςα ςτα χαμόκλαδα.

Ι Νάτκα ανέβικε το λόφο, τρίποςε μέςα ςτις λεφτοκαριδιές κε, ακύοντας φονές, παραμέριςε τα κλαδιά. Μπροςτά-τις παρυςιάςτικε ένα μικρό απότομο λιβάδι, κ' εκί, όχι περιςότερο από δέκα βίματα απόςταςι ίτανε κςαπλομένι ο Σεργέι κε ο 'Αλκα.

Βέβεα, έπρεπε να παραμερίςι δίχος να τιν καταλάβυν, μα για αναποδιά, ι άκρες απτα πλυμιςτά κυρέλια μπερδεφτίκανε με τ' ανκάθια, κ' ι Νάτκα ςτεκότανε πια, φοβύμενι μίπος κάνι θόριβο, να μιν τιν καταλάβυνε κε νομίςυνε, ότι τάχα κρίβετε επίτιδες.

— Μπαμπά,—πρότινε ο 'Αλκα.—Κςέρις, έλα να πύμε το αγαπιμένο τραγύδι-μας. Μια φέβγις, μια έρχεςε κε καμιά φορά δεν τραγυδάμε.

— Καλίτερα τραγύδιςε μονάχος-ςυ, 'Αλκα. Εγό τι νίχτα φόναχςα, μάλοςα καμιά εκατοςτί φορές κε βράχνιαςα το λαρίνκι-μυ.

— Μα εςί, δίχος να φονάζις,—ςιμβύλεψςε ο 'Αλκα.—Διπόν, εμπρός, άρχιςε, κ' εγό μαζί-ςυ.

'Ιτανε καλό τραγύδι. 'Ιτανε τραγύδι για τα εργοςτάςια, που εκςεγερθίκανε, για τα αποςπάςματα, που τραβόντας για μάχι, ςιμπικνόνονταν όλο κε πιο ςτενά, κε για τυς ιροικύς ςιντρόφυς, που ιποφέρνανε ςτις φιλακές κε βαςανιζόντανε ςτα κρία μπυντρύμια.

Κε ίνε παράκςενο: τόρα, που ςτο έριμο λιβάδι το γελίο οχτοβρόπυλο, ο 'Αλκα, τραβοκοπόντας τον πατέρα απτο μανίκι κε κυνόντας με ριθμό το κεφάλι, τραγυδύςε ιχιτερά αφτό το αχςιοςιμίοτο τραγύδι, άκςαφνα φάνικε τις Νάτκας, ότι όλα ίνε καλά, που νά τόρα ίνε καλά, που νά τόρα δε ζυλέβι κανένα: ύτε τυς καπετάνιυς, ύτε τυς αεροπόρυς, ύτε τι Βέρα, ύτε κανένα.

Θιμίθικε χαρύμενι, ότι νά-νά, κςιπνόντας τα πεδιά, θα χτιπίςι το καμπανάκι κε με θόριβο, με φονές θα πεταχτί απτα κρεβά-

τια το ανίςιχο απόςπαζμά-τις. Κι' ο Βλάντιχ με τον Τόλκα, οριζμένος κ'έτςι κςιπνίςανε πια κε περιμένοντας να χτιπίςι το καμπανάκι για το εγερτίριο, τ' ανίςιχα πεδιά ςερνόντυςαν πάνο ςτα κρεβάτια κε, αςφαλός, μποδίζανε τυς άλυς να κ'ιμύντε.

«Πολίς δικός-μας κόζμος ςοβιετικός μεγαλόνι», αφυνκραζότανε το τραγύδι κε ςκέφτικε ι Νάτκα, κε, βγάζοντας τα μπερδεμένα κυρέλια, έκανε να τρίκςι δινατά το κλαδί κε κςιπαζμένι ιςίχαςε.

— Μπαμπά,—άκςαφνα ςταματόντας κε κιτάζοντας το Σεργέι ςτο πρόςοπο, ρότιςε ο 'Αλκα,—γιατί όταν τραγυδάμε το «εργάτες ςτο πόδι», κε το «πικνὲς τις γραμές-ςας», όλα πιγένυν καλά. Μα νά, όταν λέμε το «ςιντρόφι πυ μες' τα μπυντρύμια», εςί πάντα πλαγιάζις κε ςφαλνάς τα μάτια-ςυ.

— Πός πάντα;—απάντιςε ο Σεργέι.—Ο ίλιος θαμπόνι τα μάτια κε γι' αφτό τα ςφαλνό.

— Κι' όταν έχι φενκάρι;—ίςτερα από λίγι ςιοπί, κςαναρότιςε ο 'Αλκα.

— Κι' όταν έχι φενκάρι, τότε απτο φενκάρι. Νά τι περίεργος πυ ίςε, 'Αλκα!

— Κι' όταν δεν έχι ύτε ίλιο, ύτε άςτρα, ύτε φενκάρι; — φοναχτά κε επίμονα πια επανέλαβε ο 'Αλκα.—Εγό κε μονάχος-μυ κςέρο γιατί.

Σικόθικε απάνο, άπλοςε το χέρι, δίχνοντας κάπυ κάτο ςτον νκρεμό τις νκρίζες πέτρες. Σιοπόντας έρικςε βλέμα ςτον πατέρατυ κε ςίκοςε γλίγορα το χὲρι, ακριβός ςα να χερέτιζε κάπιονα, πράμα πυ ι παρακςενεμένι Νὰτκα έτςι κε δε μπόρεςε να το δι.

Ι Νάτκα ςίμοςε. Κάτο αττα πόδια-τις με θόριβο κατρακιλίςανε τα πετράκια. Ο 'Αλκα γίριςε, κε τις Νάτκας δεν τις έμενε πια άλο, παρά να πιδίςι για προιπάντιςι.

— Αφτί κε ίνε!—φὸνακςε ο 'Αλκα τυ Σεργέι, πυ με περιέργια κίτακςε το ολοςδιόλυ ανεπάντεχο κορίτςι, πυ μπερδέφτικε μέςα ςτις πλυμιςτές κορδέλες κε τα κυρέλια.

— Ι Νατάλια;—το αντελίφθικε.

— Εγό ὶμε,—επιβεβέοςε ι Νάτκα.

— Διπὸν, πος πάι ο 'Αλκα;

— Τρὲχι, αταχτι. 'Ινε τέτιος...—ι Νάτκα κόμπιαςε,—τέτιο πεδαρέλι. Μιν τραβάς, 'Αλκα, τις κορδέλες. Στις γιορτές απ' αφτές θα φτιάκςυμε πλεκςύδες για τιν Εμινέ. Ακόμα δε μαλόςατε μαζίτις;

—'Οχι, δε μαλόσαμε,—απάντισε ο 'Αλκα.—Με το Βάσκα Μπομπιάκιν χτιπιθίκαμε πια. Αφτός το πέρνι, εγό δεν το δίνο. Μυ λέι: δόστο! Κ' εγό τυ απαντό: δε συ το δίνο. Αφτός μυ δίνι, μια. Κ' εγό τυ δίνο μια, άλι. Μα εμίς τα τεριάκσαμε πια διο φορές.

Κε γιρίζοντας προς τον πατέρα, ο 'Αλκα, εκσίγισε:

— Ι Εμινέ ίνε ένα μικρό κορίτσι, μια πρόσχαρι... μπασκίρα. Σίμερα ο κλαπσιάρις Καράσικοφ άρχισε να βονκάι: μυ-υ! μυ-υ! Αφτί πίδισε, γελάι, χοροπιδάι σιμά-τυ πάνο στο ένα πόδι κε μπασκίρικα τον πιράζι: τιρ-μπιρ-τιρ. Μπυρ-τιρ-τιρ... 'Ετσι γλίγορα κε μονάχι-τις όλο χοροπιδάι, χοροπιδάι. 'Ινε πολί καλό κορίτσι. Μονο φοβάτε σαν τιν πιάσις αττις φτέρνες: φονάζι μ' όλι τι δίναμί-τις.

Από μακριά βόικσε το καμπανάκι, ι Νάτκα βιάστικε.

— 'Αλκα θα πας μαζί-μυ; 'Ιτε θα τον πάρετε μαζί-σας;

— 'Οχι, δε θα τον πάρο μαζί-μυ,—απάντισε ο Σεργέι, εκί πυ σικονότανε.—Θα πάο να κσεκυραστό, ίστερα θα πάο στι λίμνι κε το πρωί θα φίγο για τι Γιάλτα. Λιπόν, να πάτε. 'Οστε μεθάβριο θα ιδοθύμε.

— Ασφαλός μεθάβριο,— διέτακσε ο 'Αλκα.—Το βράδι θἄχι πιρά, μυσικί, κ' ίστερα... όχι, καλίτερα να μιν το πο. Θἄρτις κε τότε βλέπις μονάχος-συ.

Φίγανε.

Ο Σεργέι στάθικε, σίμοσε στον νκρεμό, πυ μόλις σιοπόντας έδιχνε ο 'Αλκα. Κίτακσε κάτο κε επίσις χαμογέλασε, σα να ίδε κι' αφτός κάτι εκί κάτο ανάμεσα στυς πέτρινυς, νκρίζυς, ιγρύς βόλυς.

'Ιστερα σφίρικσε ανεπάντεχα, χαλάροσε τι ζόνι κε τράβικσε τον κατίφορο, στο δρόμο θιμύμενος, ότι χριάζετε να στίλι στο πρότο τμίμα τα άλογα, πυ ιποσχέθικε κε ότι χριάζετε να γιρέπσι νἄβρι εκίνο το γέρο τάταρο, πυ τυ παραπονιότανε, ότι τον γελάσανε στο λογαριαζμό.

Ο Σεργέι δεν πολιπίστεβε το μπριγαδ'ρο Σαλίμοφ.

Τιν άλι μέρα, αμέσος ίστερα αππο πρόγεβμα, στίλανε τον Τόλκα Σεστακόφ για μπογιάδες στιν κάτο αποθίκι. Ο Τόλκα έγνεπσε τυ Βλάντικ να τον περιμένι.

Μα στιν αποθίκι, για αναποδιά έτιχε να περιμένι στι γραμί πολίν όρα. 'Ολα τα αποσπάζματα τελιόνανε βιαστικά τις προγιορ-

τινές δυλιές. Κ'έβλεπε κανίς να τρέχυν ι απεσταλμένι κε να ζιτάνε σίρμα, σπάνκο, χαρτί, μπογιάδες, κόκινο ίφαζμα, φανάρια, κεριά, καρφιά. 'Ολι διαζόντανε κε κανένας δεν εφκερύσε.

'Οταν ο Τόλκα, πυ χασομέρισε, γίρισε στο απόσπαζμα, ίδε άκσαφνα, ότι ο Βλάντικ κάπυ χάθικε.

Ο Τόλκα τρεχάτος πιγενοερχότανε, σφιρίζοντας, ροτόντας κε τόσο σκότισε όλον τα μιαλά, πυ ι Νάτκα τον έβαλε να καρφόνι με πρόνκες τι χρισαφένια ύγια στις άκρες τυ πεντάγονυ άστρυ.

Μόλις ο Τόλκα στρόθικε στι δυλιά, άκσαφνα φάνικε ο Βλάντικ, πυ ακόμα ίχε βρεμένο το κεφάλι κε πυ δεν πίγε πυθενά, μα επίτιδες για να περιμένι το φίλο-τυ, τρίποσε δίχος σιρά να κάνι το μπάνιο-τυ.

Απτι στενοχόρια κε για να γλιτόσυνε πιο γλίγορα ο Βλάντικ έπιασε κι' αφτός να καρφόνι πρόνκες. Μα ι κατεργάρα Νάτκα αμέσος κατάλοβε, ότι από μια τέτια δυλιά θα δόσυν λίγο όφελος, κε, χόνοντας στα χέρια τυ Βλάντικ ολόκλιρο μάτσο μικρές σιμεύλες, τον διέτακσε να τις πάι κάτο κε να τις παραδόσι στον ανότερο εφιμερέβοντα τις πλατίας τις κατασκίνοσις.

Αν θάτανε άλι φορά, ο Βλάντικ οριζμένος θα μάλονε, μα τόρα δεν τυ σίμφερε: έπρεπε νάδιχνε, ότι ίνε ιπάκυος.

Αφύ κίτακσε θιμομένα τον Τόλκα, βγίκε ίσιχα κι' όταν βρέθικε πίσο απτιν πόρτα, ίσια μέσα απτα χαμόδεντρα, απτα ριάκια κε τα χανδάκια, τράβικσε τρεχάτος κάτο, για να γιρίσι γλίγορα, κε, εποφελύμενος τιν προγιορτινί φασαρία, να φίγι με τον Τόλκα προς τα ερίπια τον παλιόν πίργον.

'Οταν όμος γίρισε μυσκεμένος ο Βλάντικ, δε βρίκε τον Τόλκα. 'Οπος φενότανε, αμέσος ίστερα αφύ έφιγε ο Βλάντικ, ι Νάτκα μάλοσε τον Τόλκα για το ότι κάρφονε στραβά τα καρφιά, κε τον έσπροκσε παραπέρα. Κ' εφχαριστιμένος ο Τόλκα μονομιάς πετάχτικε να προφτάσι τον Βλάντικ, μα αντίς να πάι ίσια, έτρεκσε γίρο απτον κίπο, απτο γιοφίρι κε παραπέρα απτο μονοπάτι.

«Νά κι' άλο εμπόδιο» σκέφτικε λιπιμένος ο Βλάντικ κε χόφυριαζμένος έδοκε μια στο ζβέρκο το κιρκασάκι Ινγύλοφ, πυ χόθικε μπροστά-τυ. Μα κίνι τι στιγμί για βοίθια τυ Ινγύλοφ, κσεμίτισε ένας δινατός πιονέρος, απτο Κυμπάν, ο Διμπάτκο, κι' ο Βλάντικ ανανκάστικε να το στρίψι παραπέρα.

Στο λιβάδι, κάτο απτα κιπαρίσια, ο θιμομένος κε κυραζμένος Βλάντικ έτιχε τον 'Αλκα κε το οχτοβρόπυλο Καράσικοφ, πυ πολεμύσανε σιμά σ'ένα χοντρό κύτσυρο, κε πυ προσπαθύσανε να το σπρόκσυνε άπτο νκρεμό κάτο στο βάλτο. Εκίνι τι στιγμί ο

Βλάντιχ θιμίθικε, ότι πρέπι να του σκάσι μια του Καράσικοφ γι' αφτό που ο Καράσικοφ το πρωί τον σικοφάντισε πως ο Βλάντιχ έχωσε κάτω απτο σεντόνι του Μπαράνκιν μια τενεκεδένια σαπουνοθίκι κε μια βούρτσα.

Μα τότε γύρισε ο Άλκα κε κιτάζοντας ίσιχος το φοβερό πρόσοπο του Βλάντιχ, τον παρακάλεσε να τους βοιθίσι να σπρόξουν το βαρί κούτσουρο.

Ί τέτια τολμιρί παράκλισι άρεσε του Βλάντιχ.

Ίστερα από ένα λεφτό το στραβοκούτσουρο, τρίζοντας κιλίστικε κάτω κε σα χιροβομβίδα, πλατσάρισε μέσα στο βάλτο, πετόντας στον αγέρα τους ζαλιζμένους βατράχους.

— Ίσε καλός άνθροπος, Άλκα!— πρόφερε σιλογιζμένος ο Βλάντιχ εκί που έκανε να κάτσι στα χορτάρια.

Ο Άλκα χαμογέλασε κε με περιέργια κίταξε στα μάτια το Βλάντιχ.

— Ίσε καλός άνθροπος,—σοφίστικε ξαφνικά ο Βλάντιχ.— Λιπάμε που ίσε ακόμα μικρός, αλιός θα σ' έκανα σίντροφό-μου. Μαζί-σου θα βγέναμε στο πιο πσιλό βουνό κι' από κι με τα όπλα στα χέρια θα φιλάγαμε όλι τι χόρα.

— Κ' εγό πάλι θ' ανέβενα,—πρόσθεσε αδικιμένος ο Καράσικοφ, που αφού ίδε ότι ξέφιγε τι χαστουκιά, πίρε θάρος κε τον σίμοσε.

— Ίτε όχι, — κάτο από νέα φαντασία ξακολούθισε ο Βλάντιχ.—Εγό θα φίλαγα με το όπλο στο χέρι, εσύ θα κίταζες με το κιάλι κι' ο Τόλκα θα βρισκότανε σιμά στο ραδιοπομπό. Κι' άμα κάτι σινέβενε, θα πατούσες το κλιδί, κι' αμέσος σπίθες, σπίθες...σιναγερμός-σιναγερμός!...Εμπρός, σίντροφι!... Τότε μονομιάς παντού θα σφιρίζανε τα τρένα, τα βαπόρια, θ' αστράφτανε ι προβολίς. Ι αεροπόρι, στα αεροπλάνα. Ι καβαλάριδες, στα άλογα. Το πεζικό θα ξεκινούσε για κάθοδο. Κ' ι εργάτες κ' ι εργάτριες θα τρέχανε στα εργοστάσια. Πιο ίσιχα σίντροφι! Δε φοβούμαστε.

— Κ' εγό πάλι θάτρεχα,—ούρλιαξε κατσουφιαζμένα προζβλιμένος ο Καράσικοφ.—Αφού όλι τρέχουν, πάι να πι πρέπι να τρέξω κ' εγό.

Αφτί ι λιπιτερί αναφόνισι πσίχρανε το Βλάντιχ. Αμέσος έζβισε, κρίοσε κε ξακολουθούσε πια σιγά κε περιπέζοντας.

— Κ' ίστερα απτι μάχι άξαφνα θα θιμόντανε: πού ίνε, αδερφάκια, αφτός ο ίροας-μας ο Καράσικοφ; Δεν ίνε ούτε ανάμεσα στους ζοντανούς, ούτε στους πεθαμένους, ούτε στους πλιγομένους. Κε πιός ίνε αφτός, που σέρνετε κάτο απτο κρεβάτι τις κρεβατοκάμαρας; Α, ίστε εσίς, πολίτι

Καράσικοφ! Α, ίστε μόνο κυβέντα κε μπορίτε να σικοφαντίτε, ότι έχοσα κάτο απτο σεντόνι τυ Μπαράνκιν τι σαπυνοθίκι κε τι βύρτσα! Αφύ ίνε έτσι, πάρε μια μπατσιά, δυο μπατσιές. Ορίστε Καρασιάτινα!

Δεν πρόφτασε να βγάλι τσιμυδιά ο Καράσικοφ κι' ο Βλάντικ τόσκασε πια.

Ο Καράσικοφ γόνκισε κε κίταξε εροτιματικά τον 'Αλκα.

— Δεν πιράζι!—τον ισίχασε ο 'Αλκα.—Αφτός σε χτίπισε μόνο δυο φορές. Κι' όλα τ' άλα επίτιδες τα ίπε. Εκί ο Κόκινος στρατός κε δίχος εμάς φιλάι. Εκί δεν ίνε ένας μονάχα σκοπός, εκί ίνε χίλιι σκοπί κι' ύλι φιλάγυνε ασάλεφτι.

— Κ' εγό πάλι δε θα σάλευα,—δεν ιποχορύσε ο Καράσικοφ.

— 'Οχι, εσί θα σάλευες,—θίμοσε ο 'Αλκα.—Γιατί τότε στιν προινί παράταξι όλι στεκόντανε σε προσοχί κε σι κυνιόσυνα, κυνιόσυνα...ακόμα κ' ι Νάτκα σε μάλοσε;

— Καθόλυ δεν κυνιόμυνα. 'Ιτανε γιατί κόπικε το κορδόνι κε μυ φέβγανε τα βρακιά-μυ—αδικιμένος αρνίθικε ο Καράσικοφ.

— Μα μίπος φέβγυνε τα βρακιά τον σκοπόν;—τον πίραξε σινκαταβατικά ο 'Αλκα.— 'Αιντε καφχισιάρι.

Πίσο απτα χαμόδεντρα πετάχτικε ο Ιόσκα.

— Πύ χαθίκατε;—κυνόντας τα χέρια, τα ίπε γλίγορα-γλίγορα.—Τρέχστε γλίγορα! 'Ιρθε το βαποράκι! Τόρα θα τυς προιπαντίσυνε... 'Ερχυντε μυσαφίριδες νάφτες...Βοροσιλοβίτες!...

Τιμπανίζανε πια ι τιμπανιστές, σαλπίζανε ι σαλπιχτές, φονάζανε ι αρχιγί τον κρίκον, κι' αντίχισε ι σφιρίχτρα τυ βαποριύ πυ έπεφτε δίπλα.

'Ιρθανε ι πιονέρι τις Σεβαστυπολίτικις στρατικοπιιμένις κατασκίνοσις, ι βοροσιλοβίτες.

Ντιμένα με μάβρα μακριά παντελόνια, πελαμάνες με γαλάζιες ριγοτές πολαρίνες, διαλεγμένα στο μπόι, γερά πεδιά, βαδίζανε γλίγορα, βεβεομένα, κε φενότανε, ότι εχτιμύσανε πολί κε περιφανεβόντανε για τιν κορμοστασιά κε τιν πιθαρχία-τυς.

Ανάμεσά-τυς ο Βλάντικ ίδε ένα γνοστό-τυ πεδάκι κε τυ φόναχσε ανιπόμονα:

— Μίσκα, γιά-συ!

Μα κίνο μονάχα έκανε να τον δι κε μόλις-μόλις χαμογέλασε, σα να τύδινε να καταλάβι, ότι αν κι' ο ίδιος χέρετε, μα όλα αφτά θα τα πύνε ίστερα, τόρα ίνε πιονέρος, νάφτις βοροσιλοβίτις, κε βρίσκετε σε παράταξι.

'Ιςτερα απτο δίπνο δόςανε ςτα πεδιά κενούργια παντελονάκια, φανελίτςες κε γραβάτες. Παντύ ίτανε θόριβος φαςαρία κε χαρά.

Ι τιμπανιςτές καλοδένανε τα τίμπανα, ι ςαλπιχτὲς με απελπιςία ςαλπίζανε με τις λαμπερές, ςα χριςάφι, ςάλπινκές-τυς. Στιν ταράτςα ι ανίςιχι μπαςκίρα Εμινέ για δεκάτι πια φορά πετιότανε πάνο απτυς κςένυς όμυς σχεδόν ος τιν οροφί, διόχνοντας ςτις πάντες τις μεταξοτές ςιμεύλες, αδέκςια, μα παράφορα φόναζε:

— Χερετιζμό ςτιν παλιά φρυρά απτι νέα γενιά!

Στον εκςόςτι, τριγιροκαθιζμένα, ςαν τα ςπυργίτια, δινατά κε δίχος ριθμό τραγυδύςανε τα οχτοβρόπυλα. Εκί δίπλα, ιδρομένος ο Μπαράνκιν κάρφονε τα τελεφτέα καρφιά ςτον πίργο τυ τανκς, πυ ίτανε φτιαγμένος από φανέρα, κι' ο ζοιρός Ιόςκα ςτριφογίριζε ςιμάτυ, χοροπιδύςε, τον κολάκεβε, τον μάλονε κε τον ιποκινύςε να κάνι γλίγορα, γιατί ακόμα έπρεπε να προφτάςυν να μπογιαντίςυν το τανκς.

— 'Οςτε, άβριο;--ςιμφονύςε ο Τόλκα με το Βλάντικ.

— 'Ιπαμε, άβριο.

— Να μι βγι έτςι, όπος κε ςίμερα. Εγό πίγα εκί, εςί ίρθες εδό. Εςί, εδό—εγό, εκί. 'Αμα θα μας πάνε κε θα διατάκςυν «διαλιθίτε», εγό το ςτρίβο, μαζί κε ςι. Κι' απάνο ςτο μονοπάτι, ςιμά ςτι ςκιάδα, ανταμονόμαςτε.

— Κι' αν ίνε κανένας εκί;

— Τότε βυτιά ςτα χαμόκλαδα. Κάτςε κε ςφίρα.

— Εγό ςφιρίζο!—αςτιέφτικε ο Βλάντικ, κε πλατςάριζε με τι γλόςα, κςεχίνοντας τέτιες κςεκυφαντικές τρεμυλιαςτές ςφιριχςιές, πυ ι Νάτκα κίτακςε με ιποψία τυς διο φίλυς κε τυς φοβέριςε με το δάχτιλο.

'Εφταςε κ' ι βραδιά τις γιορτίς.

Στο πρότο χτίπιμα τις καμπάνας ςιγίςανε τα τραγύδια, πάψανε τα μαλόματα, διακόψανε τα πεχνίδια, κι' όλι πιο βιαςτικί απτο ςινιθιζμένο πεταχτίκανε να παραταχτύνε.

— Δεν ίδες τον μπαμπα;—για τρίτι πια φορά ροτύςε τι Νάτκα ο λιπιμένος 'Αλκα.

— 'Οχι, 'Αλκα, ακόμα δεν τον ίδα. Βρε πεδιά, διορθόςτε τις φανελίτςες κε τις γραβάτες. Πός πας με το κορδόνι-ςυ, Καράςικοφ; Πάλι θα ςυ φίγυν τα βρακιά-ςυ;

'Οςπυ τα πεδιά διορθόνανε το ένα τ' άλο, ι Νάτκα ιςίχαςε τον 'Αλκα:

— Μι λιπάςε. Αφύ ςυ ίπε πος θάρθι, πάι να πι θάρθι. Οριζμένος θα καθιςτέριςε λιγάκι στι δυλιά.

Στιν άλι άκρι τυ δρόμυ ο κατοργιζμένος αρχιγός τυ κρίκυ Ιόςκα αναςτέναζε κε χοροπιδύςε ςιμά στον Μπαράνκιν, πυ ςύφροςε τα φρίδια.

— Εςί μ' έβαλες να μπογιαντίςο το τανκς, κε τόρα βρίζις, —δικεολογότανε κατςυφιάρικα ο Μπαράνκιν.

— Μα μίπος ς' έβαλα να μπογιαντίςις με τι γραβάτα; —θίμονε ο Ιόςκα.—Κ' εδό λεκές, κ' εκί λεκές. Βρε, Μπαράνκιν, Μπαράνκιν! Να' τόλεγες τυλάχιςτο λίγο πριν, τόρα κ' ι αποθίκι ίνε κλιςτί, κ' ι αποθικάριος τυ ρυχιζμύ έφιγε. Μα τί να κάνο τόρα, Μπαράνκιν;

— Πριν πίγα να πλίνο τι γραβάτα με ζεςτό νερό κε ςαπύνι, κε τόρα πυ κςεράθικε πάλι φένετε. Βύτικςα το πινέλο, άκςαφνα κάπιος μ' έςπροκςε το χέρι. Λιπόν, νά κε πυ τιν πιτςίλιςα. Μίπος ςπρόχνυνε, όταν ένας άνθροπος δυλέβι. Εγό, όταν ένας άνθροπος δυλέβι, προτιμό να τον κςεπεράςο εκατό βίματα από μακριά κε καθόλυ να μιν τον ςπρόκςο.

— 'Οςτε, στι ςκιάδα,—ακόμα μια φορά τυ ιπενθίμιςε πςιθιριςτά ο Τόλκα.—Σπίρτα πίρες;

— Πίρα... Σόπα, —απάντιςε ςιγά ο Βλάντικ κε χτίπιςε απρόςεχτα στι φανελίτςα, πυ ίτανε χομένι στο παντελονάκι.

Το μιςογιομάτο κυτί από ςπίρτα έβγαλε δινατό κρότο, κι' ο αρχιγός τυ κρίκυ Ιόςκα μονομιάς γίριςε.

— Γιατί πίρες τα ςπίρτα; Δεν έκανες καλά! 'Ας-τα, Βλάντικ.

— Εςένα, τί ςε νιάζι; —πςιθίριςε κςιπαζμένα ο Βλάντικ.— Τί ςπίρτα;

— Ο κρίκος-μας, Βλάντικ, ίνε υντάρνικος, μα ο ένας έχι τι γραβάτα μπογιαντιζμένι κι' άλος έχι στιν τζέπι ςπίρτα κριμένα... 'Ας-τα καλίτερα... 'Ινε ντροπί. Μα γιατί φοβερίζις; Ιδεμί δε θα κιτάκςο πυ ίςε ςίντροφος θα το πο τυ πιονεροδιγύ.

— Πές-το λιπόν...Προβοκάτορα!

Ο Ιόςκα ςάλεπςε. Το αγαθό περκναδιαζμένο πρόςοπό-τυ ζάροςε, τα χίλια-τυ τρομάκςανε, ι γροθιές-τυ ςφίκςανε. Μα κίνι τιν ίδια στιγμί από κάτο, απτο αρχιεπιτελίο, ανατινάχτικε στον υρανό ι ρουκέτα τυ ςινιάλυ «ό λ ι ς ε ς ι ν κ έ ν τ ρ ο ς ι». Κι' από φάλανκα ςε φάλανκα μεταδόθικε το φοναχτό διάταγμα: «Π ρ ο ς ο χ ί»!

Αν αφτός δεν ίτανε ο Ιόςκα κε ίτανε κανένας άλος, οριζμέ-

νος, παρ' όλο το ςινιάλο, παρ' όλο το διάταγμα, αναπόφεφχτα θα χτιπιόντανε ςτι γραμί, κε τι ντροπί θα τιν ίχε για πολίν κερό ι τρίτι βάρδια τυ τέταρτυ αποςπάζματος τις καταςκίνοςις.

Μα ο Ιόςκα αμέςος ίρθε ςτα λογικά-τυ, ανάςενε βαριά κι' αγάλια-αγάλια λαςκάροντας τις γροθιές-τυ, μπίκε ςτι γραμί.

'Ολα αφτά ςινέβικαν έτςι δίχος θόριβο, πυ κανένα απτα πεδιά τίποτα δεν κατάλαβε.

Αμέςος κάνανε αρίθμιςι, κλίνανε προς τα δεκςιά κε με μονιαζμένο τραγύδι για το νέο τιμπανιςτί, πυ ι δόκςα-τυ καμιά φορά δε θα πεθάνι τραβίκςανε για κάτο.

Κάτο, ςιμά ςτι θάλαςα, απτις τρις μεριές τριγιριζμένι από απότομυς ανθιζμένυς λόφυς, απλονότανε ι φαρδιά πλατία τις καταςκίνοςις. Στα μπανκάκια, ςτις καρέκλες, ςτις βραχόδικες προεκςοχές, παντύ ενκαταςταθίκανε κάμποςες εκατοντάδες πεδιά, περιμένοντας ανιπόμονα, πότε ςτο τέλος τις γιορτίς θ' ανάπςι ι τεράςτια πιρά, πυ δεν ίδε ακόμα κανένας κε πυ τιν φτιάκςανε ςαν αςτςιλό πεντάγονο άςτρο.

Αφύ ςιμφονίςανε για τον τόπο όπυ θα μαζεβόντανε, τα πεδιά τυ αποςπάζματος τις Νάτκας ςκορπιςτίκανε ο καθένας όπυ ίθελε.

Αντίχιςε πια ι μυςικί. Σίμονε ι βενζινάκατος με τιν αντιπροςοπία απτι Γιάλτα. 'Ιρθανε ι αεροπόρι απτο ςτρατιοτικό ςανατόριο, κε, ςαλέβοντας, πάνο ςτις ςέλες δίχος να βιάζοντε, φτάςανε ι γέρι τάταρι απτο γιτονικό κολχόζι.

Μέςα ςτον κόζμο φόνακςε τι Νάτκα ο γνοςτός-τις νεολέος Καρτόζικοφ.

— Λιπόν, τί λες;... Ορὲα;...—δίχος να ςταματίςι ρότιςε. —'Ελα άβριο ςτο βόλει-μπολ.—Κι' από μακριά φόνακςε:—Α, κςέχαςα... Εκί έχυμε για ςένα γράμα... επίγον. 'Ινε πάνο ςτο τραπέζι ςτο δομάτιο τυ εφιμερέβοντα.

«Μα τί επίγον νἄνε;—ςκέφτικε δίχος εφχαρίςτιςι ι Νάτκα. —Κι' από πιόνα νἄνε. Απτι Βέρκα μόλις πίρα. Ι μιτέρα επίγοντα γράματα δε γράφι. Απ' άλον κανένα ςἄμπος δεν μπορί νἄνε. Θα προφτάςο», ςκέφτικε κε πίγε ςτα πεδιά, πυ χορέβανε κε πυ πιαζμένα απτα χέρια περικικλόςανε τυς αεροπόρυς, πυ τα χάςανε μένοντας με κατεβαζμένα τα χέρια.

Κατακοκινιζμὲνι ι αεροπόρι μανυβράρανε αδέκςια μια ὲτςι κε μια αλιός, προςπαθόντας να κςεφίγυνε απτο μαγεμένο κίκλο. 'Οπυ κε να κάνανε βίμα τα χαρύμενα πεδιά πιαζμὲνα απτα χὲρια πιγένανε μαζί-τυς. Κ' ὲτςι όςπυ τυς ςτριμόκςανε ςτον τίχο τις ςκιάδας. Τότε τυς αρπάκςανε, τυς κυβαλίςανε κε όλυς τυς βάλανε να

καθίςυνε κςεχοριςτά για να μιν αδικεφτί κανένα απτα πεδιά.

Ι Νάτκα ςτάθικε, ςτάθικε κε πάλι θιμίθικε το γράμα.

«Τί, προφτένο δα ακόμα κε τόρα,—ςκέφτικε.—Μίπος ίνε μακριά να τρέκςο;».

Διόρθοςε τι φανελίτςα-τις κε δίχος ν' απαντίςι ςε καμιανύ ερότιςι, έτρεκςε ςτο δομάτιο τυ εφιμερέβοντα.

Κι' όμος το γράμα ίτανε απτι μιτέρα. Το γράμα ίτανε ςοβαρό κε δίχος ένια. Ι μιτέρα ἐγραφε ότι μεταθέτυν τον πατέρα, ότι τον μεταθέτυν για πολίν κερό, κε ο πατέρας ιπόςχετε να φίγι ικογενιακός. Εκί θάχυν κατικία από τρία δομάτια, περιβόλι κι' αποθίκι. Για να πάνε εκὶ θα κάνυν ςτο δρόμο ολόκλιρι βδομάδα. Κι' ότι ο πατέρας περπατάι χαρύμενος, το πεντάχρονο αδερφάκι-τις ο Βάνιας χέρετε πιο πολί κε έςπαςε πια το μελανοδοχίο τις Νάτκας,πυ τις το χαρίςανε. Κε ότι ι μιτέρα-τις, αν κε δεν ὶνε κε ςτενοχοριμένι, μα αφτό δεν τιν κάνι να χέρετε. Εδό ζύςανε κε θα ζύςανε, μα εκί ακόμα πιος κςέρι πος; Ο τόπος ὶνε κςένος, κι' ο κόζμος, λένε πος δεν ίνε ρύςι.

Ι Νάτκα διάβαςε διο φορὲς το γράμα, μα έτςι κε δεν κατάλαβε: πύ τον μεταθέτυν; Πιός τον μεταθέτι; Σε πιόν τόπο κε τί κόζμος ίνε;

Κατάλαβε μόνο ένα, ότι τις έγραφε ι μιτέρα νἄρθι από νορὶς ςτι Μόςχα, κε να μιν καθιςτερίςι ςτυ μπάρμπα.

Ι Νάτκα άρχιςε να ςιλογιὲτε. 'Ακςαφνα τα κίματα τις γοργίς, έφθιμις μυςικίς, κατόπι ένα πολίφονο γνοςτό τραγύδι, ορμίςανε απτο παράθιρο ςτο έριμο δομάτιο τυ εφιμερέβοντα.

Ι Νάτκα έχοςε το γράμα κάτο απτι φανελίτςα-τις, βγίκε τρεχάτι κε ίδε απτο βυναλάκι, ότι ι γιορτί τις καταςκίνοςις αντιχάι πια, γελάι κε αςτράφτι από εκατοντάδες φοτιές.

Περνύςανε ςε παράτα ι αθλιτές.

— Πύ χάθικες; Σε γίρεβα,—ρότιςε θιμομὲνος ο 'Αλκα, πυ κςετρίποςε από κάπυ.—Πάμε γλίγορα, γιατί όςπυ να ς' έβρο, κάπιο πεδάκι έπιαςε τιν καρέκλα-μυ κε τόρα δεν μπορό να δο τίποτα.

Ι Νάτκα τον πίρε απτο χέρι κε τον πίγε ςτο μέρος, όπυ ίτανε καμιά δεκαριά αδιανές καρέκλες.

— Εκί δεν κάνι,—τιν ςταμάτιςε ςκυτυριαζμένος ο Αλιόςςα Νικολάεφ.—Ι θέςις ίνε για τυς πάτρονες. Μα γιατί αφτί αργύνε!

— Ε, τί, πάτρονες! Σαν έρθυν θα τυς παραχορίςυμε τι θέςι. Αφτός δα ίνε μικρός κε δε μπορί να δι τίποτα, Αλιόςςα. 'Αφιςε τον ένα κατόπι το δέφτερο, κατόπι τον τρίτο... μυρ-

μυρίζοντας άρχισε ο Αλιόσσα, μα δεν τέλιοσε, γιατί στιν πλατία με χερετιστίριο λόγο βγίκε να μιλίσι ένας αεροπόρος.

Δεν πρόφτασε να πάι στι μέσι κε όλα τα αναρίθμιτα φότα σβίσανε μονομιάς, στο σκοτάδι κάτι θορίβισε, έτριξε. Ίστερα από διο-τρία δεφτερόλεφτα πσιλά πάνο απτιν πλατία άναψε μια φοτιά κε ανιψόθικε στον αέρα ένα μικρό σαν ασίμι μοντέλο αεροπλάνο, πο κρεμότανε απτο αλεξίπτοτο.

Τότε από κάτο, απτα λιβαδάκια, απτα χαμόδεντρα, απτις βραχόδικες πέτρες, από πεντακόσια στόματα ξέσπασε μια τέτια νικιφόρα, θριαμβεφτικί φονί, πυ ο αεροπόρος σαστιζμένος κύνισε το κεφάλι κε σχεδόν ολόκλιρο λεφτό σόπενε, μιν ξέροντας τι να κάνι κίνι τι στιγμί κι' από τί να αρχίσι.

Μα ίστερα τεντόθικε κε κυβέντα με κυβέντα ίβρε τέτια θερμά λόγια, πυ όλι σοπάσανε, σιγίσανε κι' αφιριμένος ακύοντας ο Ιόσκα, πυ κι' ο ίδιος προπολύ πια ονιρεβότανε να γίνι αεροπόρος, δίχος να θέλι στραβοπάτισε κε λίγο έλιψε να πετάξι, μα μόνο μες' το απότομο ανκαθοτό χαντάκι, κε όχι στο μακρινό γαλάζιο ορανό.

Κατόπι πεταχτίκανε τα κοριτσάκια, ι χορέφτριες κε ι αθλίτριες, κε τότε αμέσος σινέβικε κάπιο εμπόδιο. Πρότα κικλοφόρισε ένα ελαφρό πσιθιριτό, κατόπι πιο φοναχτά, πιο φοναχτά, κ' επιτέλυς θορίβισε, βρόντισε:

— Έρχυντε... Έρχυντε... Έρχυντε...

Απτο βάθος τις δεντροστιχίας φανίκανε καμιά δεκαριά ιλικιομένι πια άνθροπι. Αφτί κε ίτανε ι αντιπροσοπία τον πατρόνον τις κατασκίνοσις απτο σπίτι τις ανάπαψις τις Κεντρ. Εχτελ. Επιτροπίς στο Άι-Συ.

Ι Νάτκα σικόθικε βιαστικά κε πίρε τον Άλκα στα χέρια.

Σαν πάψανε τα χερετιστίρια κ' ι πάτρονες καθίσανε στις θέσις-τυς κι' ο γιορτασμός σινεχίστικε, ι Νάτκα, ίδε, ότι ι ακριανί καρέκλα, ακριβός εκίνι απτιν οπία σικόθικε, έμινε αδιανί. Έσπροξε σιγά τιν καρέκλα, κάθισε κε πίρε τον Άλκα πάνο στα γόνατα.

Τιν όρα πυ τα κορίτσια,—ι αθλίτριες σχιματίζανε κάπια πολί τεχνικά φτιαγμένι πιραμίδα, ι Νάτκα λοξοκίταξε τυς πάτρονες πυ ίρθανε. Κι' άξαφνα στι γιτονικί καρέκλα ίδε ένα πολί γνοστό-τις πρόσοπο.

«Πιός νάνε;—τάραξε ι Νάτκα.—Μελαχρινό πρόσοπο, μάβρι γενιάδα. Άσπρα μαλιά, γιαλιά... Μα πιος ίνε;»

Ακριβός κίνι τι στιγμί χιροκροτίσανε, όλι μαζί γελάσανε:

'Αρχισε να γελάι κι' ο μαβρογένις: χαρρ! χαρρ! Κε τότε χαρύμενι ι Νάτκα αμέσος κατάλαβε, ότι αφτός βέβεα ίτανε ο Γιταέβιτζ, εκίνος ο ίδιος πυ έτσι συχνά πίγενε στυ Σεγάλοφ κε με τον οπίο ίχε τόσες φιλίες ι Νάτκα, όταν δίο χρόνια πριν πίγε για ολόκλιρο μίνα μυσαφίρισα στυ μπάρμπα-τις στι Μόσχα

Ι Νάτκα τράβιχσε σιμά τιν καρέκλα, έπιασε τον Γιταέβιτζ απ-το χέρι κε τον κίταχσε στο πρόσοπο.

Τι γνόρισε αμέσος κε γέλασε, χαχάνισε τόσο δινατά, πυ παραχσενεμένος ο 'Αλκα γλίστρισε απτα γόνατα τις Νάτκας κε μ' ανιχτί περιέργια κάρφοσε το βλέμα-τυ πάνο σ' αφτό τον παράχσενο άνθροπο, πυ έμιαζε με ατσίγκανο.

— Πιος ίνε αφτός πυ τον έχις;—αστιεβόμενος ρότισε ο Γιταέβιτζ.—Για πεδί-συ ίνε μεγάλος, για αδερφός, μικρός. Μίπος ίνε ανέπσι-συ;

— 'Ινε ο 'Αλκα Γάνιν, γιος ενός ινζενιέρυ. Τον στίλανε στο αποσπαζμά-μυ,—αστιέφτικε ι Νάτκα.

Ο Γιταέβιτζ κυνίθικε αδέχσια. Σκύπισε τα γιαλιά-τυ κε, όπος φάνικε τις Νάτκας, κάπος πολί κάρφοσε το βλέμα-τυ πάνο στο μικρό ανθροπάκο, πυ στεκότανε μπροστά-τυ.

— Θα τρέχσο... ίνε κερός. Θα γιρίσο εδό,—βιάστικε ο 'Αλκα κε πρόστεσε αδικιμένα: Αχ, μπαμπά, μπαμπά, έτσι κε δε μας ίρθες.

— 'Ινε τυ Σεριόζα Γάνιν;—ακολυθόντας με το βλέμα τον 'Αλκα, πυ έφευγε, χσαναρότισε ο Γιταέβιτζ.

— Νε, ίνε τυ Γάνιν. Κε σις μίπος τον γνορίζετε;

— Τον γνορίζο,—απάντισε ο Γιταέβιτζ.—'Ινε πια πολίς κερός. Ακόμα τον χσέρο απτο στρατό.

— Πάι να πι, τυς γνορίζετε όλος καλά;—ίστερα αφύ σιόπισε λίγο, ρότισε ι Νάτκα.—Μα πύ ίνε, Γιταέβιτζ, ι μιτέρα τυ 'Αλκα; Πέθανε;

Το βρόντιμα τον τιμπάνον κε το βυιτό τις ορχίστρας μποδίσανε ν' ακύσι τιν απάντισι. Περνύσανε τα στρατικοπιμένα πιονέρικα αποσπάζματα τις κατασκίνοσις. Πρότα, με τυς καλίτερυς σκοπεφτές μπροστά, πέρασε το πεζικό. Βίμα σε βίμα, σα να μιν ανγίζανε τι γι, περάσανε ι νάφτες-βοροσιλοβίτες. Κατόπι-τυς, τα κορίτσια, ι νοσοκόμες. 'Ιστερα κάπος με τέχναζμα γλιστρίσανε τα φτιαζμένα από φανέρα τανκς. Κ' ίστερα απτιν πλατία πυ εριμόθικε, τρέχανε κάτι ζβέλτι καπάτσι. Κάτι χσετιλίχσανε, τ' απλόσανε κε χαθίκανε.

Ι μυσικάντιδες αρχίσανε να πέζυνε το «Εμβατίριο τυ Μπυντιό-

νι». Ι διπλί γραμί τον πιονέρον παραμέρισε, κε σε παράταχσι κατά τετράδες, πάνο στα πεχνιδιάτικα κε με τροχύς άλογα χσεκίνισε «Ι πρότι σίνθετι οχτοβριανί ίλι στο όνομα τις πανκόζμιας επανάστασις».

Μαζί ίτανε κε ο 'Αλχα.

Ζιγίζοντας ι ίλι περνύσε με γλίγορο βίμα κε κάτο απτις εχρίχσις τυ μονιαζμένυ χαχανιτύ, με τι μυσικί κε το τραγύδι τυ εμβατίριυ τυ Μπυντιόνι, πυ το τραγυδύσανε κ' ι πιονέρι, κ' ι μυσαφίριδες κ' ι πάτρονες, χρίφτικε στιν απέναντι άκρι τις πλατίας.

— Κατεργάριδες!—εχσίγισε αδικιμένος σε κάπιον ο Καράσικοφ, πυ καθότανε εκί σιμά.—Μα μίπος μονάχι-τυς πιγένυνε; Απτιν άλι άκρι τυς τραβάνε με τα σκινιά. Τα κατάλαβα πια όλα. Αν θα με σέρνανε κε μένα τότε κε γο θα πίγενα.

Εκίνι τιν όρα σχεδόν όλι ι πλατία γιόμισε από πεδιά. Οργανόνανε μαζικά πεχνιδια, κε κάνανε εμφάνισι ι όμιλι τον αποσπαζμάτον.

Ι νίχτα ίτανε πνιχτικί. Ο Γιταέβιτζ σκύπισε το μέτοπο κε γίρισε προς τι Νάτκα, απαντόντας στιν ερότισί-τις.

— Ι μιτέρα-τυ δεν πέθανε. Ι μιτέρα-τυ ίτανε ρυμάνα νεολέα, κατόπι κομυνίστρια, τι σκοτόσανε..

— Ι Μαρίτσα Μαργύλις!—σχεδόν φόναχσε σαστιζμένι ι Νάτκα.

Ο Γιταέβιτζ κύνισε το κεφάλι κε μονομιάς άρχισε να βίχι, να χαμογελάι, γιατί μ' όλι τι δίναμί-τυ έτρεχε απτιν πλατία να πάι σ' αφτύς ένας καβαλάρις «Τις πρότις ίλις τον πιονέρον στο όνομα τις πανκόζμιας επανάστασις»—ο εφτιχιζμένος κε γελαστός 'Αλχα.

Κίνι τι στιγμί ιδοπίισανε τι Νάτκα, ότι ι Κατιύσα Βοστρετσόβα έσπασε τι μίτι-τις κ' έμπιχσε τις φονές, κε το Φέτκα Κυκύσκιν τον έπιασε κιλόπονος κε, οριζμένος, αφτός ο λέμαργος Φέτκα επoφελίθικε τι φασαρία κε παράφαγε άγυρα σταφίλια.

Ι Νάτκα άφισε τον 'Αλχα με το Γιταέβιτζ κε πίγε να δι. Ι Κατιύσα δε βονκύσε πια, μα σιγανόκλεε μ' αναφιλιτά, βαστόντας ένα βρεμένο μαντίλι στι μίτι-τις κι' ο φοβιζμένος Φέτκα μαρτιρύσε φοναχτό, ότι έφαγε τρία μίλα, διο αχλάδια, μα πόσα σταφίλια έφαγε δεν ίχσερε, γιατί ίτανε σκοτάδι.

— Τις πίρε τι μίτι το τανκς,—χσίγισε θιμομένα τις Νάτκας ο αρχιγός τυ κρίκυ Βασιλιύχ.—Τις λέγο: μι κόνεσε. Μα αφτί, κάχενα, το δικό-τις, δεν άκυσε. Γίρισε ο πίργος τυ Ιόσκα κε μπαμ! τις δίνι μια με το κανόνι ίσια στι μίτι.

Ι Νάτκα διέταχσε να πάνε σπίτι τι χάχενα Κατιύσα κε το φαγά Φέτκα, κε ι ίδια αππιν ακρογιαλιά τράβιχσε για τον 'Αλκα.

Σε λίγο σταμάτισε. Μπροστά-τις απλονότανε ι θάλασα, κε ακυότανε το πος πλατσαρίζανε κανονικά τα κίματα. Στον ουρανό δεν ίτανε ύτε φενκάρι, ύτε αστέρια, κε μόνο κάπυ, μα πολί μακριά, τρεμόζβινε ι αδίνατι αναλαμπί τις γλίγορις φοτιάς, πυ θα ίτανε από κανένα κότερο-φιλακίδα. Κι' άκσαφνα, πιος κσέρι, πος ίρθε τις Νάτκας ι σκέπσι, ότι αν θα σταθί έτσι, ίτε, καλίτερα, αν γιρίσι λιγάκι νά έτσι, ίτε, ολοσδιόλυ σιμά, το όλο μόνο στιν άλι ακρογιαλιά, εκί κε βρίσκετε αφτί ι μάβρι χόρα, ι Ρυμανία. Εκί όπυ πέθανε κ'ι Μαρίτσα...

Κάπιος τιν άνκιχσε στο χέρι. Γίρισε άθελα κε ίδε το Σεργέι.

— Πύ ίνε ο 'Αλκα; Ρότισα κε μύπανε, ότι ίνε μαζί-σας, Νατάσα.

'Ινε μαζί-μυ,—χάρικε ι Νάτκα.—Τόρα κάθετε με το Γιταέβιτζ. Πάμε σας περίμενε, σας περίμενε.

— 'Αργισα, Νατάσα,—απάντισε σα νάφτεγε ο Σεργέι.— Εκί στι δυλιά-μυ τα ίδια έχυμε, κάθε λογιό διαολοφασαρίες.

Τυς μίνανε το όλο κάμποσα βίματα να φτάσυν στο Γιταέβιτζ, όταν πάλι μονομιάς ζβίσανε τα φότα κε όλα σιοπίσανε.

— Σταθιτε!—πσιθίρισε ι Νάτκα.—'Ινε το τέλος τις γιορτίς κε τόρα θα ανάπσυν τιν πιρά.

Στι σκοτινί ισιχία αντίχισε απότομα ι τρομπέτα κι'αμέσος στις άκρες τις πλατίας ανάπσανε πέντε φοτιές με καπνό από δαβλύς. Ι τρομπέτα αντίχισε, αντίχισε ακόμα μια φορά, κ' ι φοτιές πεταχτίκανε ορμιτικά, σαν αππον αγέρα στι μέσι τις πλατίας.

Πολίν κερό έτρεχε κε στριφογίριζε ι φοτιά μέσα στιν αναμένι πιρά. Μια κσεσπύσε απ' ανάμεσα στα κσερόκλαδα, μια χονότανε βαθιά κι' άλι μια γλιστρύσε στι γι. Κι' άκσαφνα, σα να κυράστικε να αστιέβετε κε να πέζι, κσεσικόθικε κι' άρχισε να βυίζι μια τεράστια σα θίελα φλόγα, πάνο αππιν πιρά. Ζαρόσανε, κι' αρχίσανε να τρίζυν τα βαριά κλαδιά. Πεταχτίκανε στον ουρανό χιλιάδες αναμένες σπίθες. 'Εφεχσε κ' έκανε τέτια ζέστι, πυ ακόμα κε κίνι, πυ βρισκόντανε πιο μακριά απ' όλυς καμίανε τα μάτια-τυς κε σκυπίζανε το πρόσοπο κε κίνι πυ ίτανε σιμά με φονές κε χαχανιτά πεταχτίκανε να φίγυν παραπέρα.

'Οταν γίρισε ι Νάτκα ίδε, ότι ο Σεργέι βαστύσε πια στα

χέρια τον Άλκα, που κατακοκινιζμένος, ανίσιχος διιγότανε γλίγορα στον πατέρα-το για τις δυλιές τις περαζμένις μέρας.

Ίτανε πια αργά, όταν οποςδίποτε γίριςε ςκόρπιο το απόςπαζμα τις Νάτκας στο ςπίτι.

Δεν πρόφταςε ακόμα ι Νάτκα να ανεβί στον εκςόςτι, κ' έτρεκςε πια ς' αφτίνα ανίςιχι ι εφιμερέβυςα αδελφί κε διιγίθικε ςιγά, ότι ίνε μόλις δέκα λεφτά, που ο Βλάντιχ Ντας έφςκι έφερε γρατςονιζμένο, πλιγομένο τον Τόλκα Σεςτακόφ, πυ, καθός φένετε, βγίκε το χέρι-το.

Ι Νάτκα όρμιςε στο δομάτιο τυ εφιμερέβοντα. Εκί, καμπυριαζμένος, πάνο ς' ένα μυςαμαδένιο καναπέ, με το πρόςοπο παςαλιμένο από ιόδιο, με κομπρέςα στο μάτι κε με το χέρι δεμένο, καθότανε ο Τόλκα. Φενότανε πος πονύςε πολί, μα για κάπιο πίζμα-το δεν ίθελε να το μαρτιρίςι.

— Πός ςινέβικε; Πύ;—καθιζμένι δίπλα κε με ςιμπόνια ρότιςε ι Νάτκα.

Ο Τόλκα ςιοπύςε. Ανακατέφτικε ι εφιμερέβυςα.

—- Λέι, πος, όταν τέλιονε ι παράτα κι' αρχίςανε τα πεδιά να ςκορπάνε για να προςπεράςυν όλυς τρέκςανε μαζί με το Βλάντιχ ίςια απτο μονοπάτι...μα εκί έχι ριάκια, χαμόδεντρα, πέτρες, ρεματιές. Τρέχοντας ςκόνταπςε κάπυ κε πίρε τύμπα.

Γιρέπςανε το νιςταγμένο Γέικα. Ο Γέικα έτρεκςε ανίςιχος κε έζεπςε γλίγορα τ'άλογα. Πίγανε τον Τόλκα στο νοςοκομίο τις καταςκίνοςίςτυς, κ' ι Νάτκα, παρ'όλα πυ ίτανε μεςάνιχτα, ετιμάςτικε να πάι να ραπορτάρι στο διικιτί, πυ διέτακςε αφςτιρά οπιαδίποτε όρα, νίχτας ίτε μέρας κι' αν ίνε να τον ιδοπιύνε για κάθε διςτίχιμα.

Πριν πάι, ι Νάτκα μπίκε στι ςκινί. Μπίκε αθόριβα, ανεπάντεχα κε παρ' όλο το μιςόφοτο πρόφταςε, να δι πος ο Βλάντιχ γίριςε γλίγορα κε ςίγιςε. Πάι να πι, ακόμα δεν κιμότανε.

— Βλάντιχ,—ρότιςε ι Νάτκα,—διιγίςυ, παρακαλό πύ...πός όλα αφτά ςινέβικαν;

Ο Βλάντιχ δεν απαντύςε.

— Ντας έφςκι,—επανέλαβε αφςτιρά, ι Νάτκα,—μι λες πςέματα. Αφύ ίδα πος δεν κιμάςε. Πες, ίτε ςίμερα αμέςος πιγένο κε τα διιγάμε τυ αρχιγύ τις καταςκίνοςις.

Ο Βλάντιχ δεν ίθελε να μιλάι με τον αρχιγό κε, αφύ ςικόθικε θιμομένος, κςερά κε ςίντομα λέκςι προς λέκςι επανέλαβε κίνο, πυ ίχε πι ο Τόλκα, στιν εφιμερέβυςα αδελφί.

— Σε πιες ρεματιές σας κυβαλάι ο διάβολος τι νύχτα,—δε μπόρεσε ι Νάτκα να κρατιθί. βλαστίμισε κε με το σκοτάδι πίγε χοραζμένι στον αρχιγό.

Κι' ο Σεργέι άργισε στο γιορταζμό νά γιατί.

Επιστρέφοντας απτι Γιάλτα, ίστερα απτο μεσιμέρι ο Σεργέι πίγε στα τμίματα. Στο πρότο τμίμα ι δυλιές προχορύσανε γλίγορα κε καλά, γι' αφτό μιν κάνοντας εκί πολίν όρα, ο Σεργέι πέρασε στο δέφτερο τμίμα. Εκί ακόμα δεν τελιόσανε το σκάψιμο τις πρόχιρις δεξαμενίς κι' ακόμα δεν αρχίσανε καθόλυ να στερεόνυν τα τιχόματα.

Ρότισε: «Πύ ίνε ο Ντιαγιλέφ;» Τυ απαντίσανε, ότι ο Ντιαγιλέφ ίνε στο τρίτο τμίμα. Τότε κι' ο Σεργέι πίγε προς το νεροφράχτι στο τρίτο τμίμα.

Ανεβένοντας προς τι λίμνι, ακόμα από μακριά ο Σεργέι ίδε μπροστά-τυ στο μονοπάτι εκίνο τον ίδιο γέρο τάταρο πυ τυ χριαζότανε.

Κίνι τι στιγμί καβάλα πάνο σ'ένα αδινατιζμένο άλογο έφτασε το Σεργέι ο αρχιεργάτις Σαλίμοφ κε, αφύ κατέβικε απτι σέλα, πίγε δίπλα-τυ.

—Άσχιμες ι δυλιές, αρχιγέ!— αναστέναξε ο Σαλίμοφ κε σκύπισε με τιν άκρι τις κυκύλας το σκονιζμένο ριτιδομένο πρόσοπό-τυ. Ο κόζμος δε δυλέβι καλά.

— Ο ίδιος βλέπο, πος δε δυλέβυν καλά. Ακόμα δεν τελιόσανε τι δεξαμενί, δεν αρχίσανε το στερέομα τον τιχομάτον. Καλί δυλιά βλέπο λίγι!

Ο πάτος ίνε σκλιρός,—αναστέναξε πιο βαθιά ο Σαλίμοφ.— πέτρα, χαλίκια. Ο άνθροπος δυλέβι, δυλέβι κε δε βγάζι τίποτα. Παραπονιύντε πολί, χτες τρις δε βγίκανε στι δυλιά. Σίμερα πάλι μερικί λένε: αν δε δόσυν παραπάνο, κανένας δε θα βγι στι δυλιά. Λιπόν, αρχιγέ, τί να κάνο;— Κι' ο Σαλίμοφ κύνισε πικραμένα τα χέρια-τυ.

Γιατί παραπονιύντε μόνο σ'εσένα κε ύτε σε μένα ύτε στον Ντιαγιλέφ κανένας δεν κάνι παράπονο; Κάπος θαβμαστό μυ φένετε, Σαλίμοφ.

— Εσί ίσε κενύργιος άνθροπος κε σένα ακόμα δε σε σινιθίσανε. Κε τυ Ντιαγιλέφ τυ ίπανε πια. Μα τί όφελος μπορί κανένας να περιμένι απ' αφτόνα; Αφτός ο άνθροπος ίνε κύτσυρο. Μα από μένα όλι απετύνε: εσί ίσε ανότερος, εσί κε μίλα.

— Καλά,—αποφάςιςε ο Σεργέι.—Κατά το βράδι, αμέςος ίςτερα απτι δυλιά, μάζεπςε τον κόζμο ςτο τμίμα.Θάρθο ο ίδιος κε τότε τα λέμε. Κε τόρα να πας πίςο. Κίταχςε μόνος-ςυ καλίτερα, —γλίγορα κε ςτιν τίχι ίπε το πςέμα ο Σεργέι,—γιατί ςίμερα διο μυ παραπονιόντανε, ότι δεν ιπολογίςατε καλά τι δυλιά-τυς.

Πύ ίνε ο αρχιγός;—άρχιςε ν'ανιςιχάι ο Σαλίμοφ.—Στι δεχςαμενί ίτε ςτο επίχομα;

—Δε ρότιςα. Δεν εφχερύςα. Εςί εχί ίςε ο ανότερος κε εχί ςτον τόπο καταλαβένις καλίτερα. Αντίο, Σαλίμοφ. Όςτε αμέςος ίςτερα απτι δυλιά.

«Κάπος δεν ίνε εντάκςι», ςκέφτικε ο Σεργέι κε ίδε, ότι ο γέρο τάταρος δεν ίτανε πια ςτο μονοπάτι. Ο Σεργέι ετάχινε το βίμα κ' έφταςε ςτιν καμπί, μα κι' απτιν καμπί πάλι δε φενότανε ο γέρος.

Σε λίγο ο Σεργὲι βρέθικε ςτιν ακρογιαλιά τις μικρίς γαλινεμένις λίμνις. Αριςτερά, προς το νεροφράχτι χτιπύςανε ι μπαλτάδες. Μίριζε βαριά ζεςτί πίςα. Έκςι πριονιςτές, κςεφονόντας μονιαζμένα, ςικόνανε να βάλυν πάνο ςτο τρίποδο ένα βαρί ακόμα ιγρό δοκάρι.

— Πύ ίνε ο Ντιαγιλέφ;—ρότιςε ο Σεργέι ένα νέο πυ έτιχε.

— Νά-τονε!—Κι' ο νέος έδιχςε με το μπαλτά κάπυ προς το βυναλάκι.

Ο Σεργέι κίταχςε, μα τα μάτια-τυ θαμπόςανε απτον ίλιο κε δεν ίδε κανένα.

— Μα νά-τονε!—επανέλαβε ο νέος.—Βλέπις, ςτέκετε ςιμά ςτο χαμόδεντρο κε μιλάι με τον αδερφό-τυ.

— Με πιον αδερφό;

— Πός, με πιό; Με το δικό-τυ... τον καρδιακό.

«Α, νά τι τρέχι!—ςκέφτικε ο Σεργέι, βλέποντας δίπλα ςτο Ντιαγιλέφ εκίνον τον ίδιο το μπάρμπα, πυ κίνες τις μέρες ὲτςι παράκερα μέθιςε.—Γι' αφτό, λιπόν, ο Ντιαγιλέφ τότε τάχαςε».

Βλέποντας το Σεργέι, ο αδερφός τυ Ντιαγιλέφ τον χερέτιςε αδὲκςια κε τράβικςε παραπὲρα.

— Να έχετε το νύ-ςας!—φόναχςε αφςτιρά πίςο-τυ ο Ντιαγιλὲφ.—Ος το βράδι να μυ ετιμάςετε όλα τα εκςίντα κύτςυρα! Ο μαρανκός ίνε δικός-μας,—κςίγιςε τυ Σεργέι.—Τον έχυνε για προιςτάμενο. Ίνε καλός εργάτις.—Κε γιρίζοντας απτο Σεργέι, πρόςθεςε άθελα:—βέβεα... τιχένι καμιά φορά να πίνι.

Περάςανε να κιτάκςυνε τις ικοδομές.

— Λέγανε τίποτε απτιν μπριγάδα του Σαλίμοφ για τις διατιμίσις τις δυλιάς;—ρότισε ο Σεργέι.

— Α, έτσι φλιαρύσανε. Μίπος μπορίς ν' ακύσις όλυς;

— Για πιό παραπονιόντανε;

— Για τα σινιθιζμένα: το χόμα ίνε άσχιμο, ι νόρμες μεγάλες, ι διατιμίσις χαμιλές. Τί να τυς πις αχόμα;

— Στο τρίτο τμίμα, στο πρότο, εχί, πυ ίνε ρύσι, γιατί εκί δεν παραπονιύντε;

Ο Ντιαγιλέφ σόπασε.

— Περίεργο πράμα,—θάβμασε ο Σεργέι.—Το χόμα ίνε ίδιο, ι νόρμες παντύ ίδιες, ι διατιμίσις ίδιες. Ι ρύσι δεν παραπονιύντε, μα ι τάταρι παραπονιύντε Δε μπορό να καταλάβο, Ντιαγιλέφ, από τί νάνε;

— Πάι να πι, τέτιος θάνε ο χαραχτίρας-τυς κακός,—όχι καλά βεβεομένος προιπόθεσε ο Ντιαγιλέφ κι' αμέσος θιμίθικε:— Στι δέφτερι διαδρομί, Σεργέι Αλεχσέεβιτζ, το βασικό στιλιάρι ράγισε κε τυς ίπα να τ' αλάχσυν με νέο. Νά, διέστε ι μαρανκί τα φτιάχνυν.

Ολοσδιόλυ βράδιασε πια, όταν ο Σεργέι κατέβενε στο δέφτερο τμίμα. Βιαζότανε, γιατί αμέσος ίστερα απτι σινεδρίασι καθός ιποσχέθικε τυ Αλκα, έπρεπε να έρθι στι γιορτί. Κε νά στο έριμο μονοπάτι, πάλι σε κίνο το ίδιο μέρος, ο Σεργέι ίδε πάλι τον ίδιο γέρο τάταρο.

«Τί τρέχι;» θάβμασε ο Σεργέι κε ίσια κατεφθίνθικε προς το γέρο, πυ περίμενε.

Ο γέρος χερέτισε κε πίγε αγάλια δίπλα.

— Λιπόν;—ρότισε ανιπόμονα ο Σεργέι.—Μα γιατί όλο κρίβεσε; Διιγίσυ, τί συ κάνανε... Σε γελάσανε στο λογαριαζμό;... Σ' αδικίσανε... ίνε αλίθια!

Με γελάσανε,—σίμφονισε αδιάφορα ο γέρος,—κε ς' τ αλίθια με γελάσανε στο λογαριαζμό! Μ'αδικίσανε!

— Δυλέβις κε τόρα;

— Οχι,—επίσις μ' αδιαφορία, σα να μι τον ένιαζε αφτί ι κυβέντα, κσακολυθύσε ο γέρος.—Κίνι τι φορά ο Σαλίμοφ κατάλαβε πος συ παραπονέθικα. Την άλι μέρα μ' έπαψε απτι δυλιά. Ιςε γέρος, λέι, κε δε δυλέβις καλά. Μα πριν όταν σιόπενα, δύλεβα καλά. Κι' όλι όσι σοπένυν εκίνι δυλέβυνε καλά. Χτες έπαψε απτι δυλιά τρις, δε δυλέβυνε καλά. Κε σένα μπορί να σόπε, πος μοναχί-τυς φίγανε. Ι διατιμίσις τις δυλιάς ίνε χαμιλές. Βέβεα, ίνε χαμιλές, κσακολύσε ο γέρος.— —τραβοχοπόντας το Σεργέι απτο μανίκι,

Έχανα ίκοσι κιβικά μέτρα, μα πίρα χρίματα για δεκάκι. Κε μίπος ίμε εγό μόνος; Τέτιι ίνε πολί. Πύ ίνε τα τέσερα κιβικά μέτρα; Βέβεα, βγένι, πος ι διατιμίσις ίνε χαμιλές. Το λέο κι' αφτός θιμόνι: «Μι μυ σκοτίζις τα μιαλά, ίμε πιο γραματιζμένος από σένα». Πίγα στον προιστάμενο, τον Ντιαγιλέφ, κι' αφτός μυ λέι: «Εγό δεν κσέρο τις ιποθέσις-σας. Εγό δίνο τυς καταλόγυς πλιρομόν κε τα χρίματα στο Σαλίμοφ. Τα χρίματα τα πέρνι αφτός κε μυ επιστρέφι τον κατάλογο με τις αποδίκσις-σας. Αν όλα ίνε σοστά, τότε κ' εγό τυ λέγο σοστά. Εσίς το λογαριαζμό τον κάνετε μαζί-τυ κ' εγό ύτε τι γλόσα-σας κσέρο, ένας ιπογράφι με το δικό-τυ επόνιμο, άλος με κσένο... ο αλάχ κσέρι τι γίνετε». —Βέβεα ο αλάχ,—μ' ιρονία επανέλαβε ο γέρος κε ολοσδιόλυ πια ανεπάντεχα τέλιοσε:—Αντίο, αρχιγέ, εφχαριστό!

— Μια στιγμί!—φόναχσε ο Σεργέι.—Στάσυ, πύ πιγένις; Πάμε μαζί.

Μα ο γέρος καμπυργιάζοντας κε δίχος να γιρίζι πίσο, τρίποσε γλίγορα-γλίγορα μέσα στα χαμόδεντρα.

Ο Σεργέι κατέβικε στο δέφτερο τμίμα κε ζίτισε να τυ βρύνε το Σαλίμοφ. Περίμενε πολί όρα. Επιτέλυς γίρισε ο απεσταλμένος κε ίπε, ότι ο Σαλίμοφ χτίπισε το πόδι-τυ κ' έφιγε στο σπίτι.

Πίγε προς τις αποθίκες κε ίδε πος εκί μαζεφτίκανε το όλο οχτό άνθροπι. Ρότισε γιατί ίνε έτσι λίγι. Πρότα δεν τυ απαντύσανε, μα ίστερα τυ κσίγισαν, ότι σίμερα στο χοριό έχυνε γιορτί. Ενδιαφέρθικε, τί γιορτι μπορύσε νάτανε. Κε τότε, ίστερα από κάμποσι σιοπί τυ κσιγίσανε, ότι ίνε πια τρις μέρες πυ ι γινέκα τυ γιυ τυ Σαλίμοφ έκανε πεδί.

Όσο κε να προκαλύσε ο Σεργέι για κυβέντα τον κόζμο πυ μαζέφτικε, φενότανε, πος αφτί έτσι κε δεν τον καταλάβανε τί ίθελε.

Ο Σεργέι αφίκε λέφτερυς τυς ανθρόπυς κε τράβικσε για τιν κατασκίνοσι.

Κε τότε αποφάσισε, όσπυ να κιταχτί ι ιπόθεσι, αμέσος να διόκσυν το Σαλίμοφ, να ζιτίσι νάρθι αππιν αχτιδική επιτροπί τάταρος ομιλιτίς.

Σα θιμίθικε πος μαζί με τιν κασελίτσα χαθίκανε όλι ι κατάλογι τον πλιρομόν, τα ντοκυμέντα κε ι αποδίκσις, ο Σεργέι κατσύφιασε κε κσέφτικε, πος για να αποδίκσι τόρα το σφάλμα τυ Σαλίμοφ δε θάτανε κε τόσο έφκολο πράμα.

Ολότελα πια σκοτίνιασε. Αριστερά απτο μονοπάτι διαγραφόντανε θολές ι γραμές τον εριπίον τον πίργον. Από πολί μακριά,

από κάτο, μαζί με τα ζεστά ρέματα τυ αέρα έφτασε ι μοσικί.

«Αργό,—σκέφτικε ο Σεργέι,—Θα θιμόσι ο 'Αλκα».

Πίσο απτα χαμόδεντρα έλαμπε ι φοτιά. Ακύστικε ένας ιχιτερός πιροβολιζμός τόσο σιμά, πυ ένιοσε ακόμα, ότι τράντακσε ο αέρας, κε κάπυ πάνο απτυ κεφάλι τυ Σεργέι τρίζοντας χτίπισε στον πέτρινο βράχο μια βολί από σκάγια.

— Πιος ίνε;—πέφτοντας πίσο στις πέτρες κι' αρπάζοντας το μπράουνινκ, φόνακσε ο Σεργέι.

Δεν τυ απαντίσανε, κε μόνο το θρύιζμα τον χαμόδεντρον έδικσε, πος κάπιος φέβγι βιαστικά παραπέρα.

Ο Σεργέι ανασικόθικε κε πιροβόλισε διο φορές στον αέρα. Αφυνκράστικε, κε τυ φάνικε πος από μακριά πια κάπιος φόνακσε.

Τότε σικόθικε ο Σεργέι. κε σφιχτοκρατόντας το μπράουνινκ, τράβικσε παραπέρα. Κε πίγενε μ' αφτό τον τρόπο όσπυ απτο ίπσομα άνικσε μπροστά-τυ ένας πλατίς, ίσιος δρόμος.

Κάτο ι μυσικί έπεζε όλο κε πιο δινατά κ' ι πλατία τις κατασκίνοσις φενότανε από κι πος λαμποκοπύσε μ' όλες τις φοτιές-τις.

Ο Σεργέι έκλισε τιν ασφάλια, έκριπσε το μπράουνινκ κε μ' ακόμα γλιγορότερο βίμα τράβικσε για τον 'Αλκα.

Το πρωί ίστερα απτιν πιρά κσιπνίσανε τα πεδιά μια όρα αργότερα. Πολί πριν τις παράτακσις, τα πεδιά πλιροφοριθίκανε πια για το διστίχιμα τυ Τόλκα Σεσταχόφ. Μα τί ακριβός κε πός σινέβικε, αφτό κανένας δεν το ίκσερε καλά-καλά, γι' αφτό τρέχανε στι Νάτκα με εροτίσις ο ένας πίσο απ' τον άλονα δίχος να σταματάνε.

Ροτύσανε: αν ίνε αλίθια, ότι ο Τόλκα έσπασε το πόδι-τυ; Αν ίνε αλίθια, ότι τον Τόλκα τον χτίπισε στο κεφάλι ένα κομάτι απτις χτεσινές ρυκέτες; 'Ινε αλίθια, ότι ο γιατρός ίπε πος ο Τόλκα από τόρα θάνε τιφλός, κε κυφός, κε σαν κάπος ολοσδιόλυ τρελός; 'Ιτε μόνο τιφλός; 'Ιτε μόνο κυφός: 'Ιτε ύτε κυφός κε ύτε τιφλός, μα απλός μισότρελος;

Στιν αρχί ι Νάτκα απαντύσε, μα ίστερα σαν ίδε, ότι το ίδιο κάνι, όλι γίρο θοριβύνε, μαλόνυνε κε μιλάνε ότι τυς κατεβένι, άρχισε να θιμόνι κε φοβύμενι μίπος τιν όρα τυ προγέβματος στιν κατασκίνοσι αφτές ι ανόιτες κυβέντες μεταδοθύνε κε στ' άλα αποσπάζματα, κάλεσε τον κατσυφιαζμένο Βλάντικ κε τυ ζίτισε αμέσος στιν όρα τις προινίς παράτακσις να βγι να διιγιθί στο απόσπαζμα πος ίχε ι ιπόθεσι.

Μα ο Βλάντιχ αρνίθηκε κατιγοριματικά. Ι Νάτκα τον παρακαλούσε, τον έπιθε, τον διέταζε, μα όλα πίγαν τυ κάκυ.

Ερεθιζμένι ι Νάτκα τυ ιποσχέθικε να το θιμιθί κι' αφτό κε διέταχσε να δόσυν το σινιάλο κατά πέντε λεφτά νορίτερα απτι σινιθιζμένι όρα.

Μαζεβόντανε πολί όρα, μπένανε στι γραμί θοριβόντας, κσένιαστι, δεν χάνανε καλά τι ζίγισι.

Παρά το σινιθιζμένο, ο Βλάντιχ στεκότανε σιοπιλός, δίχος να πιράζι κανένα κε δεν απαντύσε σε κανενός εροτίσις.

Σιοπιλός κε πιο προσεχτικά, παρά το σινιθιζμένο, ο Ιόσκα επέβλεπε το Βλάντιχ. 'Οπος φενότανε, δεν κσέχασε τα χθεσινά, μάντεβε κάτι κ' ετιμαζότανε για κάπιο πράμα.

Απ' ότι ίπε ο Βλάντιχ ι Νάτκα διιγίθικε σίντομα στα πεδιά, το πος ίχε ι ιπόθεσι με τον Τόλκα. Τα ντρόπιαςε για τα ανόιτα σοφίζματα κε προιδοπίισε, ότι στο εχσίς όπιος φίγι αφθέρετα απτο απόσπαζμα θα τιμοριθί αφστιρά κε ότι απτο πάθιμα τυ Τόλκα Σεσταχόφ τα πεδιά τόρα μονάχα-τυς πρέπι να καταλάβυν σε τι μπορί να τυς φέρι μια τέτια αφθερεσία.

— Πσέματα!—αντίχισε σ' όλι τι γραμί μια αγαναχτιζμένι φονί. 'Ολα αφτά ίνε πσέματα!

Ι Νάτκα κατσύφιασε, γιρέβοντας νάβρι το αλάνι, κε για εκπλιχσί-τις, ίδε πος φόναχσε κόκινος κε ταραγμένος ο Ιόσκα.

Τα πεδιά αρχίσανε να κυνιύντε κε να πσιθιρίζυνε.

— Ισιχία!—ίπε φοναχτά ι Νάτκα.—Γιατί λες, πος όλα ίνε πσέματα;

— 'Ολα ίνε πσέματα,—με πεπίθισι επανέλαβε ο Ιόσκα.— 'Οταν χθες παραταχθίκαμε, για πιό λόγο ο Βλάντιχ Ντασέφσκι πρoέκριπσε τα σπίρτα; Εγό τον ντρόπιασα κ' αφτός μ' ονόμασε προβοκάτορα. Στιν πιρά δεν ίτανε ύτε αφτός ύτε κι' ο Τόλκα, πίγανε κάπυ, μα πύ πίγανε, δεν κσέρο. Εκί κε όχι στο δρόμο φέβγοντας απτιν πιρά, κάτι σινέβικε μ' αφτύς. Εγό βέβεα δεν ίμε προβοκάτορας, μα ο Ντασέφσκι ίνε πσέφτις κε κσεγελάι όλο το απόσπαζμα.

'Ολι ίτανε βέβει, ότι ίστερα απ' αφτές τις κυβέντες, ο Βλάντιχ θα επιτεθί τυ Ιόσκα ίτε τυλάχιστο χακιομένος θ'αρχίσι να δικεολογίτε. Μα χλομιαζμένος ο Βλάντιχ, στραβόνοντας ιρονικά τα χίλια, στεκότανε σιοπιλός.

— Ντασέβσκι,—πρόσοπο με πρόσοπο ρότισε ι Νάτκα,—ίνε αλίθια πος χτες δεν ίσυνα στιν πιρά;

Δίχος να κυνιθί κι' ακόμα δίχος να γιρίσι το κεφάλι προς τι Νάτκα, ο Βλάντιχ σόπενε.

— Ντασέφσχι,—ίπε τότε φρενιαζμένι κε θιμομένι ι Νάτκα. —Σίμερα στο βραδινό ραπόρτο θα τα πο όλα στον αρχιγό τις κατασκίνοσις κε τόρα να βγις απτι γραμί κε να πας να πάρις το πρόγεβμα χσεχοριστά.

Δίχος να προφέρι λέχσι, ο Βλάντιχ βγίκε κε στρίβοντας μπίκε στι σκινί.

'Ιστερα από ένα λεφτό το απόσπαζμα με τραγύδι πίγενε κάτο για πρόγεβμα. Ο Βλάντιχ δε πίγε καθόλυ να προγεβματίσι.

Μετά το μεσιμέρι, ίστερα απτιν όρα τις ανάπαψις, όταν τα πεδιά ασχολύντανε με ότι ίθελε ο καθένας, πάνο σ'ένα έριμο λοφάκι, κάτο απτι σκιά μιας ακακίας πυ τιν έκαιγε ο ίλιος, καθότανε λιπιμένος ο Βλάντιχ. 'Ολα αφτά βγίκαν έτσι, όπος δε θα έπρεπε... Ανόιτα κε παράλογα.

Στιν υσία ο Βλάντιχ ίθελε πολί να μι σινέβενε τίποτα: ύτε το χτεσινό μάλομα με τον Ιόσκα, ύτε το χτεσινό ατίχιμα με τον Τόλκα, ύτε το πρωινό μάλομα με τι Νάτκα, ύτε το ντρόπιαζμα στιν πρωινί παράταχσι. Επιδίς όμος, το ίδιο κάνι, όλα σινέβικαν πια κε τίποτα δε μπορύσε να διορθοθί, αποφάσισε να γίνι ότι γίνι, μα τίποτα δε θα μαρτιρίσι, τίποτα δε θα πι. Κι' ας πάνε να τον καλέσυνε εκατό αρχιγί, αφτός θα στέκετε σιοπιλός, κι' ας πάνε να σκέφτυντε όπος θέλυνε.

Απτο άλο το μέρος τυ φράχτι πέζανε χαρύμενα μπάλα. 'Αχσαφνα ι μπάλα πετάχτικε κε χτιπόντας στο στιλάρι, αναπίδισε έπεσε κε κίλισε ίσια στα πόδια τυ Βλάντιχ.

Ο Βλάντιχ κίταχσε τι μπάλα δίχος να το κυνίσι.

Δεν το κύνισε κε δε φόναχσε ύτε καν τότε, όταν πίσο απτο φράχτι γίνικε φασαρία: όλι τρέχανε, ψάχνανε να βρύνε τι μπάλα πυ χάθικε, κε πιο δινατά απ' όλυς ακυότανε ι θαβμαζμένι φονί τυ Ιόσκα: «Μα νά σ'αφτί τι μεριά πέταχσε...Αφύ τιν ίδα, πος σ'αφτί τι μεριά πέταχσε!»

«Τί με νιάζι, εμένα;» με κερεκακία σκέφτικε ο Βλάντιχ κε γίρισε άθελα, ακύοντας τα βίματα κάπιυ.

Τον σίμοσε κε κάθισε δίπλα-τυ ένα άγνοστο πεδί.'Ιτανε μεγαλίτερος κε δινατότερος απτο Βλάντιχ. Το πρόσοπό-τυ ίτανε κάπος ιγρό, τάχα σα να ίτανε αλιμένο με γκρίζο σαπύνι κε το στόμα μισάνιχτο σα να ίχε σινάχι μ'εχίνι τι ζέστι.

'Εβγαλε καπνό, σίκοσε απτι γι ένα κομάτι χαρτί κε σιγά, κάνοντας το μάτι στο Βλάντικ, τίλιξε το τσιγάρο κε τ' άναψε.

Πίσο απτι γονιά ξεπετάχτικε ο Ιόσκα. Σκοντάφτοντας πάνο στο Βλάντικ, ίτανε να σταματίσι, μα βλέποντας τι μπάλα, σίμοσε, τι σίκοσε, κε με μομφί ίπε:

— Πός έτσι! Αν θίμοσες μαζί-μυ, πάι να πι πος όλι συ φτένε; Τα πεδιά ψάχνονε, ψάχνονε κε σι σα να συ ίνε δίσκολο να πετάξις τι μπάλα πάνο απτο φράχτι; Μίπος έτσι κάνυν ι σίντροφι;

Ο Ιόσκα έφιγε.

— Τον ίδες;—γιρίζοντας προς το πεδί, με ιρονία ίπε προσβλιμένος ο Βλάντικ.—Αφτί συ ρίχνονε τι μπάλα κε σι να τυς τιν πετάς. Βρίκανε τρελό ιπιρέτι.

— Τα ξέρυμε,—φτίζοντας στα χορτάρια, σιμφόνισε πρόθιμα το πεδί.—Αφτό μόνο τυς χριάζετε. Ακός εκί τι βλογιάρις μας βρέθικε!

Στιν υσία, κακιομένος ο Βλάντικ κι' ο ίδιος ίξερε, ότι κίνι τιν όρα έλεγε ανοισίες, κε περισότερο θα τον αλάφρονε, αν αφτό το πεδί θα μάλονε μαζί-του κε δε θα σιμφονύσε. Μα το πεδί σιμφόνισε κε γι' αφτό ο Βλάντικ ερεθίστικε ακόμα περισότερο, κε ξακολύθισε ολοσδιόλυ πια ανόιτα κε φάλτσα:

— Νομίζι, πος επιδί ίνε αρχιγός κρίκυ, εγό ίμε ιποχρεομένος να του βαστάο τα βραχιά. Όχι, αδερφάκι, λες ψέματα, σίμερα δεν έχι λακέδες.

— Βέβεα,—όλο κε τα ίδια σινκατάνεβε πρόθιμα το πεδί.—Αφτί ίνε τέτιι άνθροπι, αν τυς δόσις ψομί, θέλονε κε μέλι. Το φισικό-τυς ίνε τέτιο.

— Πιό φισικό-τυς;—παραξενέφτικε κε δεν κατάλαβε ο Βλάντικ.

— Πός πιο;—Το πεδάκι πυ ίτανε εδό δεν ίνε εβρέος; Πάι να πι κε το φισικό-τυ ίνε τέτιο!

Ο Βλάντικ τάραξε, σα να του δόσανε με όλι τι φόρα με τις τσυκνίδες στο πρόσοπο.

«Νά, λιπόν, τι τρέχι! Τέτιος ίσε!—τυ ίρθε στο μιαλό-τυ.—Κε Οποσδίποτε ο Ιόσκα ίνε δικός-μας...πιονέρος... σίντροφος. Κε τόρα νά-συ!»

Δε θιμότανε ο ίδιος ο Βλάντικ το πος πετάχτικε πάνο κε μ' όλι τι δίναμι χτίπισε κατακέφαλα το πεδί. Ζαλιζμένο το πεδί τρίκλισε. Μα ίτανε πιο χοντρός κε πιο γερός. Με βρισιές έπεσε πάνο στο Βλάντικ. Μα κίνος, δίχος να δόσι σιμασία στα χτιπίματα,

του επιτεθότανε με τέτια λίςα, πυ το πεδί άκςαφνα τρόμακςε, κε όπος-όπος άρπακςε το πεταγμένο κάτο καπέλο-τυ, άφιςε στο λόφο τον καπνό κε τα ςπίρτα κε βονκόντας έκανε να φίγι.

Όταν ο Βλάντιχ ίρτε στα ςιλογικά-τυ, ςιμά-τυ δεν ίτανε πια κανένας. Πίςο απτον τίχο όλο όπος κε πριν έτςι ζβέλτα κε χαρύμενα πέζανε μπάλα. Καθός φενότανε, εκί δεν ακύςανε τίποτα.

Ο Βλάντιχ κίταχςε γίρο-τυ. Πάνο στι φανελίτςα-τυ φενότανε ςχοροκόκινι λεκέδες. Έκανε με το χέρι-τυ, απτι μίτι-τυ έςταζε έμα. Ίθελε να κριφτί μέςα στα χαμόδεντρα, όταν άκςαφνα ίδε τον Άλκα.

Λαχανιαζμένος ο Άλκα ςτεκότανε κάπυ πέντε-έκςι βίματα παραπέρα κε προςεχτικά, με λίπι κίταζε το Βλάντιχ.

— Σε χτίπιςε ο χοντρός;— ρότιςε ςιγανά ο Άλκα.

— Μα γιατί κι' ο ίδιος βονκύςε. Κε ςι τυ τιν έδοκες;

— Άλκα,—μυρμύριςε φοβιζμένος ο Βλάντιχ.—Έλα...μι φίγις...τόρα θα πάμε μαζί.

Χοθίκανε βαθιά στα χαμόδεντρα. Εκί ο Βλάντιχ κάθιςε κε κατέβαςε πίςο το κεφάλι. Το έμα ςταμάτιςε, μα ι ςχοροκόκινι λεκέδες πάνο στι φανελίτςα κε ι κοπςιά κάτο απτο μελίνκι απομίνανε.

Αν ίτανε μόνο το έμα, θα μπορύςε να δικεολογιθί, ότι ο ίλιος τυ χτίπιςε στο κεφάλι. Αν ίτανε μόνο ι κοπςιά, θα μπορύςε να έλεγε, ότι τον τςυνκράνιςαν τ' ανκάνθια. Μα ςαν ίνε όλα μαζί, πιος θα τον πίςτεβε; Πιος θα τον πίςτεβε ίςτερα απτι χθεςινί ιςτορία, απτι ςιμερινί φαςαρία; Κι' αν θα μπορύςε να κςιγίςι, να δικεολογιθί, πός κε γιατί χτιπιθίκανε; Όχι, δε μπορύςε να κςιγίςι, με κανένα τρόπο...

— Άλκα,—άρχιςε να λέγι γλίγορα ο Βλάντιχ,—μι φίγις. Πάμε μαζί γλίγορα στι θάλαςα. Πίςο απτο βράχο κςέρο ένα μέρος. Εκί καμιά φορά δεν έρχετε κανένας... Θα κςεπλίνο τι φανελίτςα. Όςπυ να γιρίςυμε πίςο, θα στεγνόςι κε κανένας δε θα το καταλάβι.

Απτο πλαγινό δρομάκι κατεβίκανε στι θάλαςα. Ο Άλκα στρόθικε πίςο απτις πέτρες κι' άρχιςε να φτιάχνι με τα πετράκια πίργυς κι' ο Βλάντιχ έβγαλε τι φανελίτςα κε μπίκε στο νερό.

Τι νίχτα έκανε τρικιμία, μάζεπςε κάθε λογίς ακαθαρςίες, κε το νερό στιν ακρογιαλιά ίτανε κιτρινοπό, θολομένο.

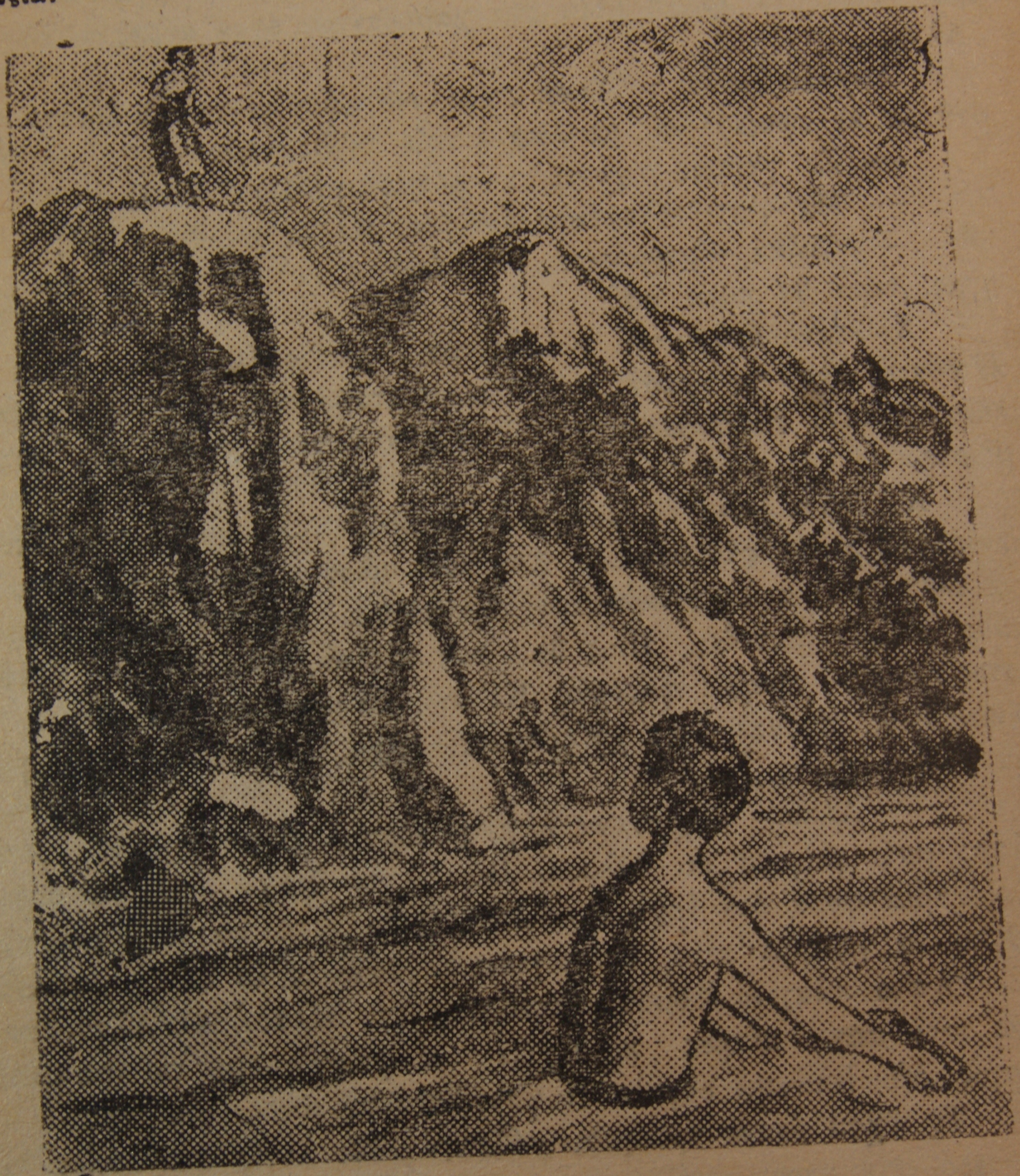
Ο Βλάντιχ έβγαλε το παντελονάκι κε μπίκε στο νερό ος τι μέςι. Εκί το νερό ίτανε καθαρό, κι' ο Βλάντιχ άρχιςε βιαςτικά να κςεπλένι τι φανελίτςα.

«Δεν έχι τίποτα,—ςκεφτότανε,— τιν κςεπλένο, θα στεγνόςι

κε κανένας δε θα το καταλάβι. Ε, θα με καλέσυνε στον αρχιγό ίτε στο σιμβύλιο τις καταςκίνοςις. Βέβεα, θα μυ κάνυνε μομφί. Καλά. Θα το ιποφέρο, θα περάςι. Ίςτερα θα γινι καλά ο Τόλκα, κε τότε μπορύμε να τ' αρχίςυμε όλα μ' άλο τρόπο».

«Αχ, ςκιλι!—με χερεκακια θιμίθικε το νκριζομύρικο πεδί.— Τιν κέρδιςες; Συ βρίκε, λὲι, ςίντροφο!».

Χόθικε μες' το νερό ος το λεμό, έπλινε το πρόςοπο κε τιν κοπςιά.

Κι' ἀκςαφνα τυ φάνικε, πος κάπιος μ' οργὶ φόνακςε τ' όνομά-τυ. Ανατρίχιαςε, ορθόθικε, κε ίδε ότι ςτιν πλατία πάνο απ-το βράχο ςτεκότανε ι Νάτκα κε τον φοβέριζε με το δάχτιλο.

Ἐτςι ςτάθικε λίγι όρα, κύνιςε το χέρι-τις κε χάθικε.

Κε κίνι τι ςτιγμί ο Βλάντιχ κατάλαβε, ότι δεν ιπάρχι πια ελπίδα γλιτομύ, ότι χάθικε ολότελα, αμετάκλιτα, κε τίποτα ςτον κόζμο δεν τον γλιτόνι απ' αφτό πυ θα τον βγάλυνε άβριο αππο απόςπαζμα κε θα τον ςτίλυνε ςτο ςπίτι.

Αφτί ι τεράςτια καταςκίνοςι ίχε πολύς δικύς-τις νόμυς. Όπος παντύ, ςιχνά παραβένανε κε περνύςανε γίρο απ' αφτύς τυς νόμυς. Όπος παντύ, τυς φτέχτες τυς πιάνανε, τυς κςεςκεπάζανε, τυς ντροπιάζανε κε τυς τιμορύςανε. Μα τις περιςότερες φορές τυς ςιχορύςανε.

Εκί ο ίλιος αρκετά πολί λαμποκοπύςε για ένα πεδί, πυ ίρθε για πρότι φορά αππο ςινεφιαζμένο Μύρμανςκ. Εκί αρκετά πολί άνθιζε το θαβμάςιο χορτάρι, τα μίλα, τ' αχλάδια, τα δαμάςκινα, τα ςταφίλια για το πεδάκι πυ το ςτίλανε κε αππο παγομένο Αρχάνκελςκ.

Εκί αρκετά ςιχνά μπορύςες να τίχις δροςερές ρεματιές, χίμαρυς, πυ κελαρίζανε, απόκεντρα λιβάδια, ανίδοτυς ανθόνες ένα κοριτςάκι πυ ίρθε αππις έριμυς τις Μεςέας Αςίας, τις τύντρες τις Λαπλανδίας, ίτε αππις απέραντες ςτέπες τις Καςπίας.

Κε ςινχορύςανε για τον ίλιο, για τα μίλα, για τα ςταφίλια, για τα λυλύδια, πυ κόβανε, για τιν τςαλαπατιμένι πραςινάδα. Μα για τι θάλαςα καμιά φορά δε ςινχορύςανε.

Από τότε πυ πολά χρόνια πριν, κολιμπόντας δίχος επίβλεψι, πνίγικε ςτι θάλαςα ένας πιονέρος δόδεκα χρονόν, εφαρμόςτικε ο αδιάςιςτος κε αλιςόπιτος νόμος ςτιν καταςκίνοςι: κάθε πεδί, πυ θα πάι να κολιμπίςι δίχος να ροτίςι κε δίχος επίβλεψι, αμέςος θα το διαγράψυνε αππιν καταςκίνοςι κε θα το ςτίλυνε ςτο ςπίτι.

Κι' απ' αφτόν το ςκλιρό νόμο ι καταςκίνοςι ακόμα δεν ιποχόριςε καμιά φορά.

Ο Βλάντιχ βγίκε αππι θάλαςα, ςτράγγιςε δινατά τι φανελίτςα, ντίθικε κε ςιλογιζμένος πίρε τον 'Αλκα αππο χέρι.

Τραβίχςανε αππιν ακρογιαλιά κε πέςανε πάνο ςε μια πέτρινι ςτίβα από γιγάντιες πέτρες, πυ ςοριαςτίκανε αππι ράχι τυ βυνύ. Καθίςανε πάνο ςε μια πέτρα κε πολί όρα κιτάζανε, πος τα αφριζμένα κίματα με θόριβο κε αχολογόντας πιγενοερχόντανε ςτις εριμικές πλατίες κε τα δρομάκια.

— Κςέρις, 'Αλκα,—χαμογελόντας, άρχιςε να λέι ο Βλάντιχ.—Όταν ίμυνα ακόμα μικρός, ςαν κε ςένα, μπορί λιγάκι κε πιο μικρός, εμίς δε ζύςαμε τότε εδό...ςτι ςοβιετικί χόρα. Κε νά

πυ μια φορά πίγαμε στο δάσος με τιν αδερφί-μυ. Ι αδερφί-μυ ι Βλάντα ίτανε πια μεγάλι, δεκαεφτά χρονό. Μπίκαμε στο δάσος. Εκίνι κσαπλόθικε στο λιβαδάκι. Πίγενε, λέι, να τρέχις, κ' εγό σε περιμένο εδό. Κ' εγό σα νάτανε τόρα, το θιμάμε, άκυσα άκσαφνα «φιυ-φιυ». Βλέπο ένα πυλάκι να πιδάι από χαμόδεντρο σε χαμόδεντρο. Έτρεκσα σιγά κατόπι-τυ. Το πυλάκι όλο πιδύσε, κ' εγό όλο κε πίγενακατόπι-τυ. Πίγα μακριά. Ίστερα φτερύγισε, κε στο δέντρο. Βλέπο στο δέντρο μια φολιά. Στάθικα λιγάκι κ' ίστερα γίρισα πίσο. Πάγο, πάγο κε δε βλέπο κανένα. Φονάζο: «Βλάντα!». Δε μ' απαντά. Σκέφτυμε: «Οριζμένος θα αστιέβετε». Στάθικα, περιμένο, φονάζο: «Βλάντα!». Όχι, δεν απαντά. Μα τί σιμβένι; Άκσαφνα, βλέπο, κάτο απτα χαμόδεντρα κάπιο κόκινο πράμα. Το σίκοσα, βλέπο, πος ίτανε ι κορδέλα απτο φόρεμά-τις. Α, νά-το! Πάι να πι, εγό δεν έχασα το δρόμο. Πάι να πι πος αφτό ίνε εκίνο το ίδιο λιβάδι κε αφτί απλός με γέλασε κε επίτιδες μ' άφισε για να με κσεφορτοθί. Καλά πυ το δάσος ίνε κοντά στο σπίτι κι' ο δρόμος γνοστός. Τότε τόσο θίμοσα, πυ όλο το δρόμο τιν έβριζα μέσα-μυ, τρελί, παλιοκόριτσο κι' ακόμα κάπος. Έτρεκσα στο σπίτι κε φονάζο: «Πύ ίνε ι Βλάντα;» «Καλίτερα να μι γιρίσι πια στο σπίτι!» Ι μιτέρα αναστέναksε κε ι γιαγιά ι Γιυζέφα πίδισε από πίσο κε μυ δίνι μια στο ζβέρκο, δio στο ζβέρκο. Εγό στεκόμυνα κε τίποτα δεν καταλάβενα.

Κ' ίστερα μυ διγιθίκανε, ότι τιν όρα πυ έτρεχα πίσο απτο πυλί, ίρθανε δio χοροφίλακες κε τιν πίρανε κε πίγαν. Κ' εκίνι για να μι φοβιθό, επίτιδες δε φόνακσε. Βγίκε, πος τυ κάκυ τι φόναζα κ' έβριζα. Ίστερα ένιοσα τιν πίκρα, Άλκα.

— Ίνε κε τόρα στι φιλακί ι Βλάντα;—ρότισε ο Άλκα, πυ δεν άφισε να τυ φίγι ύτε μια λέκσι.

— Κε τόρα στι φιλακί, πάι πια τρίτι φορά φιλακί. «Εγό, Άλκα, όλες αφτές τις μέρες περιμένο απτο σπίτι γράμα. Λέγανε πος θα τυς δόσυνε αμνιστία, όλι νομίζανε: αφύ κ' έτσι τέσερα χρόνια ίνε φιλακί, μπορί να τιν αποφιλακίσυνε. Κε προχθές ίρθε γράμα κε λέι, ότι δεν τιν αποφιλακίσανε. Αποφιλακίσανε κάπιυς άλυς απτα άλα κόματα, μα τυς κομυνιστές όχι...δεν τυς αποφιλακίζυνε...

...Κ' ίστερα τιν άλι μέρα πίγα μόνος-μυ πια στο δάσος κε για πίζμα χάλασα τι φολιά κε δίνο με τιν πέτρα μια τυ πυλιύ, πυ μόλις τι γλίτοσε.

— Μα μίπος εκίνο έφτεγε, Βλάντικ;

— Κ' ίκσερα. τότε εγό, πιος ίτανε ο φτέχτις;—θιμομένος,

έφερε αντίριςι ο Βλάντιχ. Κι' άκςαφνα ςαν θιμίθικε για όςα ςινέβικαν κίνι τι μέρα, αμέςος ςίγιςε.

— 'Αβριο θα με διόχςονε απτο απόςπαςμα,—ςίντομα κςίγιςε το 'Αλκα.—Τιν όρα πο έπεζες πίςο απτο βράχο, ι Νάτκα με ίδε από πάνο.

— Μα ςι δεν κολιμπύςες, εςί μόνο έπλενες τι φανελίτςα!—παρακςενέφτικε ο 'Αλκα.

— Κε πιος το πιςτέβι;

— Να πις τιν αλίθια, ότι μόνο κςέπλενες,—κιτάζοντας το Βλάντιχ στο πρόςοπο, ταράχτικε ο 'Αλκα.

— Κε πιος από τόρα πιςτέβι τιν αλίθια-μυ;

— Ε, το λέγο εγό. Εγό, Βλάντιχ, τα ίδα όλα. 'Επεζα κε μαζί έβλεπα κιόλας.

— Μα εςί ακόμα ίςε μορέλι,—άρχιςε να γελάι ο Βλάντιχ.

Ο Βλάντιχ έπιαςε δινατά τον 'Αλκα απτο χέρι. Αναςτέναχςε κε ςοβαρά πια παρακάλεςε:

— 'Οχι, εςί καλίτερα ςόπα. Ιδεμί τιν παθένις κε ςι: γιατί τάμπλεχςες μαζί-μυ. Κε θα μυ χιροτερέπςις τιν κατάςταςι, γιατί ςε πίγα στι θάλαςα. Πάμε, 'Αλκα. Βρε, ςι! Κε πιος ςε γένιςε τέτιο μορέλι στον κόζμο;

Ο 'Αλκα ςόπαςε.

Κε τι δικί-μυ τι μαμά τι ςκοτόςανε στι φιλακί,—απάντιςε ανεπάντεχα ο 'Αλκα κε κίταχςε ίςια το ςαςτιζμένο Βλάντιχ με τα όχι ρύςικα μάτια-τυ.

Το απόςπαςμα πίγενε να διπνίςι δίχος τι Νάτκα. Ι Νάτκα έχαςε πολί όρα στο νοςοκομίο, περιμένοντας το γιατρό, πυ ίτανε απαςχολιμένος στο χιρυργίο.

Φάνικε πος ο Τόλκα δεν ίτανε κε τόςο άςχιμα: τρία χτιπίματα κε μια μικρί εκςάρθροςι. Ι Νάτκα φοβότανε μίπος θάνε χιρότερα.

Στιν επιςτροφί τιν φονάχςανε απτι βιβλιοθίκι. Εκί τις δίκςανε ίπυλα διο βιβλία με ςκιζμένα τα φίλα κε ένα με κομένι τι ζογραφιά. Για τα διο βιβλία ι Νάτκα δεν ίκςερε κε για το τρίτο ίπε στον κομςομόλο βιβλιοθικάριο, ότι λέι πςέματα κι' ότι ι ζογραφιά ίτανε κομένι ακόμα πριν να διαβαςτί το βιβλίο απτα πεδιά τυ αποςπάζματος. Ο βιβλιοθικάριος άρχιςε να μαλόνι, ι Νάτκα άναπςε κε φέβγοντας, στιν πόρτα για πίζμα τυ ιπενθίμιςε, το

πος έλοχε στο οχτοβρόπυλο Μπυμπιάκιν, αντίς βιβλίο για τα σπιτίσια ζόα, τιν εκλαικεβμένι αςτρονομία τυ Φλαμαριόν.

Πιναζμένι κε κυραζμένι έτρεχσε στο εςτιατόριο. Εκί προ πολύ τα ςικόςανε πια όλα, κε μίνανε διο ντομάτες κ' ένα κρίο βραζμένο αβγό.

Γίριςε στο απόςπαζμα, μα εκί, ςα να τόχανε επίτιδες, τιν περίμενε πια ι αποθικάριος.

— Πόςα μαντιλάκια χάςατε;—ρότιςε ι αποθικάριος τυ ρυχιζμύ, καθίζοντας αποφαςιςτικά δίπλα-τις τι Νάτκα κε κςεδιπλόνοντας τις ςιμιόςις-τις δίχος να βιάζετε.

— Πόςα;—αναςτέναχςε πικρά ι Νάτκα κι' άρχιςε μέςα-τις να μετράι ςτα δάχτιλα.—Βάςια!— φόναχςε τυ οχτοβρόπυλυ Μπυμπιάκιν, πυ έτρεχςε από ςιμά.—Τρέχα, φόναχςε τυς αρχιγύς τον κρίκον. Μόνο τι Ρόζα μι γιρέβις, αφτί ίνε κάτο. Κ' ίςτερα να μάθις: βρίκε ο Καράςικοφ το μαντίλι-τυ ίτε όχι; Οριζμένος ο χάχας, δεν το βρίκε.

— Εκίνος μ' έφτιςε χτες,—δίλοςε κατςυφιάρικα ο Βάςια— κε δεν πιγένο πια μαζί-τυ.

— Καλά μιν πας μαζί-τυ, τρέχςε τόρα. Σταθίτε κε θα ςας δίκςο στιν παράταχςι,—φοβέριςε ι Νάτκα. Κε, γιρίζοντας προς τιν αποθικάριο, κςακολύθιςε:

— Δε μας φτάνυν πια τέςερις πετςέτες. Γραβάτες χτες ακόμα ίχανε όλι. Χτες τα πεδιά βρίκανε στα χαμόκλαδα διο κςένα καπέλα, ένα μικρό μακςιλάρι κ' ένα πέτςινο ςαντάλι. Περιμένετε να γράφετε, Μάρτα Αντόλφοβνα, τόρα θάρθυν ι αρχιγί τον κρίκον, μπορί να μι μας φτάνυνε πια κε γραβάτες. Εγό δεν κςέρο τίποτα. Σίμερα όλι τι μέρα ίμε όλο φύρια.

Ι Νάτκα γίριςε κε ίδε, ότι τιν πιράζι αππο μανίκι ο 'Αλκα.

— Εςί τί θέλις;—ρότιςε όχι θιμομένα, μα κε όχι ολοςδιόλυ φιλοφρονιτικά, όπος ςινίθιζε.

— Κςέρις, τί ίνε;—χαμιλά, έτςι, πυ να μιν τ' ακύςι ι αποθικάριος τυ ρυχιζμύ, άρχιςε να λέι ο 'Αλκα.—Εγό ςε γίρεβα, γίρεβα... Κςέρις... Αφτός δε φτέι καθόλυ. 'Ιμυνα εκί ο ίδιος κε τα ίδα όλα.

— Πιός δε φτέι;—ρότιςε αφιριμένα ι Νάτκα κε δίχος να περιμένι να τον καλοακύςι, ίπε:—Ι διο ι χτεςινές φανελίτςες, Μάρτα Αντόλφοβνα, δεν ίνε καθόλυ δικές-μας. Εμίς ύτε κε πεδιά τέτια έχυμε. 'Ινε για μεγάλυς ανθρόπυς. Μπορί στο πρότο απόςπαζμα να βρεθύνε διο-τρις τέτιι. Στο δικό-μας... από πύ;

— Αφτός δε φτέι καθόλυ,—ακόμα πιο χαμιλά κε πιο ταραγμένα κςακολύθιςε ο 'Αλκα.—Εςί Νάτκα, άκυ-με... Απλός χτιπίθικε με το πεδάκι κε ίθελε ίςτερα να τιν κςεπλίνι. 'Ινε καλό πεδί, Νάτκα. Αφτός όλο περίμενε, περίμενε γράματα πυ να γράφυνε για τιν αδερφί-τυ. Τυς άλυς τυς αποφιλακίςανε, μα τιν αδερφί-τυ δεν τιν αποφιλακίςανε.

— Θα τυς δίκςο πος χτιπιύντε! Θα τυς δίκςο!—φοβέριςε μιχανικά ι Νάτκα.—Φίγε, 'Αλκα τί γιρέβις εδό; Λιπόν, Βάςια; Έρχυντε ι αρχιγὶ τον κρίκον; Τί ὲκανε ο Καράςικοφ;

— Εκίνος με μὺντςοςε, —παραπονέθικε κατςυφιάρικα ο Βάςια, μαζί-τυ πια άλο δεν πιγένο. Κε το μαντίλι-τυ πάλι δεν το βρίκε. Κε γο τον ίδα τόρα, πος ςκύπιςε τι μίτι-τυ με το χέρι.

— Καλά, καλά. Με ςας ίςτερα τα εκςετάζυμε. Διλαδί, Μὰρτα Αντόλφοβνα, δε φτάνυνε έκςι μαντίλια.

— Αφτός δε φτέι καθόλυ κε ςι ςκέφτεςε άςχιμα γι' αφτόνα, —καχιομένος πια κε μόλις κρατόντας τα δάκριά-τυ, άρχιςε να μυρμυρίζι ο 'Αλκα. — Κι' ίδιος μια φορά ςκέφτικε για τιν αδερφί-τυ: Κε τρελί τιν ίπε, κε λέρα τιν ίπε, μα κίνι δεν έφτεε καθόλυ. 'Ιςτερα πικράθικε. 'Ακυ-με μόνο, Νάτκα... Αφτός, ο Βλάντικ πλάγιαζε...

Τί λες Βλάντικ; Πιος ίνε λέρα; Πιος ςυ επιτρέπι να πας μαζί-τυ;—γίριςε απότομα κ' έτςι δίχος να κςεδιαλίνι τίποτα, ι Νάτκα τιν ίδια ςτιγμί επετέθικε ενάντια ςτον Ιόςκα, πυ, όπος τις φάνικε, ερχότανε αγάλια.

Αν ι Νάτκα δεν ίτανε τόςο ερεθιςμένι, αν γίριζε εκίνι τι ςτιγμί, θ' άκυε επιτέλυς τον 'Αλκα. Μα θιμίθικε κε γίριςε πια τότε, όταν δε ςτεκότανε πια πίςο-τις ο 'Αλκα.

Στι βραδινί παράτακςι ο 'Αλκα άκςαφνα δεν παρυςιὰςτικε. Πίγανε να δύνε ςτι ςκινί: μίπος αποκιμίθικε. 'Οχι, δεν ίτανε. Φονάκςανε απτιν ταρὰτςα. 'Οχι. δεν απαντύςε.

Τότε αρχίςανε να ανιςιχάνε κε να τρέχυνε, αρχίςανε να ροτάι ο ένας τον άλονα: πύ ίνε; πός κε πύ πίγε;

Σε λίγο αποδίχτικε, πος ο Καράςικοφ, πυ ςίμοςε κριφά ςτιν πόρτα ν' αφυγκραςτί το πος ο Βάςκα θα παραπονιότανε, πυ τον εμύντςοςε, άκςαφνα ίδε, ότι από ςιμά πέραςε τρεχάτος ο 'Αλκα με δάκρια ςτα μάτια. Μα όταν χαρύμενος ο Καράςικοφ έτρεκςε πίςοτυ, κε άρχιςε να φονάζι: «Κλαπςιάρι, μυρντάρι!» ο 'Αλκα ςταμάτιςε κε ςφεντὸνιςε τυ Καράςικοφ μια πέτρα έτςι δινατά, πυ ο Καράςικοφ δεν έτρεκςε παρακάτο κε τράβικςε πια να παραπονεθί

στι Νάτκα, μα μόνο το μετάνιοςε, γιατί ο Βάςκα Μπουμπιάκιν λίγο πριν παραπονέθικε γι' αφτόνα τον ίδιο.

'Ολα αφτά, βέβεα, τα μάθανε τα πεδιά κι' όχι ι Νάτκα. Τα πεδιά τιν ίδια ςτιγμί τα διιγιθίκανε βιαςτικά όλα στι Νάτκα. Τότε ι Νάτκα κάλεςε καμιά δεκαριά απτα μεγαλίτερα κε έκςιπνα πεδιά κε τα διέτακςε να ψάκςουν ς' όλα τα κοντινά λιβάδια, δρομάκια κε μονοπάτια κ' ι ίδια κάθιςε ςτο μπανκάκι κυραζμένι κε καταθλιμένι.

'Ακυε ςινχιζμένα κάτι τρομαγμένες λέκςις τυ 'Αλκα: «... Κ' εγό σε γίρεβα, ςε γίρεβα. Αφτός έλο γράμα περίμενε, περίμενε... 'Ακυ-με μόνο, Νάτκα...»

«Γιατί γίρεβε; Πιό γράμα;» καταλάβενε με δυςκολία. Κε κίνι τι ςτιγμί ςκέφτικε, ότι το καλίτερο ίνε να πάι να ροτίςι τον ίδιο το Βλάντικ. Μα κι' ο Βλάντικ πάλι κάπυ χάθικε πια.

« Καλά,—κακιομένι ςκέφτικε ι Νάτκα.—Καλά, κι' αφτά όλα θα τα θιμιθί άβριο».

Ο ένας πίςο απτον άλονα επιςτρέφανε ι απεςταλμένι. Κι' όταν, επιτέλυς, γ'ριςε ο τελεφτέος, ο δέκατος, ι Νάτκα βγίκε ςτιν ταράτςα κε, μπερδεβόμενι ςτο ςκοτάδι, έτρεκςε ςτο τρίτο ςόμα, για να τιλεφονίςι απ' εκί ςτον εφιμερέβοντα τις καταςκίνοςις.

'Οταν ανάπςανε πια ι φοτιές ανάμεςα ςτα χαμόδεντρα, όταν έφταςε πια το πρότο φανάρι, δίπλα-τις έτρικςε, θρύιςε κι' από κάπυ, κόβοντας το δρόμο-τις, κςεπετάχτικε ο Βλάντικ.

— Δε χριάζετε,—λαχανιάζοντας, ίπε, δε χριάζετε!...

— Τον βρίκες;!—φόνακςε ι Νάτκα. Πύ ίνε; 'Ινε πια ςτο ςπίτι; Στο απόςπαςμα;

— Μα τί θαρύςες!—απάντιςε χαμιλόφονα ο Βλάντικ. Κε κίνι τι ςτιγμί ι Νάτκα ίδε, τα μάτια-το τιν κιτάζανε με ανιχτό μίςος.

Δεν ίπε τίποτα άλο κε γίριςε. Τον φόνακςε δινατά κε τρομαγμένα, μα κίνος δεν τιν άκυςε κ' έφιγε. Δεν ίχε πια κανένα να φοβιθί από τόρα κ' ίςτερα.

'Οταν ι Νάτκα γίριςε, τις διιγιθίκανε, ότι ο Βλάντικ Νταςέφςκι βρίκε τον 'Αλκα διο χιλιόμετρα μακριά απτιν καταςκίνοςι, ςτο μικρό ςπιτάκι κάτο απτο βράχο, με τον πατέρα-το. Εκί κε έμινε ο 'Αλκα.

Ι Νάτκα πέραςε ςτο δομάτιό-τις κε κάθιςε. Αφιριμένι αφυνκραζότανε το ζυζυνιτό τις πεταλύδας γίρο ςτο λαμπιόνι, πάλι θιμίθικε τι Βέρα, πυ ετιμαζότανε για ινζενιέρος κε νά τόρα, μπορί, να φοράι τυς ςιδερένιυς «γάντςυς» ν' ανεβένι ςτα ςίρματα πάνο ςτο ςτιλάρι. 'Ιςτερα θιμίθικε τα τελεφτέα-τις θλιβερά μερόνι-

χτα: κε τιν Κατιύςκα με τι ςπαζμένι μίτι, κε τον Τόλκα με το χέρι-τυ, κε το Βλάντικ, κε τιν αποθικάριο τυ ρυχιζμύ με τις γραβάτες-τις, κε το βλάκα βιβλιοθικάριο με τις πςεφτιές-τυ ..Κι' απ' όλα αφτά ςτενοχορίθικε τόςο, πυ τις ίρθε να κλάπςι ακόμα

Ανεπάντεχα χτιπίςανε ςτιν πόρτα. Μπίκε ι εφιμερέβυςα κε ίπε ςτι Νάτκα, ότι θέλι να τι δι ο πατέρας τυ 'Αλκα.

Ι Νάτκα δεν κςιπάςτικε. 'Απλοςε μόνο γλίγορα το χέρι-τις ςτιν καράφα, μα ι καράφα ίτανε θερμί. Τότε περνόντας ςιμά ςτο λαβομάνο ίπιε γλίγορα κε λέμαργα απτιν κάνυλα κι' απτιν ταράτςα βγίκε ςτο πάρκο. Ι νίχτα ίτανε ςκοτινί, μα ι Νάτκα γνόριςε αμέςος τι φιγύρα τυ ανθρόπυ, πυ καθότανε ςτα ςκαλοπάτια τις πέτρινις ςκάλας.

Αλιλοχερετίςτικαν κε κυβεντιάζανε κίνι τι νίχτα πολίν όρα.

Τιν επόμενι το Βλάντικ δεν τον κάλεςε ύτε ο αρχιγός κε ύτε το ςιμβύλιο τις καταςκίνοςις.

Τιν άλι μέρα πάλι δεν τον καλέςανε.

Κι' όταν κατάλαβε, ότι έτςι κε δε θα τον καλέςυνε, ςίγιςε, αποτραβίχτικε κε όλο περπατύςε πρότα ολομόναχος, ςαν προςεχτικό λικάκι, πυ να-νά ίνε έτιμο να κςεπιδίςι κε να δίκςι τα δόντια-τυ.

Αλά επιδί δεν ίχε ςε πιόνα να δίκςι τα δόντια-τυ κ'ι ζοί ςτο απόςπαζμα τις Νάτκας για χαρά όλονε, πίγε καλά, μονιαζμένα κε χαρύμενα, ςε λίγες μέρες ιςίχαςε κε περιμένοντας όςπυ να γιάνι ο Τόλκα, κςόδεβε πολές όρες-τυ μες' ςτο ςκοπεφτίριο τις καταςκίνοςις.

Φερότανε τις Νάτκας με επιφιλαχτικότιτα κ' εβγένια. Μα μόλις δοκίμαζε ι Νάτκα να τυ μιλίςι, πος επιτέλυς ςινέβικε να βγάλι ο Τόλκα το χέρι-τυ, ο Βλάντικ ςόπενε, βρίςκοντας κάπια πρόφαςι, πυ ςτο ςόφιζμά-τυς ίτανε απαράμιλος τεχνίτις.

Κι' ακόμα εκίνο πυ διέκρινε ι Νάτκα, ίτανε το πος αφτό το αφθάδικο πεδάκι με τέτιο ζίλο κι' απαρατίριτα φίλαγε παντύ τι χαρύμενι πεδιακίςια ζοί τυ 'Αλκα. 'Ετςι, λίγες μέρες πριν, γιρίζοντας απτον περίπατο, ι Νάτκα ρότιςε αφςτιρά τον 'Αλκα, πυ έβαλε το κενύργιο κυτί για τα μαμύδια κε τις πεταλύδες.

Ο 'Αλκα κοκίνιςε κι' απάντιςε ολοςδιόλυ αβεβέοτα, ότι, φ έ ν ε τ ε πος το κςέχαςε ςτο ςπίτι. Κ' ι Νάτκα τυ απάντιςε πολί βεβεομένα, ότι, φ έ ν ε τ ε πος πάλι κςέχαςε το κυτί κάτο απτα χαμόδεντρα ίτε ςτο ριάκι. Μα οςτόςο, όταν γιρίςανε ςτο ςπίτι, το μετάλινο κυτί με το δίχτι βριςκότανε πάνο ςτο ντυλαπάκι δίπλα ςτο κρεβάτι τυ 'Αλκα.

Ι ςαςτιζμένι Νάτκα ίτανε έτιμι να πιςτέπςι πια, πος έκανε

λάθος, αν δεν πρόσεχε ολοσδιόλυ άθελα το θριαμβεφτικό βλέμα τυ λαχανιαζμένυ Βλάντικ.

Κ' ι κατασκίνοσι ετιμαζότανε για τι νέα γιορτί. Προ πολύ ριχένανε πια τα χαντάκια, πρασινίσανε ι δεξαμενές, σπάσανε τα σαντριβάνια κε στεγνόσανε τα χαρύμενα ριάκια. Ακόμα κε το μπάνιο με το ντυς το κλιδόσανε κε τ' ανίγανε μόνο για μισί ίτε για μια όρα το βράδι.

Τελιόνανε κ' ι τελεφτέες βιαστικές δυλιές, κε ίστερα από τρις μέρες ολόκλιρος χίμαρος κρίο φρέσκο νερό απτα βυνά έπρεπε να πλιμιρίσι στιν κατασκίνοσι.

Ο Σεργέι γίρισε νορίς, κ' ι γριά-φίλακας ίπε, ότι πάνο στο τραπέζι-τυ έχι ένα τιλεγράφιμα.

Δεν περίμενε από πυθενά κανένα σπυδέο τιλεγράφιμα κε γι' αφτό πρότα έβγαλε το πυκάμισο, νίφτικε, έκανε τσιγάρο κε τότε άνικσε το τιλεγράφιμα.

Το διάβασε. Κάθισε. Το ξαναδιάβασε κι' άρχισε να σιλογιέτε. Το τιλεγράφιμα δεν ίτανε μεγάλο κε σάμπος όχι κε τόσο ακατάλιπτο. Ι έννια τυ τιλεγραφίματος ίτανε, ότι τον διατάζανε να ίνε έτιμος να διακόπσι οπιαδίποτε στιγμί τιν άδιά-τυ κε να γιρίσι στι Μόσχα. Μα ο Σεργέι κατάλαβε το τιλεγράφιμα κι' άκσαφνα επεθίμισε πολί να δι τον 'Αλκα. Ντίθικε κε πίγε στιν κατασκίνοσι.

Κίνι τον όρα τα πεδιά διπνύσανε, κι' ο Σεργέι κάθισε σε μια πέτρα πίσο απτα χαμόδεντρα, περιμένοντας πότε θα γιρίσυν απτο εστιατόριο.

Πρότα περάσανε διο, χορτάτι, σιοπιλί. 'Ετσι κε δεν προσέκσανε το Σεργέι. Κατόπι πέρασε ένα ολόκλιρο τσύρμο. 'Ιστερα ακόμα, από μακριά ακυστίκανε μαλόματα, φονές, κε στο λιβαδάκι τρέκσανε τρις: τα οχτοβρόπυλα, ο Μπυμπιάκιν κι' ο Καράσικοφ, πυ προπολύ τα τεριάκσανε πια, κε μαζί-τυς ι ζβέλτα μπασκίρα Εμινέ. 'Ολι-τυς βαστύσανε απ' ένα μεγάλο κόκινο μίλο.

Πέφτοντας πάνο στον άγνοστο άνθροπο, ο Καράσικοφ, πυ τάχασε, έριξε κάτο το μίλο, πυ τάρπακσε μονομιάς ι επιτίδια Εμινέ.

— Κατσίκα! Κατσίκα! Δόσ-το, εμένα! Βάσκα, πιάστινα,—φόνακσε δινατά ο Καράσικοφ, με αγανάχτισι κιτάζοντας το σίντροφο, πυ σταμάτισε πσίχρεμα.

— Φτάσε-με!—τραβλίζοντας φόνακσε ι Εμινέ, ριχνοπιάνον-

τας επιτίδια το δαρί μίλο.—Ί, ανόιτε...Νά!—φόναχςε θιμομένα, ρίχνοντας το μίλο στα χορτάρια. Κι' άχςαφνα γιρίζοντας προς το Σεργέι, χαμογέλαςε πονιρά κε τΰριχςε το μίλο-τις. Νά!—Κ'ι ίδια αχόμα από μαχριά φόναχςε δινατά:—'Ιςε τυ 'Αλχα;...Νε! Φάγε! —Κε μι βρίςχοντας άλες λέχςις, τίναχςε το χεφάλι κ' έφιγε τρεχάτι.

— Χτες ο 'Αλχα έχιςε νερό πάνο στιν 'Εμχα,—ςιχοφάντιςε θριαμβεφτιχά ο Καράςιχοφ.—Κε τυ Βάςχα Μπυμπιάχιν τυ τράδιχςε τ' αφτί.

— Μα πός δεν τον χτιπάτε;—ρότιςε με περιέργια ο Σεργέι.

Ο Καράςιχοφ άρχιςε να ςιλογιέτε.

— Τον 'Αλχα δεν πρèπι να τον χτιπάνε,—εχςίγιςε αφύ, ςιόπιςε λίγο.—Ι μιτέρα-τυ ίτανε χαλί.

— Από πύ το χςέρετε, πος ίτανε χαλί;

— Το χςέρυμε,—απάντιςε ςίντομα ο Καράςιχοφ.—'Ινε αλίθια, Βάςχα, ότι μας διιγότανε ι Νάτχα;—Κè, αφύ ςόπαςε λίγο, πρόςθεςε: — Κι' όταν ο Βάςχα ίθελε να τον χτιπίςι, εχίνος ςτριμόχτιχε στον τίχο, έχοπςε μια τςυχνίδα χι' άρχιςε να τον αποχρύι. Για δοχίμαςε να ςιμόςις, το βλέπις πος τα πόδια-ςυ ίνε γδιμνά.

Ο Σεργέι άρχιςε να γελάι.

Κάπυ ςιμά στο γίπεδο τυ δόλει-μπολ αντίχιςε το αχολοιτό τις μπάλας, κε τα πεδάχια τρέχςανε χατ' εχὶ.

'Ιςτερα ςιμόςανε: ι Νάτχα, κε χατόπι-τις ο 'Αλχα κ' ι Κατιύςχα Βοςτρετςόβα, πυ ςέρνανε πίςο-τυς με το ςχινί ένα μιχρό φορτιγό αφτοχίνιτο, πυ ος πάνο ίτανε γιομάτο από μίλα, αχλάδια κε δαμάςχινα.

— Τα πεδιά-μας το φορτόςανε στο δίπνο. Κε νά πυ το χυδαλάμε,—χςίγιςε ο 'Αλχα.—Σινόδεπςέ-μας, πατερύλι, ος το απόςπαζμα κ' ίςτερα πάμε μαζί να διαςχεδάςυμε.

Το φορτιγό αφτοχίνιτο χςεχίνιςε, χι' ο Σεργέι με τι Νάτχα αχολυθύςανε.

— Φένετε, πος αφτές τις μέρες θα τον πάρο μαζί στι Μόςχα,—αναχίνοςε απρόθιμα ο Σεργέι.—'Ετςι χριάζετε,—απàντιςε στο θαβμαζμένο βλέμα τις Νάτχας.—'Ετςι χριάζετε Νατάςα.

— Γάνιν!—με αποφαςιςτιχότιτα ρότιςε ι Νάτχα.—Δε μυ λες, ο 'Αλχα χαμιά φορά ίδε τι μιτέρα-τυ; Τιν ίδε, βέδεα... μα τι θιμάτε χαλά;

Τράνταχςε το φορτιγό αφτοχίνιτο, πέςανε διο μίλα κε χατραχιλίςανε στο δρομάχι. Ο 'Αλχα, αφύ γίριςε γλίγορα χίταχςε τον πατέρα-τυ.

Ο Σεργέι έςκιπςε, μάζεπςε τα μίλα, τάδαλε στιν κάςα τυ αφτοκίνιτυ κε, ςα νάκανε μομφί, ίπε:

— Μα πός κάνις έτςι, ςοφέρ; Να φρενάρις κανονικά, γιατί μπορίς να ςπάςις κανένα γρενάζι κι' ακόμα να αναποδογιρίςις τι μιχανί.

Φτάςανε στο ςπίτι. Ο Σεργέι ίπε, πος θα κρατίςι λίγο τον 'Αλκα. Ο 'Αλκα όμος γίριςε μόνο στιν όρα τυ ίπνυ.

Ι Νάτκα τον κςέντιςε, τον έβαλε στο κρεβάτι κε, αφύ ςκέπαςε το αμπαζύρ με το μαντίλι, άρχιςε να διαβάζι το γράμα πυ μόλις πίρε ςίμερα.

Ι μιτέρα έγραφε με ανιςιχία, ότι μεταθέτονε τον πατέρα για δυλιά στις ικοδομές στο Τατζικιςτάν κι' ότι ςε λίγο όλι-τος πρέπι να φίγυν. Ι μιτέρα ανίςιχι, παρακαλύςε θερμά τι Νάτκα νάρθι νορίτερα κε ιδοπιύςε, ότι ο πατέρας-τις τα ςιμφόνιςε με τιν επιτροπί τις πόλις, κι' αν ι Νάτκα θελίςι, θα τιν αφίςυνε να φίγι μαζί με τιν ικογένιά-τις.

Αντίθετα εςθίματα κιρίεπςαν τι Νάτκα. 'Ιθελε να ίνε κ' εδό ος το τέλος τις προθεζμίας τις άδιας, κι' ακόμα περιςότερο, πυ ο οδιγός τυ αποςπάζματος Κορτςαγάνοφ γινότανε πια καλά.

Τιν τραβύςε δινατὰ κε τιν καλύςε το μακρινό κε μιθόδικο Τατζικιςτάν. 'Ιτανε παράκςενο ν' αφίςι τιν πόλι, πυ θιμότανε από τα πρότα πεδικά-τις χρόνια. Κ' ίτανε κάπος ανίςιχα κε χαρύμενα νάνιοθε, ότι αφτὶ ι ζοὶ κςετιλίγετε κε ςκορπιέτε απ' όλυς τυς δρόμυς-τις. Μίπος ίτανε προπολύ: ο μπάρμπας... ι παπάχα, το ςπαθί τυ μπάρμπα πίςο απτιν πέτςκα... Ι μιτέρα με τι δεργίτςα. Μιπος ίνε κερός πυ ίτανε στο πιονέρικο απόςπαςμα... Ι ίδια πιονέρα. 'Ιςτερα στο ςοβιετικό-κοματικό ςκολιό. Κι' άκςαφνα ένας χρόνος, άλος χρόνος, κε μονομιάς ίδρε τα δεκαενιά.

Τις φάνικε, πος μες'το δομάτιο ίνε πνιχτικά κε, τεντόνοντας το δίχτι άνικςε φαρδιά το παράθιρο.

Γίριςε, ίδε, ότι ο 'Αλκα ακόμα δεν κιμάτε, μα πλαγιάζι μ' ανιχτά τα μάτια, πυ δεν ίτανε καθόλυ νιςταγμένα.

— Τί κάνις; Κιμίςυ, μικρὲ,—τυ επετέθικε ι Νάτκα.

— Εμίς ςίμερα με το μπαμπὰ ανεβίκαμε στο πςιλό βυνό. Ο μπαμπάς ανέβικε κε κυβάλιςε κε μένα. Μ' ανέβαςε πςιλά. Τίποτα δε φένετε, μόνο θάλαςα κε θάλαςα. Τον ροτό: «Μπαμπά, μα ςε πια μεριά ίνε κίνο το μέρος, όπυ ὶτανε ι μιτερύλα-μας;». Εκίνος ςκέφτικε κε έδικςε: «Να ςε κίνι τι μεριά». Κίταζα, κίταζα, όλο το ίδιο μόνο μια θάλαςα. Ρότιςα: «Μα ςε πιά μεριά ίνε ι φιλακί πυ βρίςκετε ι Βλάντα τυ Βλάντικ;». Εκίνος ςκέφτικε κε

έδικσε: «Νά σε κίνι τι μεριά». 'Ιτανε θαβμασια, αλίθια, Νάτκα;

— Μα τί θαβμάσια ίτανε, 'Αλκα;

— Κε σε κίνι τι μεριά... κε στιν άλι μεριά! — ίπε παρατα-μένα ο 'Αλκα. — Παντύ! Θιμάσε, όπος στο παραμίθι-μας, Νάτκα; — κσακολύθισε ζοιρά. — Ο μπαμπάς-μυ ίνε ρύσος, ι μάνα-μυ ρυμάνα, μα εγό τί ίμε; Για μάντεπσέ-το.

— Εσί;.. Εσί ίσε σοβιετικός. Κιμίσυ 'Αλκα. κιμίσυ, — άρχισε να λέγι γλίγορα ι Νάτκα, γιατί τα μάτια τυ 'Αλκα κάπος λαμ-πσανε πολί ζοιρά.

Τον 'Αλκα δεν τον έπερνε ο ίπνος. Ι Νάτκα κάθισε σιμά-τυ στο κρεβάτι-τυ, τον τίλικσε με τιν κυβέρτα κε τον πίρε στα χέρια.

— Κιμίσυ, 'Αλκα. Θέλις να συ πο ένα τραγύδι;

Στριμόχτικε στιν ανκαλιά-τις, σίγισε, τον πίρε ο ίπνος κ' ι Νάτκα τυ σιγοτραγύδισε ένα απλό, νανυριστικό τραγυδάκι, εκίνο το ίδιο πυ τις τραγυδύσε ι μιτέρα-τις ακόμα στα πρότα-πρότα χρόνια τις πεδικίς ιλικίας-τις, πυ σχεδόν δεν το θιμότανε.

Πλέανε τα καραβάκια
με τα όμορφα πεδάκια
Κ' ίτανε ο υρανός
Κσάστερος κε γαλανός.

Εκίνι τι στιγμί ο 'Αλκα στριφογίρισε. 'Ανικσε ανεπάντεχα τα μάτια κ' ένα εφτιχιζμένο χαμόγελο χάιδεπσε το ολοκόκινο πρό-σοπό-τυ.

— Κσέρις, Νάτκα; — σφιχτανκαλιάζοντάς-τινε, ίπε χαρύμενα ο 'Αλκα. — Κι' όμος ίδα μια φορά τι μαμά-μυ. Τιν ίδα πολές μέρες... Ολόκλιρι βδομάδα.

— Πύ; — μι μπορόντας να βαστάκσι, ρότισε γλίγορα ι Νάτκα.

Ο 'Αλκα σόπασε, το χαμογελαζμένο πρόσοπό-τυ άρχισε να δίχνι κατεργαριά, τα μάτια-τυ λάμπσανε κε κύνισε σιγά το κεφάλι-τυ.

— 'Οχι, δεν το λέγο... Αφτό με το μπαρμπά-μυ τόχυμε πολεμικό μιστικό.

Γέλασε στριμόχτικε στον όμο-τις κ' ίστερα, όταν τον έπερνε πια ο ίπνος ολοσδιόλυ, προιδοπίισε σιγανά:

— Κίτα... Κ' εσί να μιν το πις σε κανένα.

'Ιστερα απτο γέβμα στιν κατασκίνοσι ίρθε ο Ντιαγιλέφ να πάρι απτιν αποθίκι βίδες κε καρφιά. Ο Σεργέι διέτακσε ίστερα

απτιν παραλαβί να τον καλέσι ο Ντιαγιλέφ για να πάνε στι λίμνι μαζί.

Το ;κοπεφτίριο τις κατασκίνοσις βρισκότανε πάνο στιν ακρογιαλιά, ίσια-ίσια με τον αμαξιτό δρόμο. Ο Σεργέι έστριψε προς το σκοπεφτίριο.

Μόλις τέλιοσε ι απογεβματινί ανάπαψι κε γι' αφτό στο σκοπεφτίριο ίτανε λίγα πεδιά, κάπυ οχτό. Ανάμεσα σ' αφτά ίτανε ο Βλάντιχ κι' ο Ιόσκα.

Ο Σεργέι στεκότανε παραπέρα παρακολυθόντας με το βλέμα το Βλάντιχ. 'Οταν ο Βλάντιχ σίμοσε το διάφραγμα, το πρόσοπότυ λιγάκι χλόμιασε, τα γκρίζα μάτια-τυ καμίανε, κι' όταν πιροβολύσε, τα χίλια-τυ ανατριχιάζανε κε συφρόνανε, σα να έριχνε σε εχτρό πυ κριβότανε πίσο απτο στόχο κ' όχι στον ίδιο το στόχο.

Πιροβολύσε με όπλο μικρίς ολκίς από απόστασι πενίντα μέτρα.

— Τριανταπέντε,—παρατόντας το όπλο κε γιρίζοντας προς τον Ιόσκα, ίπε ίσιχος ο Βλάντιχ.—Στιχιματίζο σ'ότι θέλις, πος δε θα χτιπίσις ύτε κε τα τριάντα.

— Τριάντα χτιπό,—αφύ ταλαντέφτικε, αποφάσισε ο Ιόσκα.

— Μορέ! Λιπόν, δοκίμασε.

Ο Ιόσκα σα νάφτεγε κίταξε τυς σιντρόφυς κε πίρε το όπλο. Ετιμαζότανε να πιροβολίσι περισότερο κερό, σκόπεβε πιο αργά κε γιομίζοντας ίστερα από το ρίξιμο, κατάπινε το σάλιο-τυ, σα να στέγνοσε το λαρίνκι.

Κι' όμος πέτιχε τυς τριάντα στόχυς.

Κίνι τιν όρα σίμοσε το Σεργέι ο Ντιαγιλέφ.

— Κυτό κεφάλι!—ίπε φυρκιζμένος, χτιπόντας με το δάχτιλο το μέτοπό-τυ.—Μόνος-μυ έφιγα, μα τιν απόδιξι παραλαβίς τιν ξέχασα στο γραφίο. Ιπογράψτε-μυ μια άλι απόδιξι κε σα γιρίσυμε, τότε θα σχίσο τιν παλιά.

— Θα πετίχο σαράντα,—δίλοσε βεβεομένα ο Βλάντιχ κε πίρε λαφριά απτα χέρια τυ κοκινιζμένυ Ιόσκα το όπλο.—Δεν κάνο λιγότερα απτα σαράντα,—δίλοσε σταθερά, εσθανόμενος, πος καλά κε σα να τον ιπακύι έστροσε το όπλο στον όμο-τυ.

— Εγό δε μπορό να πετίχο σαράντα,—μαρτίρισε ο Ιόσκα.—Εμένα ίστερα απτιν τρίτι βολί κυράζετε το χέρι-μυ.

— Μα σι μι σκοπέβις ολόκλιρι όρα,—σιμβύλεψε ο Βλάντιχ. Κε ανεβάζοντας το κοντάκι, με τιν πρότι βολί πέτιχε τα δέκα.

Τα πεδιά τσιτόσανε κι' αρχίσανε να χαμογελάνε.

—Μα ςι μι ςκοπέβις ολόκλιρι όρα,—επανέλαβε ο Βλάντικ κε πάλι πέτιχε τα δέκα.

Στιν τρίτι βολί, κςαναγιομίζοντας το όπλο, ο Βλάντικ, που θριάμβεβε, έρικςε ένα πεταχτό βλέμα στο Σεργέι.

Κίνι τι ςτιγμί ςα να τον τραβοχόπιςε κάπιος. Κάπος αδέκςια κε ςα με κςένι φονί φόναχςε, πάτιςε παράκερα τι ςκανδάλι, κε το τέταρτο βόλι ςφιρίζοντας έφιγε ολοςδιόλου όκςο απτο ςτόχο.

— Τα χάλαςες! Τι κάνις; Τί κάνις;—αρχίςανε να πςιθιρίζουν κε να κουνιούντε τα πεδιά.

Ο Βλάντικ κςαναγιόμιςε βιαςτικά. Σκόπεβε πια πολίν όρα. Τα δάχτιλά-του τρέμανε κε το στόχαστρο χοροπιδούςε.

—Ε, διάρι!—φόναχςε απογοιτεμένα κάπιος, όταν έρικςε ο Βλάντικ.

Ο Βλάντικ παραμέριςε το όπλο, κε δίχος να πι τίποτα, τράβιχςε παραπέρα.

Ο Σεργέι λιπίθικε το Βλάντικ, που τάχαςε.

— Μι θιμόνις,—τον ιςίχαςε, πιάνοντας το χέρι-του.—Πιροβολάς καλά. Μόνο που δεν έπρεπε να γιρίςις.

— Όχι,—απάντιςε θιμομένα ο Βλάντικ.—Δεν ίνε καθόλου έτςι.

Περάςανε κάμποςα βίματα στιν ακρογιαλιά ςιοπιλί. Ο Βλάντικ ανάςενε βαριά.

— Εγό το κςέρο,—ίπε σταματόντας,—εςίς μεςολαβίςατε κε με ιποςτιρίκςατε μπροστά ςτι Νάτκα. Μιν επιμένετε, εγό το κςέρο καλά.

— Εγό δεν επιμένο, μα δε μεςολάβιςα. Τις ίπα μόνο κίνο, που μου ίπε ο Άλκα. Κε τον Άλκα, Βλάντικ, τον πιςτέβο πολί.

— Κ'εγό το ίδιο,—ο Βλάντικ έγλιψε τα ςτεγνομένα χίλια-του. Κε μιν κςέροντας πος ν'αρχίςι, κλότςιςε το πετράκι, που τύτιχε στα πόδια.

— Πιος ίνε αφτός που ςας ςίμοςε προ ολίγου;

— Τόρα; Ίνε ο ανότερος αρχιεργάτις. Κε γιατί ςου χριάςτικε, Βλάντικ;

Ο Βλάντικ κόμπιαςε.

— Μα αφού ίνε αρχιεργάτις, γιατί τότε κρίβι όπλα; Γιατί; Γι' αφτόνα εγό με τον Τόλκα λίγο έλιψε να ςας ςκοτόςουμε. Γι' αφτόνα ο Τόλκα έβγαλε το χέρι-του. Γι' αφτόνα τόρα έχαςα στο στόχο. Με τρις βολές πέτιχα τα τριάντα. Άκςαφνα βλέπο... Τί; Πιος ίνε αφτός; Από πού; Βέβεα, μια απότιχα... άλι απότιχα κι'

αν γίριζα αμέσος θ'αποτίχενα κε τα πέντε. Μα μίπος τον περίμενα εδό;

— Στάσυ, στάσυ, κε μι φονάζις,—σταμάτισε το Βλάντικ ο Σεργέι.—Πιος με σκότοσε; Πιό όπλο; Πιος κρίδι; 'Ελα δο, κάθισε.

Καθίσανε σε μια πέτρα.

— Θιμάστε, όταν πιγένατε καβάλα κε δόσατε σε διο πεδάκια ένα σιμίομα για τον αρχιγό τις κατασκίνοσις;

—Λιπόν;

— 'Ιμασταν εμίς, εγό κι' ο Τόλκα. Στον πίργο, ι τρελί, βγέναμε... Θιμάστε πυ μια φορά πιγένατε, άκσαφνα δίπλα-σας πιροβολίσανε; Εσίς φονάκσατε κι' απτα χαμόδεντρα πιροβολίσατε.

— Δεν πιροβόλισα στα χαμόδεντρα, μα στον αέρα.

— Το ίδιο κάνι! 'Ιμασταν εμίς, εγό κι' ο Τόλκα. Ο Τόλκα πιροβόλισε άθελα. Κ'ίστερα το στρίψαμε κε φέβγοντας ο Τόλκα έπεσε στιν κατιφοριά κε χτίπισε.

— Κε το όπλο; Από πύ πίρατε το όπλο;

— Το όπλο κι' ακόμα κάτι μπόγυς κε μια κασελίτσα τάκριψε αφτός ο μπάρμπας στο λάκο κάτο απτον πίργο. Στριφογιρνύσαμε εκί κε τιχέα πέσαμε πάνο.

— Πιος μπάρμπας; Μπορί νάτανε άλος; Μπορί να μιν ίτανε αφτός καθόλυ;—κσαναροτύσε επίμονα ο Σεργέι.

— Αφτός ο ίδιος. Εμίς με τον Τόλκα καθόμασταν δίπλα εκί απάνο. Με σκότιζε τα μιαλά,—φυρκιζμένος πρόσθεσε ο Βλάντικ.—Γίρισα, βλέπο ίτανε εκίνος. Από πύ, σκέφτυμε; Μπορί να ίρθε για το όπλο; Μια κε τόστριψε.

— Κε το όπλο πύ ίνε;

— 'Ινε εκί...κάπυ στο δάσος κάτο απτον γκρεμό,—τέλιοσε άθελα πια ο Βλάντικ.—Αν χριάζετε, πάμε, θα μπορέσυμε να το βρύμε.

— Βλάντικ,—παρακάλεσε βιαστικά ο Σεργέι, σαν ίδε τον Ντιαγιλέφ, πυ ερχότανε.—Εσί τρέχα στο σκοπεφτίριο. Τόρα έρχομε κ' εγό. 'Ιστερα πέρνυμε μαζί-μας τον 'Αλκα κε πάμε να σεργιανίσυμε. Κ' εκί σινάμα βλέπυμε όλα κε τα ψάχνυμε.

Ανεπάντεχα για όλυς τιν άλι μέρα αρεστάρανε τον Ντιαγιλέφ κε το Σαλίμοφ. Γίνικε φανερό πος δυλέβανε μαζί. Ο Σαλίμοφ έκλεβε τυς τάταρυς, ο Ντιαγιλέφ τάκριβε κ' ίστερα τα μιραζόντανε. Κι' όταν ίρθε ο Σεργέι κε θέλισε να εκσετάσι τυς καταλόγυς

τον πλιρομόν κε τις αποδίκςις, ο ςτοχαςτικός Ντιαγιλέφ αμέςος έκλεψςε τον εαφτό-τυ, μαζί το όπλο, το αδιάβροχο κε όλα τα χαρτιά.

'Οταν τυς αρεςτάρανε, ο Σαλίμοφ ςόπενε κε δε μάλονε, μα ο Ντιαγιλέφ φόναζε, έβριζε, φοβέριζε, ότι ο θεός βλέπι τιν αλίθια κι' ότι ο ινζενιέρος ότι κε να κάνι θα το κςεπλιρόςι.

Το μεςιμέρι ανίκςανε πανιγιρικά τις δεκςαμενές κε χίμαρι από κρίο νερό πλιμιρίςανε απτο βυνό προς τιν καταςκὶνοςι.

Το βράδι ςτιν κάτο δεκςαμενί τυ πάρκυ, όπυ διοχετέπςανε όλο το πρότο, ακόμα θολό νερό, ςεργιανύςανε με τις βάρκες.

Τιν άλι μέρα πιτςιλάγανε όλα τα ςαντριβάνια, λαμποκοπύςανε ι καθάριες δεκςαμενὲς, κάτο απτα ντυς ςκορπύςανε απελπιςτικά κςεφονιτά. Κι' ο αφςτιρὸς Γέικα, πυ κάμποςες πια φορές τον πιτςιλίςανε απτα παραθιράκια, ποτίζοντας με γενεοδορία τις ςκονιζμένες νκαζόνες, μυρμύριζε δίχος να θιμόνι καθόλυ:

— Λιπόν, φτάνι. Να μιν κόπςο καμιά τςυκνίδα κι' απτο παράθιρο ζεματίςο τα γδ'μνά-ςας. Για δες τι ςερπετός κόζμος πυ ίνε!

'Οπυ κε να παρυςιαζότανε αφτό το μικρό πεδάκι με τα μάβρα μάτια, ίτε ςτο λιβαδάκι ανάμεςα ςτα ακςένιαςτα οχτοβρόπυλα, ίτε ςτο λιβάδι, όπυ τρέχανε άγρια πέζοντας τυς κοζάκυς κε λιςτές τα ριπςοκίνδινα παλικάρια, ίτε ςτο γίπεδο τυ βόλει-μπολ, όπυ με έκςαπςι πέζανε τι μπάλα ι ενίλικι κομςομόλι,—το χερόντυςαν παντύ.

Κι' αν τίχενε κανένας κςένος, άγνοςτος να το ςπρόκςι, ίτε να το παραμερίςι, ίτε να μιν τ' αφίςι ν' ανέβι πάνο ςε πςιλό μέρος, απ' όπυ μπορύςε να τα δι όλα, τον τέτιο άνθροπο πάντα τον ςταματύςανε κε τυ λέγανε τριφερά:

— Τί, τρελάθικες; Μα αφτός ίνε ο δικός-μας ο 'Αλκα.

Κ' ίςτερα προςθέτανε χαμιλόφονα ακόμα κάτι, πυ έκανε τον απρόςεχτο, αδέκςιο, μα άκακο άνθροπο να κοκινίςι κε να ρίκςι ένα βλέμα φτέχτι πάνο ς' αφτό το πεχνιδιάρικο πεδάκι, πυ τ' αγαπύςανε όλι.

Από όρα ςε όρα ο Σεργέι περίμενε τιλεγράφιμα. Αλά πέραςε μια μέρα, πὲραςε άλι, μα το τιλεγράφιμα όλο κε δεν ερχότανε. Κε απελπίςτικε πια, ότι έτςι κε δε θα πάρι τιλεγράφιμα κε τον ιπόλιπο κερό τις άδιάς-τυ θα τον περάςι με τον 'Αλκα ίςιχα κε έφθιμα.

Βράδιαζε πια, όταν ο Σεργέι κι' ο 'Αλκα ίτανε κςαπλομένι

στο λιβαδάκι κε περιμένανε τι Νάτκα, πυ ίτανε πια λέφτερι, γιατί ο πιονεροδιγός Κορτσαγάνοφ έγινε ολοςδιόλυ καλά κε γίριςε στο απόςπαζμα.

Αλ' όμος ι Νάτκα κάπος αργοπόριςε.

Ίτανε κςαπλομένι στο θερμό μιροδάτο λιβάδι κε, αφυνκραζότανε το τερέτιζμα τον αναρίθμιτον πυλιόν, κ' ι διό-τυς ςοπένανε.

— Μπαμπά,—πιράζοντας τον πατέρα-τυ απτον όμο, ρότιςε ο 'Αλκα,—ο Βλάντιχ λέι, ότι τριπίςανε με τα βόλια το αεροπλάνο ενός αεροπόρυ. Τότε ο αεροπόρος πίδιςε, πετυςε, πετυςε κι' όλος κατέβικε ίςια στα χέρια τον άςπρον. Μα γιατί τότε πίδιςε;

— Φένετε δεν ίκςερε, ότι θάπεφτε στα χέρια τον άςπρον, 'Αλκα.

— Κι' αν τόκςερε!

— Ε, τότε θα ςκεφτότανε, ότι θα μπορέςι να τυς κςεφίγι ίτε να τυς αποκρύςι.

— Δεν τυς απέκρυςε,—λιπιμένος αναςτέναχςε ο 'Αλκα.— Ο Βλάντιχ λέι, ότι ς' εκίνο το μέρος, όπυ βαςανίζανε κε ςκοτόνανε τον αεροπόρο, ίνε τόρα ένας πίργος απ' όπυ πιδύνε τα πεδιά με τ' αλεκςίπτοτα. Εςί, όταν ίςυνα στον πόλεμο πίδιςες πολές φορές;

— Όχι, 'Αλκα, δεν πίδιςα καμιά φορά. Σε μας ο πόλεμος δεν ίτανε τέτιος, πυ να ίχαμε αλεκςίπτοτα.

— Μα εμίς τί λογιό πόλεμο θάχυμε;

— Εςίς, μπορί ακόμα να μιν έχετε κε κανένα πόλεμο.

— Κι' αν θάχυμε;

— Ε, τότε θα μεγαλόςις κε θα δις μόνος-ςυ. Εςί, 'Αλκα, γιατί θιμίθικες τον αεροπόρο;

— Απτο παραμίθι. Θιμάςε ςαν ςιδεροδέςανε το Μαλτςίς κε χλόμιαςε, κε πάλι δε μπορέςανε να τυ πάρυνε τίποτα με τα βάςανα.

Ο 'Αλκα ςικόθικε απτα χορτάρια κε παρακάλεςε:

— Πάμε, μπαμπά. Τι Νάτκα τιν τιχένυμε στο δρόμο. Κάτο απτο προςκέφαλό-μυ έχο κριμένα διο κυφέτα, θα δόςο κε ςας από μιςό. Μόνο μιν τις λες, πος ίνε κάτο απτο προςκέφαλό-μυ, γιατί ςε μας εδό μαλόνυνε για τέτια πράματα.

Κατεβίκανε στο μονοπάτι κε κατά μάκρος τυ φράχτι, πυ ίτανε φτιαζμένος από ανκιλοτό ςίρμα κε χόριζε το πάρκο απτον αμακςιτό δρόμο πίγανε προς το ςπίτι.

Σαν απομακρινθίκανε αρκετά μακριά, ο Σεργέι κατάλαβε πος κςέχαςε τα τςιγάρα-τυ στο λιβαδάκι.

— Να πας να τα φέρις, 'Αλκα,—παρακάλεςε,—θα ςε περιμένο εδό. Τρέχα ίςια, μέςα απτα χαμόδεντρα. 'Ιςε μικρός κε περνάς έφκολα.

Ο 'Αλκα βύτικςε στο δάςος.

— Αύ! Πύ ίςαςτε;—ακύςτικε από μακριά ι φονί τις Νάτκας.

— Ου-υ! Εδό!—απάντιςε φοναχτά ο Σεργέι.—Εδό, Νάτάςα!

Στο άκυζμα τις φονίς-τυ απτα χαμόδεντρα απτο μέρος τυ δρόμυ κςεπρόβαλε κάπιο κεφάλι, κι' ο Σεργέι γνόριςε τον αδερφό τυ Ντιαγιλέφ. 'Ιτανε πάλι πολί μεθιζμένος, μα βαςτιότανε στα πόδια-τυ δινατά. Δοκίμαςε να ςιμόςι, μα έπεςε πάνο ςτ' ανκιλοτό ςίρμα κε ςταμάτιςε.

— Γιατί πίγες στι φιλακί τον αδερφό-μυ;—ίπε ιπόκοφα, καρφόνοντας πάνο στο Σεργέι το θολό κε κακό βλέμα-τυ.—Κατεργάρι,—μακρόςιρτα πρόςθεςε κε το φοβέριςε με το δάχτιλό-τυ.

— Πάνε να κιμιθίς,—τον ςιμβύλεπςε ο Σεργέι.—Κίτακςε, πος μάτοςες το χέρι-ςυ στο ςίρμα.

— Κι' όλι-ςας ίςαςτε κα-ατεργάριδες!—επανέλαβε πάλι μακρόςιρτα ο μεθιζμένος κι' άκςαφνα, ακύμπιςε το ςόμα-τυ κε έςπροκςε έτςι δινατά, πυ έτρικςε το ςίρμα.

Φόνακςε βραχνιαζμένα:

— Γιατί πίγες στι φιλακί τον αδερφό-μυ; Καλίτερα ας-τονε, ιδεμί θα τιν πάθις.

— Ο αδερφός-ςυ ίνε κυλάκος κε κλέφτις κι' αφτό τυ άκςιζε. Αν γίνις κε ςι κλέφτις, θα πας κε ςι στι φιλακί. Πάνε να κιμιθίς—απάντιςε απότομα ο Σεργέι, δίχος να κατεβάςι τα μάτια-τυ απ' αφτόν τον ολοςδιόλυ μανιαζμένο άνθροπο.

— Ο αδερφός-μυ ίνε κλέφτις κ' εγό λιςτίς!—φόνακςε άγρια ο μεθιζμένος κι' αρπάζοντας από κάτο μια βαριά πέτρα, μ' όλι-τυ τι δίναμι τιν έρικςε πάνο στο Σεργέι.

— Ας-το, ας-το!—φόνακςε παρεχλίνοντας ο Σεργέι.

Μα ο τιφλός απτο μίςος κε ςκοτινιαζμένος απτι βότκα άνθροπος όρμιςε καταγίς, κι' ολόκλιρο χαλάζι από χαλίκια πέςανε πάνο στο Σεργέι. Μια μεγάλι πέτρα τον βρίκε ςτον όμο κε τιν ίδια ςτιγμί άκυςε το πος πίςο-τυ θρυίςανε τα χαμόδεντρα κε κάπιος φόνακςε χαμιλά:

— Στάςυ!.. Πίςο... πίςο, 'Αλκα!—φοβιζμένος φόνακςε ο Σεργέι κε βγάζοντας το μπράυνινκ απτιν τζέπι, πιροβόλιςε το μεθιζμένο.

Ο μεθιζμένος άφιςε να τυ πέςι ι πέτρα, φοβέριςε με το

δάχτιλο, έβριςε διvατά κε ςοριάςτικε βαρίς πάνο στο ςίρμα.

Ο Σεργέι γίριςε.

... Όπος φένετε, κάτι ςινέβικε, γιατί τιν ίδια αφτί στιγμί ίδε τα βαριά ςιδερένια κάνκελα τον πίργον, τις ςκυργιαζμένες αλιςίδες κε το μελαπςό πεθαμένο πρόςοπο τις Μαρίτςας. Κι' ακόμα δίπλα στους πίργους ίδε τα κςερά ανκαθοτά χορτάρια, κε πάνο ς' αφτά τα χορτάρια με το πρόςοπο προς τα κάτο κε τιν πέτρα στο μιλίνκι κιτότανε ακίνιτα «ο καβαλάρις τυ Πρότο οχτοβριανύ αποςπάζματος τις πανκόζμιας επανάςτασις», τέτιος μικρός, ο 'Αλκα.

Ο Σεργέι όρμιςε κε ςίκοςε τον 'Αλκα. Μα ο 'Αλκα δε ςικονότανε.

— 'Αλκα,—ςχεδόν πςιθιρίζοντας παρακάλεςε ο Σεργέι,—να ςικοθίς παρακαλό...

Ο 'Αλκα ςόπενε.

Τότε ο Σεργέι ανατρίχιαςε, πίρε προςεχτικά τον 'Αλκα στα χέρια, δίχος να πάρι το πεζμένο καπέλο-τυ, ςαλέβοντας πίρε τον ανίφορο.

Απτι γονιά ςε προιπάντιςί-τυ έτρεκςε ι Νάτκα. Εκίνι τι μέρα ι Νάτκα ίτανε τόςο χαρύμενι, μαβρομαλύςα, δίχος φακιόλι, δίχος γραβάτα, έτρεκςε κι' απλόνοντας τα χέρια, ρότιςε χαρύμενα:

— Τί, βαρεθίκατε να με περιμένετε; Νά πυ ίρθα! Ο 'Αλκα κιμάτε πια;

— Ο 'Αλκα, φένετε, δεν κιμάτε πια,—κάπος ςαν με κςένι φονί απάντιςε ο Σεργέι κε σταμάτιςε.

... Κε, όπος φένετε, πάλι κάτι ςινέβικε, γιατί ι παρακςενεμένι Νάτκα ιποχόριςε, πάλι ςίμοςε κε κιτάζοντας τον 'Αλκα στο πρόςοπο, άκςαφνα άκυςε καθαρά το μακρινό τραγύδι πυ έλεγε για το πος έπλεαν τα καραβάκια...

Στο βράχο, στιν πέτρινι πλατία, πςιλά πάνο απτι γαλάζια θάλαςα, ανίκςανε με το ιπόλιπο τυ διναμίτι ένα στερεό μνίμα.

Κ' ένα λαμπερό ιλιόλυστο πρωί, όταν ακόμα κελαιδύςανε όλα τα πυλιά, όταν ακόμα δε στεγνόςανε τα ςκιερά λιβαδάκια τυ πάρκυ απτι δροςιά, όλι ι καταςκίνοςι ίρθε να προβοδίςι τον 'Αλκα.

Κάτι λέγανε εκί πάνο στο μνίμα-τυ, κάπιονα καταργιόντανε με μίςος, ςε κάτι ορκιζόντανε, μα όλα αφτά δεν τα καλοάκυε ι Νάτκα.

Ι Νάτκα ίδε τον Καράςικοφ πυ δεν κυνιότανε πια κε θιμίθικε, πος ο πατέρας-τυ ίτανε μιναδόρος.

'Ιδε τον κσιπόλιτο, μα κίνι τι μέρα ζοζμένο κε χτενιζμένο Γέικα κε θιμίθικε, πος αφτός ο καλόκαρδος Γέικα κάποτε έκανε στρατιότις στον πιθαρχικό λόχο.

'Ιδε το Βλάντικ, τόσο χλομό κε σινκρατιμένο, πυ κίνι τιν όρα ακόμα κε με το δάχτιλο δε θα μπορύσε να τον ανκίσι, κε σκέφτικε, ότι αν καμιά φορά ο Βλάντικ θα πιάσι το όπλο στ' αλιθινά, τότε ύτε θα αστοχέπσι ύτε κε θα σιχορέσι κανένα.

'Ιστερα ίδε το Σεργέι. Στεκότανε ακίνιτος σαν το σκοπό πυ φιλάι τι σιμέα. Κε τότε μόνο ι Νάτκα ίδε, ότι το πρόσοπό-τυ ίτανε ίσιχο, σχεδόν σκιθροπό, ότι τα ποδίματά-τυ ίτανε λυστραριζμένα, το ζονάρι σφιχτά δεμένο κε στο καθαρό πυκάμισό-τυ ίτανε βιδομένο ένα στρατιοτικό παράσιμο.

Εκίνι τι στιγμί φονάκσανε τι Νάτκα κε τις ίπανε, ότι ι μπασκίρα Εμινέ έπεσε στα χορτάρια κε κλέι πολί δινατά.

'Ιστερα όλι φίγανε. Μίνανε μόνο ο Σεργέι, ο Γέικα, ο εφιμερέβοντας κρίκος κε τέσερις εργάτες.

Κυβαλίσανε μια στίβα από βαριές πέτρες, ανίκσανε μια τρίπα, τι γιομίσανε με τσιμέντο, σκεπάσανε το λόφο με λυλύδια.

Κε καρφότανε πάνο στο μνίμα μια μεγάλι κόκινι σιμέα.

Κίνι τιν ίδια μέρα ο Σεργέι πίρε τιλεγράφιμα. Πίγε στο σπίτι-τυ κι' άρχισε να ετιμάζετε για ταξίδι. Μάζεπσε τις λίγες αποσκεβέςτυ, μα σα σίμοσε στο γραφίο να μαζέπσι τα χαρτιά, δε βρίκε εκί τι φοτογραφία τυ 'Αλκα.

'Ετριπσε τα μιλίνκια-τυ κ' έκανε να θιμιθί, αν τιν πίρε μαζί-τυ. Κίτακσε κι' ακόμα στο σάκο τις εκστρατίας, μα ύτε κε κι δεν ίτανε ι φοτογραφία.

Το μιαλό-τυ δε δύλεβε καλά, ι σκέπσι-τυ κάπος σαστιζότανε, σκορπιζότανε, μπερδεβότανε κε δεν ίκσερε με πιόνα να θιμόσι, —με τον εαφτό-τυ ίτε με τυς άλυς.

Πίγε στι Νάτκα. Ι Νάτκα ετιμαζότανε πάλι για ταξίδι.

Το κρεβάτι τυ 'Αλκα με το άσπρο προσκέφαλο, με τι γαλάζια κυβέρτα ακόμα έμενε όλο κι' απίραχτο, σα νάτρεχε κίνος κάπυ εκί σιμά, μα ι αγαπιμένι-τυ ζογραφιά με τον καβαλάρι πυ φορύσε κόκινο αστέρι δεν ίτανε πια.

— 'Αβριο φέβγο, Νατάσα,—ίπε ο Σεργέι.—Με καλέσανε.

— Τα ίδια κ' εγό. Θα φίγυμε μαζί. Θέλις να πιις; Πιες απτιν καράφα. Το νερό τόρα ίνε κρίο.

— Νε το νερό τόρα ίνε κρίο,—επανέλαβε μιχανικά ο Σεργέι.—Εςί ςίμερα δεν πέρασες απτο ςπίτι-μυ, Νατάςα;

— 'Οχι, δεν πέραςα. Μα τί τρὲχι... Σεριόζα;

— Δεν κςέρο, πυ να χάθικε απτο τραπέζι ι φοτογραφία τυ 'Αλκα. Μπορί με τι φύρια-μυ να τιν έχοςα πυθενά, δε θιμάμε. 'Επςακςα, έπςακςα, δεν τι βρίκα πυθενά. Στι Μόςχα έχο άλι μια,—πρόςθεςε ςα να δικεολογύςε τον εαφτό-τυ.—Εδό δεν έχι πια.

Απτιν πόρτα πρόβαλε ο πιονεροδιγός Κορτςαγάνοφ, πυ όλι τι μέρα γίρεβε τι Νάτκα για να τι μαλόςι για κάπια ιπόθεςι. Μα ςαν ίδε το Σεργέι, κατάλαβε, πος κίνι τι ςτιγμί δεν ίτανε ύτε το μέρος ύτε ι όρα για μὰλομα, κε δίχος να πι λέκςι, έφιγε.

Αποφαςίςανε να φίγυνε τιν άλι μέρα το πρoί νορίς με τ' αφτοκίνιτο ος τι Σεβαςτύπολι κι' από κι με το τρένο ςτι Μόςχα.

Για τελεφτὲα φορά ι Νάτκα περνύςε απτο θοριβόδικο κε ριπςοκίνδινό-τις τέταρτο απόςπαζμα. Ακόμα δεν πάπςανε παντὺ ι λιπιτερές κυβέντες, ακόμα δε ςτεγνὸςανε ς' όλυς τα δακριζμένατυς μάτια κι' από βαθιά, χαλνόντας τι ςιγαλιά, κάπυ αντιχύςανε τα τίμπανα. Καθιζμένα πια ςτα δοκάρια, μονιαζμένα κε φαλτςέρνοντας όπος πάντα, αρχίςανε το τραγὺδι-τυς τα οχτοβρόπυλα. Προφτάςανε πια ο Βάςια Μπυμπιάκιν κι' ο Καράςικοφ να κςαναμαλόςυνε κε να τα κςανατεργιάκςυνε. Κι' ακυόντανε πια ι φονές, πυ καλύςανε ο ένας τον άλονα ςτιν ακρογιαλιά, καλὺςανε φοναχτά ο ένας τον άλο ςτο πάρκο κε τςιρίζανε κάτο απτα κρία πιτςιλίζματα τυ ντυς.

Ι Νάτκα μπίκε ςε μια δροςερί ςκινί. Εκί ςιμά ςτο παράθιρο ςτεκότανε μόνος ο Βλάντικ. Τον ςίμοςε από πίςο, μα κίνος ίταν ςιλογιζμένος κε δεν τιν άκυςε.

Προβάλοντας το κεφάλι-τις πάνο απτον όμο-τυ, ίδε το πος κίταζε με καρφομένο το βλέμα τι φοτογραφία τυ 'Αλκα.

Ο Βλάντικ πίδιςε παραπέρα κ' έκριπςε απότομα πίςο-τυ τι φοτογραφία.

— Γιατί τὄκανες αφτό;—ρότιςε με μομφί ι Νάτκα.—Μίπος ίςε κλέφτις; Δεν ίνε καλό αφτό. Να τι δόςις πίςο, Βλάντικ.

Κ'ι Νάτκα κατὰλαβε: πος αλὶθια, κι' αν τον πις πος θα τον ςκοτόςυνε, δε θα τι δόςι πίςο.

— Βλάντικ,—άρχιςε να τυ λέγι χαιδεφτικά ι Νάτκα, βάζοντας το χέρι πάνο ςτον όμο-τυ.—Ο πατέρας τυ 'Αλκα πολί,

πολί πονάι. Να του τιν δόςις, να του τιν πας. Εκίνος δε θα θιμόςε πάνο-ςου...

Τότε χοροπιδίςανε τα χίλια του Βλάντικ. Έφιγε το προκλιτικό αδιάντροπο χαμόγελο, ανίκςανε κι' ανιγοκλίςανε ολοςδιόλου πεδιακίςτικα τα παντοτινά μιςοκλιζμένα μάτια-του, κε δε βαςτύςε πια βεβεομένα μπροςτά-του τι φοτογραφία του Άλκα. Τρεμόλιαςε ι φονί-του κε αςινίθιςτα μεγάλα δάκρια κατρακιλίςανε ςτα μάγουλά-του.

— Νε, Νάτκα!—ενκαταλιμένος, μιςοπςιθιρίζοντας θερμά άρχιςε να λέι.—Ο πατέρας-του μπορί νάχι ακόμα. Κίνος μπορί νάβρι ακόμα. Μα εμένα... μα εγό καμιά φορά πια δε θα τον...

Ένα λεφτό αργότερα, όλο ακόμα γιρέβοντας να μαλόςι τι Νάτκα για κάπια ιπόθεςι, έτρεκςε ο πιονεροδιγός Κορτςαγάνοφ κε μ' ανιχτό το ςτόμα ςταμάτιςε. Καθιζμένι ςτο κρεβάτι, πάνο ςτιν καθαρί κουβέρτα, ςφιχτανκαλιαζμένι, ο Βλάντικ Ντας έφςκι κ' ι Νάτκα Σεγάλοβα κλέγανε. Κλέγανε ανιχτά, φοναχτά, ςαν τα μικρά, ανόιτα πεδιά.

Στάθικε, βγίκε με τις μιτες τον ποδιόν-του, κε κάπος τύρθε ι όρεκςι να πιι πολί κρίο νερό.

Στο δρόμο ίρθανε πολί να τους ςινοδέπςουνε. Το τελεφτέο πια λεφτό, όταν ο Σεργέι κε ι Νάτκα μπίκανε ςτ'αφτοκίνιτο, μ' ένα μεγάλο μάτςο λουλούδια έφταςε ο Βλάντικ κε κατόπι-του ο Ιόςκα κε ι Εμινέ.

— Πάρε... Ίνε για κίνον κε για ςένα,—ίπε με κομένα τα λόγια ο Βλάντικ.—Λιπόν, πάρε. Μι νομίζις. Δεν τάκλεπςα. Πιλόγαμε ςτο Γέικα. Τα ζιτίςαμε απτον κιπουρό. Του ίπαμε για πιόνα τα πάμε κε κίνος μας τάδοςε. Πάρε, πάρε. Αντίο, Νάτκα!

Πςιλά απτο βουνό, πιαζμένι απτα χέρια, τρέχανε ο Βάςια Μπουμπιάκιν κι' ο Καράςικοφ, που αργίςανε. Βλέποντας πος το ίδιο δε θα προφτάςουνε, ςταματίςανε, αλιλοκιταχτίκανε αφιριμένα, ίςτερα κουνίςανε τα χέρια κε φονάκςανε:

— Αντίο, αντίο!

Δύλεπςε ι μιχανί κ' ι Νάτκα ςικόθικε κε φόναξςε το Βάςια Μπουμπιάκιν κε το Καράςικοφ κι' όλον εκίνον τον καλόν πεδιόν, όλις εκίνις τις θοριβόδικις πράςινις καταςκίνοςις:

— Αντίο, αντίο!

Τ'αφτοκίνιτο τράβικςε κανονικά για κάτο. Περνόντας γίρο απτιν καταςκίνοςι, έτρεκςε προς τιν ακρογιαλιά, κατόπι πίρε τον ανίφορο.

Εκί ο ςοφέρ ςα να λιγόςτεπςε τιν ταχίτιτα του αφτοκίνιτου. Ι Νάτκα γίριςε.

Φισύσε φρέσκος αγέρας. Σφιρίζοντας φισύσε στ'αφτιά, άφριζε τα γαλάζια κίματα κε παράδερνε χαιδεφτικά το ζοιρό κόκινο πανί τις σιμέας, πυ κιμάτιζε πάνο αππτιν κατασκίνοσι, πάνο αππτο γερό βράχο, πάνο αππτο περίφανο μνίμα τυ 'Αλκα.

Κίνο το λαμπερό φτινόπορο μίριζε δινατά από μπόρες, πολέμυς κε τσιμέντο αππτις ικοδομές.

Το τρένο περνύσε αππτο Σιβάς, τι σάπια θάλασα, κε κιτάζοντας τα χαμένα νκρίζα κίματά-τις ι Νάτκα θιμίθικε πος κάπυ νά εκί, το χίλια ενιακόσια ίκοσι, σκοτόθικε κε θάφτικε ο γίτονάς-τυς, ένας χαρύμενος τσαγκάρις, πυ πριν φίγι για το μέτοπο πέταξε αππτο σπίτι-τυ τα ικονίζματα, ονόμασε Βσεμίρα τιν ολόκσανθι κόριτυ τι Μάνκα κε χαμογελόντας καλόκαρδα, τράβιξε για σιμφορά-τυ στο σταθμό για να μι γιρίσι πια στο σπίτι-τυ.

Κ' ι Νάτκα σκέφτικε, πος εκίνο το σπιτάκι προπολύ δεν ίτανε πια κε σ'όλο κίνο το τετράγονο φτιάσανε ένα εκπεδεφτικό κομπινάτο κε ένα πίργο ιδραντλίας. Κε τι Μάνκα, τι Βσεμίρα, καμιά φορά δε τι φόναζε κανένας με το περίεργο όνομά-τις, μα τιν φόναζαν απλός Μίρα ίτε Μίρκα. Κε ίνε πια τόρα μεταλυργός-λαμποράντ κε προ ολίγυ γένισε γιο, τον Πάσκα, πάλι ολόκσανθο.

Το τρένο έτρεχε μέσα αππτις στέπες τις Ταβρίδας. Ολοκίτρινι όνκι ιπσονόντανε πάνο στιν πεδιάδα ι θιμονιές τον σιτιρόν. Σαν πίργι φιλακίον φενόντανε τα ελεβατόρια κι' απ'όλες τις μεριές τρέχανε σιμά-τυς αφτοκίνιτα, αμάκσια, κάρα, αραμπάδες φορτομένα φρέσκα μιροβάτα σιτιρά.

Σε κάθε μεγάλο σταθμό πετιόντανε με τις εφιμερίδες πάνο στον καθένα πυ αντικρίζανε. Δεν αρκύσανε ι εφιμερίδες. Αφίνοντας τις σινιθιζμένες πλιροφορίες, τυς αριθμύς τυς απολογιζμύς, διαβάζανε προσεχτικά κίνες τις γραμές, πυ λέγανε για τα βαριά σίνεφα τυ πολέμυ, για το βροντολογιτό τις έκριξις τον κανονιόν, πυ ακυόντανε όλο κε πιο καλίτερα απ' ένα αππτα μακρινά-μακρινά σίνορα.

Ι Νάτκα παράτισε τιν εφιμερίδα.

Το τρένο έτρεχε πια μέσα αππτο ισχιρό Ντονμπάς. Εκί αχολογύσε ι φλόγα, κοχλάζανε ι φύρνι τυ κοχ, βροντύσανε ι ανελκιστίρες κε τα εκσκαβάτορ. Κε κσεφιτρόνανε, κσεφιτρόνανε ι φοτιζμένι αππτυς προβολίς πίργι τον οριχίον, τα χτίρια τον φάμπρι-

κον, ολόκλιρες πολιτίες, ακόμα ιγρές, νκρίζες, πυ μιρίζανε καπνό αζβέςτι κε τςιμέντο.

— Σεριόζα,—ίπε τότε ι Νάτκα κε κάθιςε δίπλα, ςφίνκοντας ςιγά το χέρι-τυ,—μα αφτό ίνε αλίθια, πος ο Κόκινός-μας στρατός δεν ίνε ο πιο αδίνατος στον κόζμο;

Κίνος χαμογέλαςε κε τις χάιδεπςε το κεφάλι.

Στο ςταθμό τυς προιπάντιςε ο ίδιος ο Σέγαλοφ.

Πέφτοντας πάνο στο Σεργέι, σταμάτιςε κε κατςύφιαςε. Θαβμάζοντας ο Σεργέι κε μονάχος-τυ ςτεκότανε, κιτάζοντας το Σέγαλοφ στο πρόσοπο κε για κάπιο λόγο χαμογέλαςε.

Για ςτάςυ! Πιός ίςε;... τροβοκοπόντας το Σεργέι απτο μανίκι, μυρμύριςε ο Σέγαλοφ.—Ο Σεριόζκα Γάνιν!—αναφόνιςε άκςαφνα κε χτιπόντας τον όμο τυ Σεργέι, γέλαςε δινατά.—Κ' εγό κιτάζο...Πιος νἄνε;..Από πύ;...Για πύ;...

— Ίρθαμε μαζί. Εςί τον γνορίζις;—χάρικε ι Νάτκα.— Ίρθαμε μαζί. Θα ςυ πο ίςτερα, μπάρμπα. Έχις αφτοκίνιτο μπάρμπα. Θα πάμε μαζί.

— Να πάμε, να πάμε,—ςιμφόνιςε ο Σέγαλοφ.—Μόνο πυ πρέπι να φίγο ίςια στο επιτελίο. Εγό θα ςας πάγο κε το βράδι νἄρθις εκςάπαντος στο ςπίτι-μυ. Λιπόν, γιατί ςιοπάτε;

Δεν έχο τίποτα να πο,—απάντιςε ο Σεργέι. Το βράδι θα τα θιμιθό όλα.

— Θα θιμιθίς τι Μπάλτα; Θα θιμιθίς τι Μολδαβία!

— Μπάρμπα!—διέκοπςε αμέςος ι Νάτκα, πυ κίταχςε επιφιλαχτικά.—Πάμε, μπάρμπα. Πύ ίνε το αφτοκίνιτο;

Ι Νάτκα καθότανε στι μέςι κι ο Σέγαλοφ χαρύμενος ροτύςε το Σεργέι:

— Λιπὸν, πός τα πας; Βέβεα, έχις γινέκα, πεδιά;

— Μπάρμπα,—τραβόντας-τον απτο μανίκι, διὲκοπςε ι Νάτκα.—Με χτίπιςες το πόδι με το ςπιρύνι-ςυ.

— Πός έτςι;—παρακςενέφτικε ο Σέγαλοφ.—Για δες πύ ίνε τα πόδια-ςυ κε πύ τα ςπιρύνια-μυ.

— Όχι τόρα,—τα ςάςτιςε ι Νάτκα,—ακόμα τότε ςαν μπέναμε ςτ' αφτοκίνιτο.

— Έλα δα, κε δεν ίςε παντρεμένος;—κςακολύθιςε ο Σέγαλοφ κε γέλαςε.—Θιμάςε μια φορά στι Βεςαραβία, όταν τίχαμε ένα προςφιγικό καταβλιζμό κ' εκί ίτανε μια τέτια μαβρομάτα, μαβρομαλύςα κοπελίτςα...

— Μπάρμπα! —φόναχςε ςχεδόν κςιπαςμένι ι Νάτκα.—

'Ιτανε...—Τράβλιςε.—'Ιτανε τέτιο τ' αφτοκίνιτο πυ μας πίγε τιν άλι φορά;

— Μα γιατί, ςερπέτιςα, δε μ' αφίνις να πο μια κυβέντα με τον άνθροπο;—θίμοςε ο Σέγαλοφ.—Τα ςπιρόνια, τ' αφτοκίνιτο. 'Ινε το ίδιο αφτοκίνιτο,—φυρκιζμένος απάντιςε.—Νά κε πυ φτάςαμε, κατέβα. Νἄρθις εκςάπαντος ςίμερα ίτε άβριο βράδι,—γίριςε προς το Σεργέι.—Γιατί αφτές τις μέρες ίνε να φίγο για αποςτολί. Ι ιποθέςις, αδερφάκι!—πρόςθεςε πιο ςιγά πια ο Σέγαλοφ.—Σοβαρές ιποθέςις! 'Ετςι κε κιτάνε να μας φάνε, μα να δις πυ θα τυς πνίκςι.

Το βράδι ο Σέγαλοφ τιλεφόνιςε κε ίπε, ότι ςίμερα θα γιρίςι μόνο αργά τι νίχτα.

'Ιςτερα από μιςί όρα ο Σεργέι τιλεφόνιςε κε προιδοπίιςε, ότι κίνι τι μέρα δε μπορί νἄρθι με κανένα τρόπο κε θα προςπαθίςι να έρθι τιν άλι μέρα.

Το πρωί ι Νάτκα κςίπνιςε μόλις ςτις δέκα, κε τις ίπανε πος ο μπάρμπας-τις έφιγε πια, μα ιποςχέθικε να προςπαθίςι να γιρίςι από νορίς.

Αφτό πίκρανε πολί τι Νάτκα. Ος τις τέςερις ι όρα ι Νάτκα περίμενε ςτο τιλέφονο, μα ίςτερα τις πόνεςε το κεφάλι κε βγίκε ςτο δρόμο. Δίχος να τιν προςέκςυνε μπίκε ςτο Αλεκςάντροφςκι πάρκο. Το βράδι ίτανε φοτινό, δροςερό. Στο πάρκο ίτανε ιςιχία. Κάτο απτα πόδια θρυίζανε τα κςερά φίλα κε μίριζε φρέςκες ςυρβιές.

«Γλίγορα! Πρέπι να πάγο γλίγορα ςτο ςπίτι. Αμέςος άβριο για το πίτι,—αποφάςιςε ι Νάτκα.—Εκί ίνε ι ςίντροφι, ι δυλιά, ι ικογένια, εκί κάπυ ίνε το μακρινό Τατζικιςτάν. Εκί όλα θα ζβίςυνε κε θα λιζμονιθύνε».

Σα γίριςε ςτο ςπίτι, τις ίπανε, πος όταν απυςίαζε, πέραςε ο Σεργέι. 'Ετρεκςε ςτο τραπέζι κε βρίκε ένα ςιμίομα.

«Νατάςα,—έγραφε ο Σεργέι,—ςίμερα φέβγο για τι Μακρινί Ανατολί. Σ' εφχαριςτό θερμά για τον 'Αλκα, για μένα, για όλα».

Εκί ςτο τραπέζι βριςκότανε μια φοτογραφία τυ 'Αλκα κε τις Μαρίτςας Μαργύλις, πυ ανκαλιαζμένι γελύςανε ιχιτερά κε καλόκαρδα.

Κε τότε τις ίρθε πολί-πολί ι θέλιςι να δι ακόμα μια φορά το Σεργέι.

Σίμοσε στο τιλέφονο χ' έμαθε, πος το εχσπρές για τι Μαχρινί Ανατολί, φέβγι στις 7.30. Τις έμενε αχόμα μιάμισι όρα.

Φαντάστιχε τον τεράστιο, θοριβόδιχο σταθμό, όπυ όλι πιγενοέρχυντε, βιάζοντε, σινοδέβυνε, αποχερετύνε. Κε μόνο ο Σεργέι ολομόναχος, δίχος τι Μαρίτσα, δίχος τον 'Αλχα, στέχετε σιοπιλός, φένετε σχιθροπός, χε περιμένι, πότε επιτέλυς θα σφιρίχσι ι ατμομιχανί, θα σαλέπσυν τα βαγόνια χε θα χσεχινίσι ι αμαχσοστιχία για τον πολί μαχρινό-τις δρόμο.

Ι Νάτχα βγίχε γλίγορα απτο σπίτι χε μπίχε στο τραμ.

Στο σταθμό, τρέχοντας από θάλαμο σε θάλαμο, χαλοχίταζε όλυς πυ τιν περιτριγιρίζανε, μα το Σεργέι δε μπορύσε να τον έβρι πυθενά.

Απελπιζμένι σταμάτισε στο μπυφέ επιτέλυς για τρίτι φορά, δίχος να χσέρι, πυ να τον γιρέπσι χε τι να σχεφτί.

'Αχσαφνα, ολοσδιόλυ τιχέα, στο αχρινό τραπέζι, όπυ σιζιτύσανε χαμιλά χάτι στρατιοτιχί πυ φέβγανε, ι Νάτχα ίδε το Σεργέι.

'Ιτανε ντιμένος με στολί χομαντίρυ τυ στρατιοτιχύ μιχανιχύ σόματος, τα ίδια χ' ι σίντροφί-τυ.

Μα χίνο πυ παραχσένεπσε τι Νάτχα ίτανε, ότι ο Σεργέι δεν ίτανε ύτε σχιθροπός, ύτε σιοπιλός χε ύτε χαθόλυ μονάχος.

Σχίβοντας λίγο, άχυε προσεχτιχά χε σοβαρά, ότι τυ λέγανε σιγά. Νά πυ για χάτι δε σιμφόνισε χε χύνισε το χεφάλι. Κε νά χαμογέλασε, σχύπισε το μέτοπο χε διόρθοσε το λυρί τυ σάχυ τις εχστρατίας.

— Σεριόζα!—τον φόναχσε χαμιλὰ ι Νάτχα.

Εχίνος γίρισε χε σιχόθιχε αμέσος, ίπε γλίγορα χάτι στυς σιντρόφυς-τυ χι' όλο χαρὰ πίγε να τιν προιπαντίσι.

— Νά, λιπόν,—ίπε σφίνχοντας το χέρι-τις χε χάπος σα νάφτεγε χαμογέλασε.—Νά, λιπόν, Νατάσα, βλέπις τόρα, το πός βγίχανε όλα.

Στιν πλατφόρμα χυβεντιάσανε λίγο: τυς μπόδιζε ο θόριβος, ι σιρίνες, ο χόζμος χ'ι μυσιχί πυ σινόδεβε χάπια αντιπροσοπία.

Κάτι θέλανε χ' ι διό-τυς στα τελεφτέα να θιμιθύνε χε να πύνε, μα ο χαθένας-τυς ένιοθε, ότι θάνε χαλίτερα να μιν αρχίσυνε.

Μα όταν φιλιθίχανε δινατά χι' ο Σεργέι μέσα απτο βαγόνι σίροσε πια στο παράθιρο, τις Νάτχας ὰχσαφνα τις ίρθε ι θέλισι να τυ φονάχσι χάτι δινατό χε θερμό.

Μα το γιαλί ίτανε παχί, σφίριχσε πια ι σιρίνα, δεν πετχενε λέχσις χε χιτάζοντάς-τον, ι Νάτχα μόλις πρόφτασε, ολοσδιό-

λυ σαν τον 'Αλκα, να σικόσι κε να κατεβάσι το χέρι, σάμπος χερέτισε κάπιο πράμα, που εχτός απ' αφτύς τυς διο κανένας δεν το ίδε.

Κε κίνος τιν κατάλαβε κε κατέβασε το κεφάλι.

Ι Νάτκα βγίκε στιν πλατία κε δίχος να περιμένι το τραμ, αγάλια-αγάλια πίγε με τα πόδια. Γίρο-τις αντιχύσε κε λαμποκοπύσε ι Μόσχα. Ολοσδιόλυ από κοντά-τις περνύσανε μέσα απτιν πλατία αφτοκίνιτα με μεγάλα μάτια, βαριά καμιόνια, θοριβόδικα τραμ, σκονισμένα λεοφορία, μα δεν ανκίζανε κε σα να προφιλάγανε τι Νάτκα, γιατί περπατύσε σιλογισμένι βαθιά.

Σκεφτότανε, ότι νά πυ πέρασαν τα πεδικά χρόνια κε τις ανίκσανε πολί δρόμι.

Ι αεροπόρι πετάνε στυς απσιλύς δρόμυς. Ι καπετάνιι ταξι-

δέβυνε στις γαλάζιες θάλασες. Ι μαρανκί καρφόνυνε δινατά καρφιά κι' ο Σεργέι κρέμασε απτο λυρί το περίστροφο στο πλεβρό-τυ.

Κε κίνι δε ζύλεβε πια, γιατί από τόρα αλιότικα πια καταλάβενε το κρίο βλέμα τυ Βλάντιχ, το ζεστό μιαλό τυ Ιόσκα, τις πιζματάριχες μανιέρες τυ Μπαράνκιν κε το τολμιρό βλέμα τον μι ρύσικον ματιόν τυ 'Αλκα, πυ σκοτόθικε.

Κ' ι Νάτκα ίκσερε πος όλι βρίσκυντε στις θέσις-τυς κ' ι ίδια επίσις βρίσκετε για τιν όρα στι θέσι-τις.

Κε γι' αφτό αμέσος ισίχασε κε χάρικε.

Δίχος να το προσέκσι κ' ι ίδια, τόστριπσε σε μια ολοσδιόλυ άγνοστί-τις πάροδο μόνο γι' αφτό, πυ από κι πέρασε τραγυδόντας μια μονιαζμένι διμιρία τυ Κόκινυ στρατύ, πυ γιρίζανε απτα φιλάκια.

Γοργοκίτακσε ι Νάτκα στο ασκέπαστο παράθιρο ενός μικρύ σπιτιύ κε ίδε πος μια γριύλα, βάζοντας τ' ακυστικά τυ ράδιυ, άκυε προσεχτικά κάτι κε μι μπορόντας να τ' απαρατίσι, φοβέριζε θιμομένα με το χέρι το έκσιπνο πεδαρέλι, πυ ανέβενε τολμιρά στο τραπέζι για ζάχαρι.

Κίνι τι στιγμί ι Νάτκα άκυσε ένα βαρί χτίπιμα κε στρίβοντας τι γονιά, ίδε μια ολόκλιρι στίβα από ερίπια σκεπαζμένα από θολά σίνεφα σκόνι τυ παλιύ παρεκλισιύ, πυ μόλις το χαλάσανε.

'Οταν διαλίθικε το βαρί αζβεστένιο σίνεφο, πίσο απτο ερημόσπιτο έλαμπσε μπροστά στι Νάτκα το ολοσδιόλυ ακόμα κενύργιο, παράκσενα λαμπερό παλάτι.

Στιν ίσοδο αφτύ τυ παλατιύ στεκόντανε τρις σίντροφι κε περιμένανε μια χαρύμενι κοπελίτσα, πυ έτρεχε να τυς σιμόσι, ριχνοπιάνοντας μια μεγάλι πέτσινι μπάλα.

Ι Νάτκα τυς ρότισε το δρόμο κε πίγε παραπέρα.

Μια μεγάλι σταλαγματιά βροχί έστακσε στο πρόσοπό-τις, μα κίνι δεν το κατάλαβε κε αγάλια-αγάλια χαμογελόντας, πίγε πιο πέρα.

'Ετρεκσε από κοντά-τις ένα πεδάκι, τιν κίτακσε στο πρόσοπο. Γέλασε κε έφιγε.

Редактор **Х. Шотиди.** Перевод **Ф. Самарас.** Техредактор **Н. Ягун.**
Сдано в производство 9/I-1936 г. Подписано к печати 25/I-1936 г.

Стат. форм. 144×203 — печ. лист. $6^3/_4$ — 43.590 знаков. в листе
Тираж 1500 — Горлит №13 — Зак 5967 Мариуполь, гостипография

ТІМІ 2 РУВ.
ЦЕНА 2 РУБ.

